JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

NİSAN-MAYIS-HAZİRAN 2014/02 • 106422 • YIL 19 • SAYI 74 • 10 TL

JAZZ

BOYUT

30 Nisan
Dünya Jazz Günü

17. Uluslararası
Ankara Jazz
Festivali

Pawel Brodowski
Çağıl Kaya
Önder Focan
Albert Lee
Atilla Özdemiroğlu

Ravi Coltrane

Acoustic Revive

HRT

SOTA Turntable

audioavm.com

Soundsmith

IKEDA

"Müzik severlerin buluştuğu adres"

HiFiMAN ACOUSTIC REVIVE AADL ALPHA DESIGN LABS HRT High Resolution Technologies oyaide ZYX Miyajima laboratory SOTA SOM Ultimate High Performance Audio STAX

NARDIS

JAZZ
Sayı: 74
Nisan-Mayıs-Haziran 2014

Merhabalar,

Zorlu süreçten geçiyoruz. Neler aşılmadı ki, bu da aşılacak. Konserler yapılıyor, CD'ler kaydediliyor, hayat devam ediyor. Bu süreçe dair çıkacak müzikleri de beklemiyor değiliz aslında? Bu arada seçmen kağıtlarında gördüğünüz piyanist **Elif Selen Gülün** de "Bağımsız Büyükşehir Başkan Adayı" idi. Gururlandırdı bizi.

Geçen sene Uluslararası Dünya Jazz Günü **30 Nisan**'da İstanbul'da olan jazz merkezi bu yıl Japonya'ya kaydı. Ama İstanbul'u da güzel konserler bekliyor. İstanbul, Bodrum, Ankara ve İzmir'de "neler oluyor, neler oldu" bu sayımızda oldukça geniş, yer alıyor. Kapak konumuz Iş Sanat'da sahne alacak olan **Ravi Coltrane.** Sanatçının çalışmalarına ve yaşamına ışık tutan geniş bir yazı **Can Ergelmiş**'in kaleminden.

Bu sayıda yaptıkları çalışmalara, kayıtlara dair röportajlarıyla yer alan sanatçılarımız; **Önder Focan**, **Çağıl Kaya**, **Baki Duyarlar**. **Nicolas Payton** ile de e mail üzerinden röportaj yapmaya çalıştık ama dergimiz baskıya hazırlanırken hala cevapları alamadığımızdan yayına koyamıyoruz.

İzmir Avrupa Jazz Festivali kapsamında bu yıl ilişkilerimizin "100. Yılı" nedeniyle kalabalık bir kadro ile yer alan **Polonyalı** sanatçılar muhteşem bir gövde gösterisi yaptılar. Hatta Jazz Forum Dergisi'nin kurucusu ve genel yayın yönetmeni olan **Pawel Brodowski** ile çok keyifli, Avrupa jazz tarihine de zaman zaman yer veren bir röportaj da bu sayımızın sayfaları arasında. Polonyalı sanatçılardan vokalist **Aga Zaryan** Ankara Jazz Festivalinde sahne alacak. En iyi Chopin yorumcularından kabul edilen **Andrej Jagodzinski** üçlüsü ile 23 Mart'ta Sabancı Müzesinde, piyanist **Jacek Koshan Trio** 5 Mart'ta Nardis'te sahne aldı. Oldukça başarılı bir kutlama olduğuna inanıyorum. Keşke diğer ülkeler de bu tarz çalışmaların içinde olsalar. Polonya Hükümetine özellikle jazz müzisyeni gönderdiği ve destekleri için teşekkürler.

Luisa Sobral, Jaga Jazzist, **Kemal Begtaş**, Ergüven Başaran, **Atilla Özdemiroğlu**, Tuğrul Gülenç, **Hasan Kocamaz** dergimizin bu sayısının içinde yer alan jazz kişilikleri ve kahramanları.

Nisan ve Mayıs ayında ölüm yıldönümleri olan, asla unutulmayan iki şarkıcımız var, **Nükhet Ruacan** ve **Ayten Alpman**. Onlarla ilgili geniş bir yazı Leyla D. Gücük'ün kaleminden, trompetçi **İlhan Feyman** yazısını Kaan Çağlayangöl'ün, **Ronald Shannon Jackson**, **Roy Campbell Jr**. ve **Paco De Lucia** hakkındaki yazıları da Viktor Bensusan'ın kaleminden okuyabilirsiniz.

Müzik yaşamımızdaki birleştirici en önemli unsurlardan, hiç eksik olmasın...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIN

Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım
Erdem AKSOY, Seda GÜMÜŞ

Katkıda Bulunanlar
Belemir Şen, Beliz Hazan, Bilge Himam, Can Ergelmiş, Can İnandım, Can Karakuş, Ceren Dülgar, Dilek Himam Er, Devrim Dikkaya, Didem Oğuz, Elif Seven Ispartalı, Ezgi Ayçe Kızıldere, Eren İnançer, Fusun Levet, Gül Adıyaman, Gizem Kızmaz, Hacer Kalay, İsben Önen, Kaan Çağlayangöl, Leyla D. Gücük, Metin Yavuz, Niv Asa, Serdar Sırtanadolu, Şehnaz Aygül, Şevket Akıncı, Ülkem Özsezen.

YÖNETİM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Reklam Grup Yönetmeni
Aslı BALIMTAŞ

Reklam Müdürü
Serap YALÇIN

Reklam Satış/Pazarlama
Dilek ÖZKAN
dilek.ozkan@boyut.com.tr

Abonelik ve Dağıtım: Cansu ÇELİK
cansu.celik@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

Available on the App Store

ISSN 1300-8846

Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Grubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT

© 2014 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Caroline Henderson
Aksanat 2014

Seda Özgüven

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS

- ÇOK SATANLAR, *Zuhal Focan*
- IRVING FAZOLA, *Serdar Sırtanadolu*
- JAZZ, SİNEMA; *Elif Seven Ispartalı*
- JAZZ VE MODA, *Dilek Himam Er*
- YENİ LP'S, *Niv Asa*

22 ŞU JAZZ DEDİKLERİ

- *Ali Sönmez*

24 NELER OLACAK

- DÜNYA JAZZ GÜNÜ, *Zuhal Focan*
- NOA LUR, *Zuhal Focan*
- NARDIS JAZZ CLUB, *Zuhal Focan*
- MAYIS'TA NARDIS JAZZ CLUB, *Zuhal Focan*
- AKSANAT, *Zuhal Focan*
- İSTANBUL JAZZ, *Zuhal Focan*
- İŞ SANAT, *Zuhal Focan*
- RAVI COLTRANE, *Can Ergelmiş*
- CRR KONSER SALONU, *Can Inandım*
- AL DI MEOLA, *Can Karakuş*
- ZORLU, *Deniz Yavuz*
- BABYLON, *Şehnaz Aygül*
- ALT-JAZZ, *Murat Beşer*
- TAMİRANE'DE JAZZ, *Gül Adıyaman*
- PANONNICA JAZZ, *Zuhal Focan*
- ANKARA JAZZ FESTİVALİ, *Belemir Şen*
- BOSSA FESTİVALİ, *Serdar Sırtanadolu*

52 RÖPS

- ÇAĞIL KAYA, *Eray Aytimur*
- BAKİ DUYARLAR, *Tunçel Gülsoy*
- ÖNDER FOCAN, *Eray Aytimur*
- JAZZ FORUM, *Seval Deniz Karahaliloğlu*
- ALBERT LEE, *Mete Ege*
- LUISA SOBRAL, *Ezgi Ayça Kızıldere*
- JAGA JAZZIST, *Yaprak Melike Uyar*
- KEMAL BEGTAŞ, *Bilge Himam*
- ERGÜVEN BAŞARAN, *Kaan Çağlayangöl*
- ATİLLA ÖZDEMİROĞLU, *Kaan Çağlayangöl*

77 NELER OLDU

- 21. AVRUPA JAZZ FESTİVALİ, *Devrim Dikkaya*
- GÜNÜMÜZDE JAZZ, *Hülya Tunçağ*
- PARİS HABERLERİ, *Füsun Levet*
- LOTHRINGERSTRASSE 20, *Isben Önen*
- İSTANBUL'DA JAZZ'IN PEŞİNDE, *Orhan Tekelioğlu*
- TUĞRUL GÜLENÇ, *Kaan Çağlayangöl*
- İLHAN FEYMAN, *Kaan Çağlayangöl*
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR XX, *Leyla D. Gücük*
- RONALD SHANNON JACKSON, *Viktor Bensusan*
- ROY CAMPBELL JR, *Viktor Bensusan*
- PACO DE LUCIA, *Viktor Bensusan*

103 HI-FI

- EXTREME AUDIO, *Serkan Uçar*
- İĞNELER, *Ozan Turan*

106 CD VİTRİNİ

Önder Focan Group feat. Meltem Ege (Live at Ankara Jazz Festival 2013), A Capella Boğaziçi (Eurasian Tales), Güç Başar Gülle (Bensiz), Kudsi Erguner (Çınaraltı), Luis Ernesto Gomez & Gülseren Gomez (La Des Carga - Çilli Bom), Luisa Sobral (There's A Flower in my Bedroom), Helen Sung (Anthem for a New Day), Alfredo Rodrigez (The Invasion Parade), Danilo Perez (Panama 500), Regina Carter (Southern Comfort), Dave Holland (Prism), Jeff Ballard Trio (Time's Tales), Jazz & The Philharmonic (Sony 3338 (2014), James Brandon Lewis (Divine Travels), David Pack's (Napa Crossroads).

109 KLİNİK

PAT MARTINO, *Cem Tuncer*

113 KÖRLEME

KAĞAN YILDIZ, *Ülkem Özsezen*

114 BULMACA

Ülkem Özsezen

114 CAZGIR

Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Çok Satan Albümler...

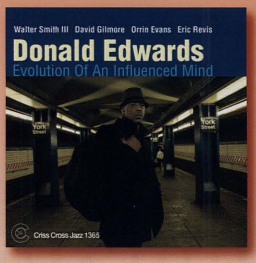

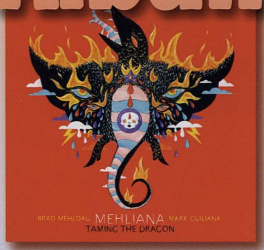

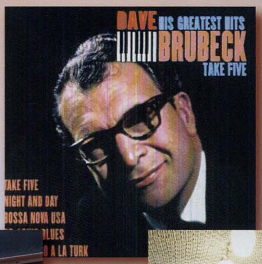

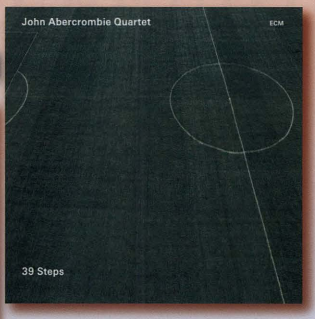

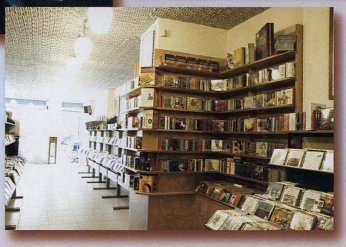

Lale Plak

Galip Dede Caddesi No:1 Tünel, Beyoğlu 34430 Istanbul
(0212) 2937739
info@laleplak.com

YABANCI

Pat Metheny - Kin
Brad Mehldau & Mark Guiliana - Mehliana
Dave Holland - Prysm
Avishai Cohen - Almah
Dianne Reeves - Beautiful Life
Gregory Porter - Liquid Spirit
Dhafer Youssef - Bird's Requiem
John Scofield - 39th Step
Ramberto Ciammarughi - New Music For Trio
Tomasz Stanko - Wislava

YERLİ

Karsu Dönmez - Confession
Arifa - Anatolian Alchemy
Ateş Tezer - Sahil
Başak Yavuz - Things
Hijazz II

Opus 3A

Pürtelaş Hasan Efendi Mh. Cihangir Caddesi No:3,
34433 İstanbul
(0212) 251 8405 www.opus3a.com

YABANCI

Ibrahim Maalouf - Illusions
Harold Lopez Nussa - New Day
Omar Avital - Suite Of The East
Paolo Fresu, Omar Sosa - Alma
Raphael Imbert - Heavens
Hadouk Trio - Hadoukly Yours
Lab Trio - Fluxus
Anthony Strong - Stepping Out
Ibrahim Maalouf - Wind
Dave Holland - Prism

YERLİ

Tamer Temel - Bir Kedi Kara
Cengiz Baysal -Baby Steps Cd
Başak Yavuz - Başak Yavuz
Ece Göksu - Masal
Trio Mrio - Trio Mrio 2

16 MAYIS CUMA

20.00

RAVI COLTRANE QUARTET

RAVI COLTRANE *saksofon* **DAVID VIRELLES** *piyano*
JONATHAN BLAKE *davul* **DEZRON DOUGLAS** *kontrbas*

Mayısta İş Sanat'ta.

Caz

İş sanat

Yıl boyu sanat.
Yıl boyu festival.

issanat.com.tr

biletix
ticketmaster Türkiye

Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr tel: (212) 316 10 83
facebook.com/issanat | twitter.com/issanat

Shades Ankara

Tunalı Hilmi Cad. No:95 D:37 Kavaklıdere/Ankara
(0312) 426 5900
shadesrecordsankara@yahoo.com

YABANCI

Scott Hamilton - Swedish Ballads
James Brandon Lewis - Divine Travels
David Kikoski - Consequences
Alex Sipiagin - Overlooking Moments
Donald Edwards - Evolution Of An Influenced Mind
Seamus Blake & Chris Cheek - Reeds Ramble
Brad Mehldau - Tamming The Dragon
Pat Metheny - Kin
Mulgrew Miller - Grew's Tune
Johnny Griffin - And The Great Danes

Fil Elektronik Ltd. Şti

1391 Sokak No.6 Alsancak 35220 Izmir / Turkey
Tel: +90 (232) 464 9279 | Faks : +90 (232) 422 2796
hamdi@filelektronik.com www.filelektronik.com

YABANCI

Dave Brubeck - Take Five His Greatest Hits
Renaud Garcia-Fons - La Linea Del Sur
Miles Davis - Kind Of Blue
Ella Fitzgerald & Louis Armstrong - Ella & Louis
Roy Haynes Quartet - Out Of The Afternoon
John Coltrane - Coltrane Plays The Blues
Billie Holiday - Body & Soul
Duke Ellington - Ellington Uptown
PeeWee Russell/Coleman Hawkins - Jazz Reunion
John Coltrane - In The Winners Circle

YERLİ

Tamer Temel - Bir Kara Kedi
Volkan Hürsever - Hediye
Selen Gülün - Sürpriz
Timuçin Şahin - Bafa
Ferit Odman - Autumn In New York

Zihni Müzik

Mühürdar Caddesi, Akmar Pasajı No:70 D:13
Koşuyolu/Istanbul
(0216) 349 2268 –www.zihni.com

YABANCI

Cannonball Adderley - Somethin Else (LP)
Youn Sun Nah - Lento (LP) (CD)
Cecile Mclorın Salvant - Woman Child (LP)
Charlie Haden & Antonio Forcione - Heartpaly (LP)
Charlie Haden - The Private Collection (LP)
Chet Baker - Crew (LP)
Esbjorn Svensson Trio - Best Of (LP) (CD)
Miles Davis At Carnage Hall (LP)
George Benson - Inspiration / Tribute To Nat King Cole (LP) (CD)
Dilek Sert Erdoğan - Moments (CD)
Craig Taborn Trio - Chants (CD)

GÜZELLİK KAVRAMINA AÇIKLIK GETİRDİK.

Sıradan bir yolculuğu bile harika bir deneyime dönüştürme yeteneğiyle donatıldı. Göz alıcı stiliyle, güzellik ve özgürlük anlayışına getirdiği yeni yorumu keşfetmeniz için şimdi Borusan Otomotiv Yetkili Satıcıları'nda.

YENİ BMW 4 SERİSİ CABRIO.

BMW EfficientDynamics
Daha az tüketim. Daha fazla sürüş keyfi.

Borusan Otomotiv
İnce zevkler, yüksek standartlar.

BMW 4 Serisi Cabrio için CO_2 emisyon değeri ortalama 127-154 gr/km'dir.

Serdar Sirtanadolu
serdar1@me.com

Ara Sıcaklar

Irving Fazola

1940'ların başlangıcı. Konser organizatörü Al Rose yeni bir Philadelphia konser projesi (meşhur "Journeys into Jazz" konseri) için müzisyen arayışına çıkar. Grubu toplamakta pek güçlük çekmez. New York'tan, New Jersey'den bulduklarıyla sağlam bir takım kurar. Yalnız, eksik vardır, bir klarinetçiye de ihtiyaç doğar. O günlerde kendilerine isim yapmış klarinetçilerin çoğu ya değişik orkestralarla turnelerde, ya da kulüplerde her gece aralıksız sahne almaktadırlar. Zamanın en aranılanlarından biri de New Orleans'dan bomba klarinetçi, Irving Fazola'dır.

Fazola'nın gerçek ismi "**Irving Henry Prestopnik**"dir. "Fazola" soyadının sebebi, çocukluğunda aldığı solfej derslerinde çok başarılı olduğundan hocası ona "fa-sol-la" diye takılır ve mahallede "Fa-Zo-La" takma ismi şeklinde ona yapışır. Bunu fırsat bilerek zaten bir hayli zor telaffuz edilebilen (ya da edilemeyen) gerçek soyadını tamamen ortadan kaldırır. Hatta, yine New Orleans'tan, meşhur Louis Prima ona **"FAZ!"**, ya da daha da ileri giderek **"hey, beans!"** yani "fasulye", (İtalyanca'da "FAGIOLO") şeklinde hitab eder. (O zamanlar jazz müzisyenlerinin aralarındaki hitap argolarında "cat" (iyi müzisyen) ve "beans" (cool) sıkca kullanılan sıfatlardır).

Al Rose, Fazola'ya ulaşır ve 3-4 gün sonraki Philadelphia konseri için ikna eder. Yalnız Faz'ın ciddi birkaç şahsi sorunu vardır! Aşırı alkol, yemek ve buna bağlı olarak da, obezite (Faz'ın Louisiana mutfağının sunduğu değişik lezzetlere duyarlılığı müzisyen çevrelerinde efsane hikayelerin doğmasını kaçınılmaz kılmıştır).

Anlaşırlar, ancak Al, Faz'dan bir hususta söz almak da ister: "**Lütfen, konsere kadar içmek yok. Sonra ne yaparsan yap".** Faz kabul eder ve söz verir konsere kadar içmeyeceğine.

Konser günü gelir. Akşam saat 7 gibi Al sahnedeki son hazırlıklarla uğraşırken konser salonundaki görevlilerden biri ona bir telefon geldiğini söyler. Telefondaki kişi Philadelphia'daki "Horn & Hardart's" lokantasının müdürüdür:

- "Beyefendi, sanırım siz Irving Fazola'nın grup menejerisiniz?"

- "...eee? Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?"

- "...Sanatçınız 2-3 saattir burada... bir hayli yemek yedi ve hesabını da ödedi. Ancak küçük sorunumuz var; oturduğu iskemleden kaldıramıyoruz."

- "...?? Nasıl? Anlamadım".

- "...yani, kendisi kalkamıyor. Biz de kaldıramadık. Belinden aşağısı iskemlenin kollarının altında kilitlenmiş durumda."

- " ...uh! ...öylece beni bekleyin hiçbir şey yapmadan! Hemen geliyorum!"

Al'in şansına, bu lokanta 2-3 sokak ötededir ve hemen gider. Lokantaya girdiğinde görüntü aynen tarif edilen gibidir. Faz iskemlenin kolluklarının altına sıkışmıştır ve kurtulamamaktadır. Al panik halinde, konseri riske edeceği endişesiyle de:

- "...Faz? Nasıl oldu bu yahu?"

- " ...sana verdiğim sözü tuttum dostum. İçmedim".

- "...anladım da, burada nasıl bu duruma düştün?"

- " ...trenden indim, çok acıkmıştım. Buraya geldim. İki-üç hamburger yedim".

- "...Faz!? Deli etme beni! İki-üç hamburger gibi görünmüyor bu. Ödediğin hesaba bak! Kaç tane yedin gerçekten?"

Faz, o sempatik yüz ifadesi ve muzip tonuyla:

- " ...dürüst olmam gerekirse... aşağı-yukarı... hmm? ...sanırım... uh... galiba 36 tane yemişim. Ama sen onu boşver, iyiyim, sadece bu namert sandelyeden kurtulamıyorum".

Al, şaşkınlık ve kızgınlık içinde soruna çözüm bulmak derdindedir. Hemen Faz'ı bu iskemleden kurtarma çalışmalarına başlarlar ancak, tüm personelin çabalarına rağmen bir türlü feraha kavuşturamazlar ve sonunda bir ambulans çağırmak zorunda kalırlar. Ambulans gelir ve Faz'ı olduğu gibi (lokantanın iskemleyle birlikte) kaldırıp konser salonunun sahnesine getirirler ve oraya olduğu gibi bırakırlar.

Bu arada, 8:30'da da konser başlayacaktır. Dinleyiciler yavaş yavaş salona girmeye başlarlarken sadece enstrümanların olması gereken sahnede halihazırda 'oturan' ve şaşkın bir vaziyette klarinetini hazırlamakta olan Faz'ı görünce doğal olarak hafif şaşkınlık ve biraz yadırgamayla bakar dururlar, mana veremezler. Orkestranın diğer üyeleri de sahne aldığında ortam normale dönüşür. Faz, konserin ilk yarısında klarinetiyle salonu coşturur. Alkışlar, ıslıklar... Herkes hayatından memnundur (Pek çok solo donen bu ortamda orkestra elemanları sıraları geldiğinde ayağa kalkıp sololarını icra ederler ancak, bizimki ayağa kalkamadığı için sololarını oturduğu yerden çalmak zorunda kalır).

Ara verilir. Bu zamanı fırsat bilen Al, piyanist Joe Sullivan ve trombonist Munn Ware'den yardım isteyerek bir şekilde (son 1 saat içinde biraz da rahatlamış olduğunu tahmin ederek) Faz'ı iskemleden kurtarır. Hemen altına "kolları olmayan" bir iskemle verilir. İkinci yarı da Faz sanki **"özgürlüğünü coşkuyla kutlarcasına"** klarinet tarihine geçecek sololar geçer. Al ve diğer grup elemanları bundan çok keyif alırlar.

Konser biter, salon boşalır. Müzisyenler sakin ortamda toparlanırken aralarında bir yerlere yemek yemeye gitmek için konuşmaya başlarlar. Faz bunu duyar ve biraz uzaktan bağırır:

"Beyler! Siz bu ise fazla kafa yormayın! İki sokak ötede acaip hamburger yapan bir yer biliyorum. Gelmek isteyen takılsın peşime! ...çünkü yine fena acıktım!"

NİSAN
APRIL

04-05-06

Yer / Place
Zemin Kat
Doğu Koridoru
Ground Floor
East Corridor

DUO VIOLA

14:00 16:00 18:00

NİSAN
APRIL

11

MAYIS
MAY

30

DENİZATI QUARTET

13:00
15:00
17:00
19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

NİSAN
APRIL

12-13

OPUS X

Yer / Place
Akasya Meydan
Akasya Square

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

19:30

NİSAN
APRIL

18

MAYIS
MAY

02

ÇELLİSTANBUL

13:00
15:00
17:00
19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

NİSAN
APRIL

19

HAZİRAN
JUNE

28

BAŞAK YAVUZ

NİSAN APRIL	HAZİRAN JUNE
13:00	15:30
15:00	16:30
17:00	18:00
19:00	19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

NİSAN
APRIL

23

BARIŞ İÇİN MÜZİK ORKESTRASI

Music for Peace Orchestra

16:00

Yer / Place
Akasya Meydan
Akasya Square

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

NİSAN
APRIL

23-24
25-26

DELIGHT FACTORY

14:00
16:00
18:00

NİSAN
APRIL

25

TRIO PAX

13:00
15:00
17:00
19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

NİSAN
APRIL

26

HAZİRAN
JUNE

20

ÜLKÜ AYBALA SUNAT
FİLİZ KARAPINAR FLÜT DUO

13:00	15:30
15:00	16:30
17:00	18:00
19:00	19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

MAYIS
MAY

03

HAZİRAN
JUNE

07

CAĞIL KAYA TRIO

MAYIS MAY	HAZİRAN JUNE
13:00	15:30
15:00	16:30
17:00	18:00
19:00	19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

MAYIS MAY 10 HAZİRAN JUNE 13

TEMPESTA QUARTET

MAYIS MAY	HAZİRAN JUNE
13:00	15:30
15:00	16:30
17:00	18:00
19:00	19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

MAYIS MAY 11

ZUHAL OLCAY

Yer / Place
Akasya Park
Akasya Park

18:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

MAYIS MAY 16

İLHEM KHOJDA

13:00
15:00
17:00
19:00

MAYIS MAY 17-18-19

WEAPONS OF SOUND (WOS)

3 gün boyunca muhteşem show'lar ve workshop'lar
Spectacular shows and workshops for 3 days

14:00
16:00
18:00

HAYATA HER GÜN YENİ BİR RENK KATMAK
BÜYÜK LÜKS
akasya acıbadem

MAYIS MAY 24

THE NEW YORK VOICES

Yer / Place
Akasya Park
Akasya Park

18:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

MAYIS MAY 31

CEYDA KÖYBAŞIOĞLU

13:00
15:00
17:00
19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

HAZİRAN JUNE 06

NİHAN ATALAY ZEYNEP KELEŞOĞLU FLÜT DUO

15:30
16:30
18:00
1900

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

HAZİRAN JUNE 14

SEVİNÇ YURDEM BORA ÇELİKER DUO

15:30
16:30
18:00
19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

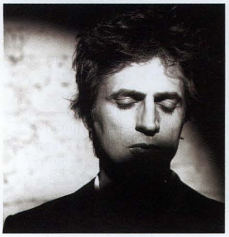

HAZİRAN JUNE 15

TEOMAN

HAZİRAN JUNE 21 HAZİRAN JUNE 27

DENİZ TAŞAR ÇAĞLAYAN ÇETİN QUARTET

HAZİRAN JUNE	HAZİRAN JUNE
15:30	15:30
16:30	16:30
18:00	18:00
19:00	19:00

İKSV danışmanlığında düzenlenmektedir.

www.ak-asya.com.tr /akasyaacibadem /akasyaacibadem /akasyaacibadem

Elif Seven Ispartalı
elif@elifseven.com

"La Menace" ve Gerry Mulligan.

Orijinal film müziğinin içinde "Kamyonun Dansı" (Dance of The Truck) diye bir şarkı olan filmden neler neler bekler insan?

Sene 70'lerin başı. Fransız sinema eleştirmenlerinin biraz kibirli bir yönetmen olarak gördüğü Alain Corneau, seyircisine daha önce hiç görülmemiş olanı göstermeyi amaçlamayan bir "Film Noir" sever olarak adım atıyor sinema sahnesine.

İlk uzun metrajını 1974 senesinde çeken yönetmenin üçüncü filmi "Tehdit" anlamına gelen "La Menace", 1977 yapımı.

Filmde Yves Montand'ın canlandırdığı orta yaşlı kahramanımız Henry Savin'in eski karısıyla ortak olduğu bir nakliye şirketi var. Eski karısı hala Henry'e aşık ve ara ara histeri krizleri geçirerek Henry'nin kendisine dönmesini istese de Henry yarı yaşındaki sevgilisi Julie'ye aşık ve doğal olarak ta eski karısına dönmek istemiyor. Bir gün histerik eski eş, güzel yeni sevgiliyi takip ediyor ve ondan Henry'i bırakmasını istiyor. Julie 'olmaz' diyor. Adam için kavga eden iki kadın. Sonunda Julie eski eşin elinde kurtulup kaçıyor. Kocayı genç yeni sevgiliye kaptırdığını anlayan histerik eski eş intihar ediyor. Olaylar da burada başlıyor. Biz filmin başlarında bu intiharı seyirci olarak görüyoruz ama orada bir 'twist' yapıyor ki senaryo, direkten dönen gol misali. Olay şüpheli bir cinayet olarak intikal ediyor basında. Bir de ortaya cinayeti araştırmaya karar veren tipik Fransız bir müfettiş çıkmasın mı? Sakin sakin başlayan kamyoncunun hikayesi bir anda karmaşık bir polisiyeye dönüveriyor. "Kadın intihar etti, biz de bunu gördük, ne cinayeti?" sorulardan sadece ilki.

Yönetmen Alain Corneau otodidakt bir davulcu olarak müziğe başlıyor ardından sinema okuyor, ileri dönemlerinde de jazz'a ilgi duyuyor. Hatta 1965 yapımı henüz ele geçiremediğim "Le Jazz Est-il Dans Harlem?" diye bir kısa filmi bile var. Özellikle 70'lerde yaptığı sinemanın, günümüze yakın tarihte yaptıklarına göre daha "cool" bir sinema olduğunu söyleyentiler arasında. E film "cool", müziği de "cool jazz" olacak tabii. Mantıklı. Bu arada genç sevgili Julie rolündeki aktrisin de gerçek hayatta müzikallerde söylediğini dolayısıyla yönetmen dahil ekibin bir kısmının sinema dışında müzikle de uğraştığını belirtmek lazım.

Filmin müziği Gerry Mulligan'a ait. Mulligan eşittir bariton saksofon ama Mulligan'ın sadece saksofoncu değil aynı zamanda önemli bir besteci ve düzenlemeci olduğunu da biliyoruz, "Birth of The Cool"a beste ve düzenlemeler yazmış bir müzisyen sonuçta. Filmde Mulligan'ın bariton saksofonunun dışında akustik ve elektronik piyano da var hatta Gerry Mulligan ve Dave Grusin'in çaldığı Oberheim çok sesli elektronik synthesizerla, Moog analog synthesizerı da duyuyoruz enstrüman olarak. 10 kişilik bir ekip 13 parçalık bir albüm. Benim favorim tabii ki "Kamyonun Dansı" (Dance of The Truck) ve "Bordeaux'nun Bağları" (Vines of Bordeaux). Ciddiyim. Gerry Mulligan'ın ileri dönem, Alain Corneau'nun erken dönem işini bir arada görebileceğimiz bol "twist"li senaryosuyla "La Menace", finalinde şimdi burada yazamayacağım ayıp bir ünlem kullanacağınız derecede şaşırtıcı ve sürükleyici diyebilirim. İyi seyirler, dinlemeler.

Dinlenmek mi? Asla.

Yeni GLA.

Mercedes-Benz

The best or nothing.

Bir Daimler markası

GLA 200 modeli için yakıt tüketimi: (Şehir içi/Şehir dışı/Karma) 7,4-7,3/5,1-4,9/5,9-5,8 l/100 km. CO_2 emisyonu (karma): 138-135 g/km.

Dilek Himam-Er
dilek@genccazcilar.org

Jazz Moda

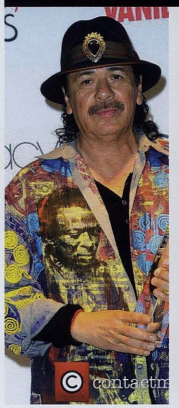

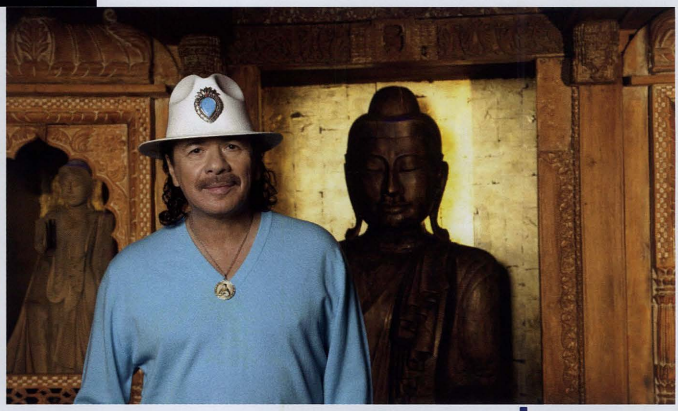

Carlos Santana ile Latin Jazz'ın Hümanist İzleri

1960'lı yıllarda başlayan anti-militarist akımlar, özgürlük hareketleri ve savaş karşıtı hippi kuşağı, moda tarihinin en renkli ve en yaratıcı giysilerini ortaya çıkarmıştır. Bu dönem yeni ve alternatif dünyalar yaratma arzusu içinde dünyanın en büyük efsane müzik festivali Woodstock'ın, barış ve sevgi sözcüklerinin sık sık vurgulandığı şarkıların yıllarıdır. 1970'li yıllarda jazz müziği de latin jazz tarzının etkisi altına girmiştir. Afrika ve Latin Amerika etkili bu yeni müzik türünde, yeni enstrümanlar ve tınılar da kullanılmaya başlanmıştır. Chick Corea, John McLaughlin ve Al Di Meola gibi sanatçılar o dönemin öne çıkan isimleridir.

Özellikle 1967 yılından sonra Jimi Hendrix gibi isimlerin de etkisiyle rock müziğinin jazz ile bir dirsek teması olmaya başlamıştır. 1970'lerin ortasında jazz-funk tarzı önem kazanmış ve analog synthesizer kullanımı ile yeni bir hibrit müzik ortaya çıkmıştır. Özellikle de Carlos Santana, Latin-jazz fusion akımının önemli bir idolü olmuştur. Carlos Santana'nın grubuyla yer aldığı Woodstock Festivali performansı müzik tarihinin efsanevi performanslarından biridir.

Özellikle rock müziğinin görsel anlamda içerdiği yaratıcılık, jazz müzisyenlerini de etkilemiş ve buna bağlı olarak giysilerde de melez etkiler görünmeye başlamıştır. Carlos Santana gibi pek çok isim, hakim hegemonyaya karşı duruşuyla ortaya çıkan gençlik hareketlerinin de etkisiyle barışçıl mesajlar veren sembolik anlatımlar içeren giysileri ve işaretleri kullanmaya başlamışlardır. Bu tarz 1970'lerin rock ve latin jazz müzisyenlerinin de takip ettiği bir üslup olarak görülebilir.

Tüm zamanların en iyi gitarcıları arasında yer alan 1947 doğumlu Meksikalı sanatçı Carlos Santana, bu anlamda jazz tarihinin renkli ve yaratıcı isimlerinden biridir. Kendisini bir dünya vatandaşı olarak ifade etmesinin yanında giysilerinde yaşadığı toprakların kültürel ve coğrafi izlerini görmek mümkündür. Bu anlamda müzikal bir ikon olmasının ötesinde giysileri ile de farklılık yaratmış bir sanatçı olarak bilinen Santana'nın giysilerinde bizzat 1960'ların San Fransico'sunun hippi hareketinin izleri de vardır. Onun renkli baskılı ceketleri, şapkaları adeta sanatçının yaratıcı, renkli ve canlı karakterinin dışa vurumu gibidir. Carlos Santana'nın olmazsa olmaz aksesuarlarından biri de şapkaları olup sürekli kullandığı Abraxas meleği ise onun için tanrısal ve sezgisel gücün önemli sembollerinden biridir.

Carlos Santana bugün hala son derece üretken bir sanatçı olup yardıma muhtaç çocuklar için kurduğu mucize anlamına gelen Milagro sözcüğünü isim olarak verdiği vakfı aracılığı ile kendi Carlos markasını da kurmuş. Markanın ürünleri arasında onun ruhunu ve tutkulu müziğini anlatan bir çizgide tasarlanmış kadın ayakkabıları, çantalar ve şapkalar var. Renk simetrileri ve dokularla yarattığı tasarımlar Santana için yeni bir kariyer alanı olmuş. Carlos Santana moda ile nasıl ilgilenmeye başladığını, Cosmopolitan dergisinde Niria Portella'ya verdiği röportajda şöyle anlatıyor:

"Benim için "melodi" kadını ve "ritim" ise erkeği temsil ediyor; her ikisi de benim müziğimin ve tasarımlarımın önemli bir parçası".

Onun fötr şapka tutkusu ve koyu renk takım elbiseleriyle baskılı t-shirtlerini bir araya getirme biçimi stilinin en önemli izlerinden biri ve bu tarz onun klasik sahne giysilerini oluşturuyor; ayrıca hayranı olduğu isimler Miles Davis ve Jimi Hendrix'i hemen her fırsatta giysilerinde kullanmayı unutmuyor. Efsanevi gitaristin "rock star" tarzı stili sanatçıyı daha da zamansız ve farklı kılıyor.

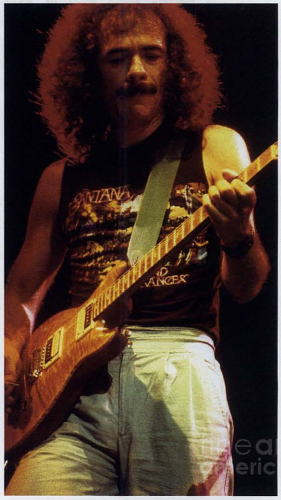

Keşke
her yer
Kanyon
olsa

CAZ
HAVASI

İLHAN ERŞAHİN'S WONDERLAND

6 NİSAN 2014 PAZAR

14.00-16.00

kanyon

Niv Asa
nivasaniv@gmail.com

Equinox Music'ten Yeni Plaklar

Duke Jordan
Flight to Jordan
Internusic / Blue Note
84046

Dizzy Reece (tp)
Stanley Turrentine (ts)
Duke Jordan (p)
Reginald Workman (b)
Art Taylor (d)

Charlie Parker Quintet ile düzenli olarak çalmış olan Duke Jordan, 1947 yılında üstün bir bebop piyanisti olarak bilinmesinin yanında, tarzı Bud Powell'in dahi yeniliklerinden nasibini almıştır. Bu quintet albümü, ayrıca trompetçi Dizzy Reece ve genç tenor Stanley Turrentine'in katkılarıyla Jordan'a kendi orijinal bestelerinden 6 parçaya ev sahipliği yapan, gerçi hiçbiri "Jordu" kadar bilinmese de, müzikalite pek çok güçlü ve çeşitlilik gösteren öğeler içerir. Bu albüm Duke Jordan'ın daha yüksek kaliteli albümlerinden biri olmakla beraber, oldukça keyifli bir albüm olarak karşımıza çıkar. Albümün bazı tekrar-basımlarında karşımıza bonus parça olarak "Diamond Stud" ve "I Should Care" yer alıyor.

Art Blakey and the Jazz Messengers
Like Someone in Love
Internusic / Blue Note
84245

Lee Morgan (tp)
Wayne Shorter (ts)
Bobby Timmons (p)
Jymie Merritt (b)
Art Blakey (d)

A Night in Tunisia ile aynı konserlerden alınan ve The Jazz Messengers albümünün 1960 versiyonu olan bu güzel CD'de trompetçi Lee Morgan, tenor saksofoncu Wayne Shorter ve piyanist Bobby Timmons yer alıyorlar. Albüme isim veren parça en etkileyici parça olarak öne çıkarken, kaliteli hard bop öğeler içeren bu mükemmel yapım ayrıca dinleyiciyi Wayne Shorter'ın pek bilinmeyen üç bestesi ve Lee Morgan'ın unutulmuş "Johnny's Blue" bestesini dinleyebilirsiniz.

Gerry Mulligan
Jeru
Internusic

Tommy Flanagan (p)
Ben Tucker (b)
Dave Bailey (d)
Alice Dorsey (conga, d)

Gerry Mulligan 1950'lerde piyanosuz quartet'ler ile ünlüyken, aslında piyanistlere karşı hiç bir antipatisi olmadığı, hatta bazen kendisinin piyano çaldığı bilinir. Bu 1962 tarihli quintet buluşmasının sonucu olarak ortaya çıkan 'Jeru' piyanist Tommy Flanagan'ın öne çıkan yetenekleri ile başçı Ben Trucker, davulcu Dave Bailey ve Alice Dorsey'in congalarıyla yedi parçadan oluşuyor. Mulligan'ın kayıtlardan anlaşılacağı üzere de formunda ve oldukça da keyifli olduğu gözlemleniyor.

Tubby Hayes
Tubby's New Groove
Pure Pleasure / CJS9554

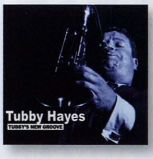

Son on yılda daha önce yayınlanmamış konser albümlerinden bir çığ oluşan Tubby Haynes, belki de Birleşik Krallığın en çok öne çıkan savaş sonrası enstrümantalistlerinden olması yanında efsanevi bir konumdadır. Her albümü stüdyo dışındaki aktivitelerine yeni bir pencere açarken, bu yeni piyasaya sürülen kayıt 1959 yılından beri unutulmuş olan konser Tubby'nin ilk başyapıt olarak adlandırılabilecek albümü olan Tubby's Groove'a bir ek olabilecek niteliktedir.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu LP'de yer alan müzik, son zamanlarda ortaya çıkan İngiliz jazz tarihinin en önemli parçalarına örnek olarak gösterilebilir. Bu yeni LP her yönüyle orjinal bir albüme eşdeğer olmakla beraber, önceden belirtildiği gibi bazı noktalarda müzikalite önceden gelenleri arkada bırakmış durumdadır.

Elli yıl sonra bile, Tubby Hanes'in muazzam müzisyenliği, yeteneği ve yaratıcı karizması ile halen yeni dinleyicilere hitab edebilmesi ve Tubby's New Grove'un sanatçıya mükemmel bir giriş albümü niteliğinde olması dinleyicilerini gururlandırmakadır. Orijinali 1959 yılında, Tony Hall ile Londra, Decca stüdyolarında kayıt edilmiştir.

Müzisyenler:
Tubby Hayes (ts)
Terry Shannon (p)
Jeff Clyne (b)
Phil Seaman (d)

Tubby Hayes *Tubby's New Groove* Track Listing:

1. Tin Tin Deo
2. Visa
3. Supper At Phil's
4. Symphony
5. Hook's Way
6. The Trolley Song

Howard McGhee
The Return of Howard McGhee
Pure Pleasure BCP42

Howard McGhee'nin narkotik suçlardan cezaevinden pek nadir olmayan çıkışlarından birinden sonra kayıt edilen The Return Of McGhee'nin genç Kenny Dorham'a iyi bir örnek oluşturabilecek, son derece kıvrak bir soloist olduğunu kanıtlar. Sahne ışığını McGhee ile paylaşan bariton saksofonda Sahib Shihab olunca insan başka ne ister ki?

Albümde yer alan tüm sanatçılar dönemlerinin en önde gelen sanatçıları olup, performanslarının da en üst seviyede olduklarını her parçada duymanız mümkün

MÜKEMMEL SES, DİZAYN İLE BİRLEŞTİ

Kulaklık uzmanı Sennheiser'in yeni harikası MOMENTUM ON-EAR ile tanışın.

Özenle seçilmiş birbirinden güzel renklerdeki Alcantara© kumaşı ile mükemmel Sennheiser ses kalitesini birleştiren MOMENTUM ON-EAR şimdi Türkiye'de.

Detaylı bilgi için: metanshop.com

metan

1992

Adres: İnönü cad. Devres Han 50/1-B 34437 Gümüşsuyu / İstanbul
Tel: 0212 293 37 50 / 51 **Faks:** 0212 252 39 66 www.metan.com metan@metan.com

SENNHEISER
The Pursuit of Perfect Sound

Müzisyenler:
Howard McGhee (tp)
Duke Jordan (p)
Sahib Shihab (bs, as)
Percy Heath (b)
Philly Joe Jones (d)

Howard McGhee *The Return Of Howard McGhee* Track Listing:

1. Get Happy
2. Tahitian Lullaby
3. Lover Man
4. Lullaby Of The Leaves
5. You're Teasing Me
6. Transpicious
7. Rifftide
8. Oo-wee But I Do
9. Don't Blame Me
10. Tweedles
11. I'll Remember April

Eddie "Lockjaw" Davis with Paul Gonsalves

Love Calls
Pure Pleasure RCA Victor LSP 3882

Eddie "Lockjaw" Davis / Paul Gonsalves tarafından çıkarılan Love Calls albümü, 18 Mart 2014 tarihinde dinleyicilerine Pure Pleasure markasıyla piyasaya çıktı. Love Calls tenor saksofoncu Eddie "Lockjaw" Davis ve Paul Gonsalves ikilisini piyanoda Roland Hanna, basta Ben Tucker ve davulda Grady Tate ile çalıyorlar.

Love Calls albümünde müzisyenlerin ballad'lara farklı yaklaşımlarını ve ilgiyi her zaman nasıl canlı tuttuklarını dinlemek mümkün. Albümde 11 parça yer alıyor.

Roland Kirk

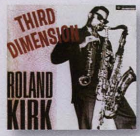

Third Dimension
Pure Pleasure BCP 6064

Muhtemelen jazz tarihinin en heyecan verici saksofoncularından biri olan Kirk, post-modern konsepti daha oluşmadan bu tabirin içini doldurabilmiş bir sanatçıdır. Kirk, jazz geleneğinin devamı olacak nitelikteki tekniğiyle müzik tarihininden gelen akımlarla, doğal gelen karışımları bir araya getirmekten asla çekinmez.

Third Dimension, Roland Kirk'ün çıkış albümü olarak 1956 yılında Triple Treat adı altında King Plak'tan çıkmıştır. Asıl albüm limitli olarak piyasaya sürülmüş ve ancak Kirk'ün ölümünden sonra yapılan yeni baskısıyla geniş kitlelere ulaşabilmiştir. Bu albüm, Roland Kirk'ün özgün tarzı niteliğinde olan aynı anda birden fazla üflemeli çaldığı, manzello ve tenor saksofonu ile üst-üste kayıt yaptığı ("Stormy Weather" and "The Nearness of You") parçalarının ilk kaydı olma özelliğini taşır. Kirk bu albümü daha sonra "Afro- Amerikan klasik müziğinin üçüncü üst-üste kayıt yapılan albümü" olarak nitelendirmiştir.

Roland Kirk (ts)
James Madison (p)
Carl Pruitt (b)
Henry Duncan (d)

1. Roland's Theme
2. Slow Groove
3. Stormy Weather
Side Two:
1. The Nearness of You
2. A La Carte
3. Easy Living
4. Triple Threat

Louisiana Red

The Lowdown Back Porch Blues
Pure Pleasure R25200

Louisiana Red (Iverson Minter) gösterişli bir gitarist, harmonikacı ve vokalisttir. Ailesini genç yaşta trajik bir şekilde kaybetmiş (doğumundan bir hafta sonra annesi zatürreden ölmüş, babası da o beş yaşındayken Klu Klux Klan tarafından linç edilmiştir).

1949 yılında Chess için kayıtlara başlamış, sonra da orduya katılmış olan Red, tahliyesinin ardından, John Lee Hooker ile birlikte 1950'lerden 1970'lere kadar kayıtlara çeşitli plak şirketleri altında devam etmiştir. 1981 yılında Almanya, Hanover'e taşınan Louisiana Red, yoğun kayıt ve konser temposuna devam etmiş ve yeni milenyuma kadar da bu tempoyu sürdürmüştür. Ron Wynn sanatçının 2012 yılında trioid probleminden kaynaklanan bir beyin kanamasından öldüğünü belirtir.
New York'ta kayıt edilen Lowdown Back Porch Blues, Louisiana Red'in ilk albümü olmakla beraber, bir çok yönden en iyi albümü olarak nitelendirilebilir. Olabilecek en sade ritim bölümüyle desteklenen bu kayıtta, Red geleneksel parçalarla birlikte kendi bestelerini de çalmıştır. Gitarda en az sesi kadar öne çıkan sanatçı bu albümü kaçırılmaması gereken bir albüm halinde dönüştürür.

Side A:
1. Red's Dream
2. Working Man Blues
3. I'm Louisiana Red
4. Sweet Aleese
5. Keep Your Hands Off My Woman
6. I'm A Roaming Stranger
Side B:
1. Ride On Red, Ride On
2. I Wonder Who
3. The Seventh Son
4. Sad News
5. Two Fifty Three
6. Don't Cry

Terry Riley

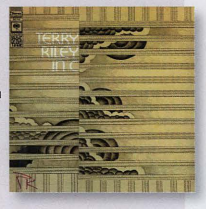

In C
Pure Pleasure MS7178

Terry Riley'i 'In C' albümü her yönüyle minimalizm tarihinin en önemli çalışmalarından biri olmakla beraber, bir 'başyapıt' olarak nitelendirilebilir. Bu albüm ayrıca Portishead üyelerinden Adrian Utley tarafından yeniden kayıt edilmiştir. Kaydından 45 sene sonra en saf analog haliyle karşımıza çıkan bu albüm Ray Staff tarafından ustalıkla re-master edilmiş ve Pure Pleasure plak için Pallas Almanya'da basılmıştır.

Eğer minimalizm konusunda popüler bir yapıt söz konusu ise, bu kesinlikle Terry Riley bestesi "In C" olarak adlandırılır. Bu çalışma, hiç bir açıklamaya gerek duyulmayan akıcı darbe dizileriyle çevrelenen 53 cümlelik nota çalgısıyla bir çok konserde görülse de, kayıtları nadir bulunabilecek durumdadır. The Bang on a Can sanatçılar, Riley'den sonra bu parçanın belki de en yenilikçi versiyonu ile dinleyicilerinin karşısına çıkmış ve 1960 yılında Columbia'ya bağlı olan (şu an feshedilmiş durumda olan) Odyssey tarafından basılmıştır. Bu versiyon en sonunda bu parçanın pop olduğu kadar klasik müzik kategorisine girmesini sağlamıştır.

Müzisyenler:
Terry Riley (s)
Margaret Hassell - the Pulse
Lawrence Singer, obua
Darlene Reynard, bassoon
Jon Hassell, trompet
Jerry Kirkbride, klarinet
David Shostac, flüt
David Rosenboom, keman
Stuart Dempster, trombon
Edward Burnham, vibraphon
Jan Williams, marimbafon

© 2009 Shure Incorporated

PROFESYONEL SESE KULAK VERİN

Profesyonel ses cihazları alanındaki 80 yıllık Shure tecrübesine dayanarak tasarlanan ve üretilen Shure Profesyonel Kulaklık Serisi, mükemmel ses kalitesini, üstün konforu ve gündelik kullanımın zorluklarına meydan okuyan efsanevi Shure kalitesini bir arada sunuyor.

Profesyonel stüdyo, ev stüdyosu, DJ seti veya kişisel dinleme sistemi... Shure Kulaklıklar, dinleme yapılan tüm alanlarda profesyoneller ve müzik tutkunları için ideal seçim.

SRH840 – Stüdyo Referans Kulaklığı
SHURE SRH 840, hassas bir şekilde düzenlenmiş frekans yanıtı sayesinde bas, orta ve tiz sesleri son derece dengeli bir biçimde yansıtıyor. Özellikle profesyonel ses mühendisleri ve müzisyenler için tasarlanan SRH840, arka plan gürültüsünü azaltan yapısı, modüler spiral kablosu ve katlanabilen kafa bandı ile, kritik dinleme ve kayıtlar için ideal seçim.

SRH240A SRH440 SRH940 SRH550DJ SRH750DJ

Tamamlayıcı bilgiler, referanslar, uygulama desteği ve stok durumu için lütfen arayınız.

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Bahar Sokak Baras Han 4/7 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

Shure - 80 yıldır Efsanevi Performanslar

SHURE
LEGENDARY PERFORMANCE™

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"The word 'Jazz' is inappropriate... for Jazz is connected with the brothel houses in New Orleans... It does not encapsulate the musical heritage that was brought here and developed. / 'Jazz' yakışıksız bir sözcük... çünkü Jazz New Orleans'taki genelevlerle ilgilidir... Buraya getirilen müzik mirasını ve geliştirdiklerimizi kapsamıyor." – Cecil Taylor

Genç Koleksiyoncu: CECIL PERCIVAL TAYLOR - 2 (15 Mart 1929)

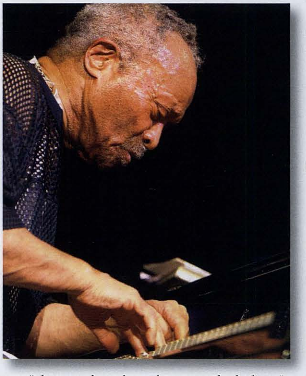

Jazz müziğinin yönünü tayin etmede öncü bir rol üstlenen bir avuç müzisyenin belki de sonuncusu olan ve 15 gün önce 85 yaşını geride bırakan Cecil Taylor'ın müzik yaşamına göz atmayı geçen sayıda kaldığımız noktadan itibaren sürdürüyoruz. Hatırlayacağınız üzere, 1960 yılına geldiğimizde, ileride Free Jazz'ın üç "baba" isminden biri olarak anılacak olan Taylor (diğerleri Ornette Coleman ve Sun Ra), kendine has icra tarzını oturtmuştu. Piyanoyu adeta bir perküsyon aleti olarak kullanıyor, dinleyicisinin melodi, ritim, tonalite ve dinamiklerle ilgili geleneksel alışkanlıklarını sarsıyor, olağanüstü hızı ve enerjisiyle müziğini takip etmeye çalışan kulakları yorarak bir noktadan sonra pes etmelerine yol açıyordu. Sonuçta Taylor, 1960'lı yıllarda kulüplerde çok az iş bulabilmiş, belli bir dönem kayıt yapamamış ve hayatını aşçılık, bulaşıkçılık ve plak satıcılığı yaparak kazanmak zorunda kalmıştı. Unit adını verdiği grubuna, Steve Lacy'nin yerine genç tenor saksofoncu Archie Shepp'i de kattıktan sonra, 1960 ve 1961 yıllarında, Candid plak şirketinin, kontrbasçısı Buell Neidlinger'in adı altında yayınlayacağı birkaç albümün kaydı için sık sık stüdyoya giren piyanist, beş yıldır beraber çalıştığı davulcu Dennis Charles'tan daha esnek bir tempo duygusuna sahip olan Sonny Murray'in de katkısıyla kendine has ritmik anlayışını daha serbestçe geliştirme olanağını bulmuştu. Yine o dönemde sahnelenen ve müziklerini "The Connection" adlı ünlü oyunda ancak kısa bir süre yer alabilen Taylor, "The New Thing" (Yeni Şey) adını verdikleri öncü müziğe kapılarını açan Impulse! plak şirketi için, bir kısmı derleme albümlerde yer alan, birkaçı da bugüne kadar bile yayınlanmamış bazı kayıtlar gerçekleştirdi. Ancak piyanistin ritmik yeniliklerine dayanılarak "enerji müziği" diye tanımlanan bu yoğun serbest doğaçlamalarına sempati duyanların sayısı oldukça azdı. Müzik çevrelerinde sadece Gil Evans (ki ona ve bestelerine "Into the Hot" adlı albümünün bir yüzünü ayırmıştı) ve yıldızı parlayan "ateşli" tenor saksofoncu Albert Ayler tarafından takdir görüyordu. Birkaç yıl önce gerçekleştirdikleri ortak kayıt sırasında Free Jazz dünyasıyla tanıştırdığı ve bir süredir o doğrultuda yeni ufuklara yönelen John Coltrane bile Taylor'ın müziğini "fazla karmaşık" buluyordu. 1962 yazında, Greenwich Village'taki The Take 3 adlı kafede, mucizevi bir şekilde 3 ay boyunca, haftada 4 gece sahneye çıkma ve dinleyenlerinin sayısını arttırma olanağını elde eden Cecil Taylor, o yıl Down Beat dergisi tarafından piyanonun "yeni yıldızı" seçildi. 1962-63 kışında Avrupa'da şansını denemeye karar veren piyanist ve arkadaşlarının Kopenhag'ın ünlü Jazz mekânı Café Monmartre'ta verdikleri konserin kayıtlarını içeren "Nefertiti, the Beautiful One Has Come" albümü, o döneme ait en başarılı çalışması sayılır. Stockholm'de rastladığı ve ilk kez beraber çaldığı Albert Ayler'la New York'a döndükten sonra Lincoln Center'da son kez birlikte sahne aldı. 1964 yılında, plak şirketlerinin ticari bulmayarak göz ardı ettiği avangard Jazz'ı teşvik ederek tanıtımını yapmak amacıyla oluşturulan (ve ilerki yıllarda Jazz Composers' Orchestra Association (JCOA)'yı ortaya çıkaracak) Jazz Composers' Guild (Jazz Bestecileri Loncası)'nın kurucularından biri olan piyanist, aynı yıl içinde kendisiyle 10 yıl çalışacak olan davulcu Andrew Cyrille'le tanıştı. Ne yazık ki birkaç sene kayıt yapma olanağı bulamayan Taylor, 1966 yılında Blue Note'la yaptığı bir yıllık sözleşme sonucunda, diskografisinin en başarılı albümlerinden ikisi kabul edilen "Unit Structures" ve "Conquistador!"u ortaya çıkardı. Swing duygusu taşıyamayacak kadar gergin bu çalışmalarında, tonal ile atonal ve doğaçlama ile beste arasındaki sınırları ortadan kaldıran piyanist, Jazz parçalarının AABA ve blues'a dayalı klasik kalıplarından da vazgeçerek birbirine eklenen temaları ve üst üste binmiş katmanlar içeren yoğun ses salkımları (klasik armoninin kuralları dışına çıkan eşzamanlı notalar yığını) oluşturmayı yeğledi. 1960'ların sonuna yaklaşıldığında Taylor'ın piyano çalış stili yoğunluğunu, süratini ve gücünü iyice arttırdı. Ünlü "Caz Kitabı"nın yazarı Joachim E. Berendt'in ifade ettiği üzere, "Dikkatle dinleyenler, Taylor'ın üslûbunda hâlâ siyahların piyanistik tarihinden birçok öğe – blues kadansları, bop cümleleri ve boogie basları – bulacaktır. Ancak hepsi ses salkımları biçiminde sanki şifreli, örtük, soyut ve yabancılaştırılmış bir haldedir; birbirini kovalayan fikirlerin duyulmasıyla, yerini bir sonraki öğeye bırakarak kaybolması bir olur. Müziğindeki yoğunluk, öyle virtüoz parmaklarıyla piyanonun üzerinde koşuşturmasından ileri geliyor değildir; kendisinin de söylediği gibi "ruhunun büyüleyici bir şekilde trans haline geçmesinin" bir ürünüdür ve "dinsel güçler"le alakalıdır – tabii Afrika geleneği bağlamında." Piyanistin neredeye 30 yıl sonra aynı şevkle süren ve "entelektüel, estetik, felsefi, spiritüel, mistik ve mitolojik araştırmalarının sonucu" olduğunu iddia ettiği müziğinde insanı gerçekten etkileyen yan, çalarken ortaya koyduğu fiziksel güç ve fikirlerle dopdolu adeta yakıcı bir enerji akışı yoğunluğudur. Ancak ben de dahil, pek çok Jazzsever'in Taylor'ın tarzını bir noktadan sonra katlanamaz bulmasının ardında da yine bu özelliği yatmaktadır kanımca... 1968 yılında, Carla Bley'in kurduğu ve o dönemde Rosewell Rudd, Albert Ayler, Don Cherry gibi avangard Jazz'ın öncü isimlerini içeren JCOA'nın bir plak kaydına misafir solist olarak katılan Cecil Taylor, kısa süre içinde tüm bu müzisyenlerin arasından sıyrılarak Free Jazz'ın en saygın isimlerinden biri olarak anılmaya başlamasına karşın, 1969-73 yılları arasında stüdyoya girip plak kaydı yapma olanağı bulamadı. 1967-77 yılları arasındaki döneme ait tüm plak kayıtları Avrupa'da verdiği konserlere aittir. Solo konserlere ağırlık vermeye başladığı 1970'li yıllarda, Taylor piyanodaki virtüozitesini iyice arttırdı ve klavyeyi bir ucundan diğerine, bazen birkaç saniye içinde, aynı verimlilikle kullanma becerisini de geliştirdi. 1970-71'de University of Wisconsin'de siyahi müzik dersleri verdi; 1972-73'te Ohio'daki Antioch College'da misafir sanatçı olarak bulundu; ertesi yıl New Jersey'deki Glassboro State College'da hocalık yaptı. 1973 yılında bestecilik dalında Guggenheim Bursu'nu aldı. 1975 yılında Down Beat'in "Hall of Fame"ine seçildi. Mezun olduğu New England Conservatory 1977 yılında onu fahri doktorayla onurlandırdı. 20 yıldır tukaka edilen özgün müziğinin böyle takdir görmeye başlaması Taylor'a ayrı bir şevk verdi. 1970'li yılların ortasından itibaren, neredeyse piyano konçertosu sayılabilecek ("3 Phasis", 1979) uzun ve yoğun bestelerinin yanı sıra, müzikal oyunlar ve şiirler yazmaya, çocukluğundan beri tutkusu olan dansa ciddi olarak eğilmeye başladı. Bale dünyasının süper yıldızı Mikhail Barışnikov'la beraber kotardığı Jazz-dans gösterisi Philadelphia, Chicaho ve Los Angeles'ta sergilendiğinde karşıt görüşler içeren eleştiriler aldı. 80'lerin başında Diane McIntyre'ın Jazz'ı ve şiiri dansla harmanlayan grubu "Sound in Motion"la işbirliğine gitti. Piyanoyu bir perküsyon aleti olarak kabul eden (70'li yılların sonunda kaydettiği bazı solo piyano albümlerde isminin karşısına "perküsyon" yazmıştır!), zamanla solo performanslarının içine şiir, tiyatro ve dansı da katan ve yarı deli olduğunu itiraf etmekten çekinmeyen bu nev-i şahsına münhasır filozof-ozan-besteci-piyanistin, o günlerden bu yana geçen 35 yıla yakın sürede hem şansı açıldı, hem de hak ettiği saygınlığı kazandı. 40 kadar albüm kaydetti, dünyanın farklı köşelerinde sahne aldı (o arada Türkiye'ye de, Akbank Caz Festivali kapsamında, 1992 ve 2009'da, iki kez geldi), Beyaz Saray'da Jimmy Carter'a özel konser verdi, Down Beat dergisinin geleneksel anketlerinde, 1980'den başlayarak 1992'ye kadar, tam onüç yıl ardı ardına en iyi piyanist seçildi. 1988 yılında Berlin'de, Taylor'ın müziğine adanan bir aylık bir festival düzenlendi. 1990'da Amerikan milli sanat kurumu NEA tarafından "Jazz Master" seçildi; ertesi yıl McArthur Vakfı'ndan maddi durumunu çok rahatlatan "genius" bursunu kazandı. 90'lı yıllarda Lincoln Center'ın Jazz programına inatla alınmadığı için, kendisi Alice Tully salonunu bir geceliğine kiralayıp büyük ilgi gören bir solo konser verdi! San Francisco'da senfoni orketrası eşliğindeki performansını, 1999 yılında Library of Congress'te verdiği konser izledi. Columbia University'den fahri doktor ünvanını aldığı 2000'li yıllarda da, çok uzun bir süredir melodi ya da armoniye ihtiyaç hissetmediği atonal müziğini yorulmak bilmez bir enerjiyle, taviz vermeden geliştirmeyi sürdürdü... Amerikalı bir müzik eleştirmeninin "onun didişken, yoğun ve fiziksel güce dayanan, maratonvari solo piyano konserleri için "kaotik" sıfatı yetmez, belki "koreografili kakofoni" daha yerinde bir tanımlama olur" demesine karşılık, özellikle Avrupalı serbest doğaçlama tutkunu çağdaş müzisyenlerin bir idol olarak görüp takdir ettiği Cecil Taylor'a ait derleme albümleri ve komple setleri geçen sayıda paylaşmıştım. Bu kez de sanatçının sayıları 80'e yaklaşan özgün albümleri arasından yaptığım seçimleri bulacaksınız. Taylor'ın eleştirmenler tarafından en başarılı bulunan, öncelikli olarak almayı düşünebileceğiniz albümlerini birer okla vurguladım. Bunların arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri ise birer ay-yıldızla işaretledim.

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

➲ Jazz Advance (1956) TRANSITION / BLUE NOTE 84462
* Looking Ahead (1958) CONTEMPORARY/OJC OJCCD 452 ☪
* Stereo Drive ("Hard Driving Jazz") (1958) "Coltrane Time" BLUE NOTE 84461 ☪
➲ The World of Cecil Taylor (1960) CANDID CCD 79006 ☪
➲ Nefertiti, the Beautiful One Has Come (1962) FREEDOM / REVENANT REV 202 (2 CD)
➲ Unit Structures (1966) BLUE NOTE 84237 ☪
➲ Conquistador! (1966) BLUE NOTE 84260 ☪
➲ The Great Concert (1969) PRESTIGE P-34003 (3 LP)
* Indent (1973) ARISTA / FREEDOM FCD-41038
➲ The Great Paris Concert ("Student Studies") (1973) BLACK LION BLCD 760201
➲ Silent Tongues (1974) ARISTA / FREEDOM FCD-41005 ☪
* Air Above Mountains (1976) ENJA ENJ-3005 ☪
➲ Cecil Taylor Unit (1978) NEW WORLD 80201
* 3 Phasis (1979) NEW WORLD 80303
* Historic Concerts (w/ Max Roach) (1979) SOUL NOTE 121100 ☪
➲ Garden Part One (1981) HAT ART CD 6050 ☪
➲ Garden Part Two (1981) HAT ART CD 6051 ☪
* Calling it the 8th (1983) HAT ART 6036 ☪
➲ Winged Serpent (Sliding Quadrants) (1984) SOUL NOTE SN 1089 ☪
➲ Olu Iwa (1986) SOUL NOTE 121139 ☪
➲ For Olim (1986) SOUL NOTE SN 1150 ☪
* Leaf Palm Hand (w/ Tony Oxley) (1988) FMP CD 6
* Regalia (w/ Paul Lovens) (1989) FMP CD 3
➲ Celebrated Blazons (1990) FMP CD 58
* Almeda (1996) FMP CD 126
➲ The Willisau Concert (2002) INTAKT 072

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

HERE'S THAT RAINY DAY

Söz: Johnny Burke
Müzik: Jimmy Van Heusen

Maybe I should have saved those leftover dreams
Funny but here's that rainy day
Here's that rainy day they told me about
And I laughed at the thought
That it might turn out this way

Where is that worn out wish that I threw aside
After it brought my love so near
Funny how love becomes a cold rainy day
Funny that rainy day is here

It's funny how love becomes a cold rainy day
Funny that rainy day is here

HEAR ME TALKIN' TO YOU?

Söz ve Müzik: Louis Armstrong

Ramblin' man makes no change in me
I'm going to ramble back to my used-to-be
Aww, you hear me talkin' to you
I don't bite my tongue
You wanna be my man?
You gotta fetch it with you when you come

Eve and Adam in a garden takin' a chance
Adam didn't take time to get his pants
Aww, you hear me talkin' to you
I don't bite my tongue
You wanna be my man?
You gotta fetch it with ya when you come

I don't care whether they're old or young
When the chips were down, they have trouble along
I guess you hear me talkin' to you
I don't bite my tongue
You wanna be my man?
You gotta fetch it with ya when you come

Hello Central, give me 609
What takes gettin' in these, he's all mine?
Ah yes, you hear me talkin' to you
I don't bite my tongue
You wanna be my man?
You gotta fetch it with you when you come

A FOGGY DAY

Söz: Ira Gershwin
Müzik: George Gershwin

I was a stranger in the city
Out of town were the people I knew
I had that feeling of self pity
What to do, what to do, what to do?
The outlook was decidedly blue
But as I walked through the foggy streets alone
It turned out to be the luckiest day I've known

A foggy day in London town
It had me low and it had me down
I viewed the morning with much alarm
The British museum had lost its charm
How long, I wondered, could this thing last?
But the age of miracles hadn't passed
For, suddenly, I saw you there
And through foggy London town
The sun was shining everywhere

A foggy day in London town
It had me low and it had me down
I viewed the morning with much alarm
The British museum had lost its charm
How long, I wondered, could this thing last?
But the age of miracles hadn't passed
For, suddenly, I saw you there
And through foggy London town
The sun was shining upside-down!

BİR KİTAP / BİR VİDEO

Bu sayıda, Kasım ayında yayımlanan ve Jazz dünyasının sayılı plak şirketlerinden Verve'ün öyküsünü anlatan, Richard Havers imzalı "VERVE: The Sound of America "adlı kitabı tanıtmayı umuyordum. Ama ne yazık ki, derginin baskıya girmesine 24 saat kala bu kitap hâlâ elime geçmediği için, Blue Note'un 75. Yılı nedeniyle, 7 yıl önce tanıttığım bir kitabın yeni baskısını ve ünlü bir konseri tekrar dikkatinize sunmak istedim!

THE COVER ART OF BLUE NOTE RECORDS – THE COLLECTION

Graham Marsh
& Glyy Callingham
Collins & Brown,
ABD, 2011
ISBN: 978-1-8434-0599-3
240 sayfa, Bez Ciltli
29.95 $

Özet:
Modern Jazz'ın en ünlü plak şirketi, kült statüsüne ulaşmış albümleriyle neredeyser bir efsane olan ve bu yıl 75. kuruluş yıldönümünü kutlayan Blue Note'dur hiç kuşkusuz. Blue Note'un öyküsü de, yukarıda Verve plak şirketi için hazırladığı kitaptan söz ettiğim Richard Havers tarafından kaleme alınıyor ve "Blue Note: 75 Years of the Finest in Jazz" adıyla önümüzdeki Kasım ayında piyasaya sürülecek. O kitabı beklerken, Blue Note plaklarına ayrı bir hava katan ve ilginç tasarımlarıyla dikkat çeken kapakları hakkında yayınlanmış bir kitaba göz atabilirsiniz. Blue Note'un en güzel plak kapakları, daha önce de, 1991 ve 1997 yıllarında, long-play boyutlarında (35 sm x 35 sm) iki kitapta toplanmıştı. Sayfaları büyük bir keyifle çevrilen bu kitaplar, 2002 yılında İngiltere'de, daha kolay taşınabilir boyuta (15 sm x 15 sm) indirilerek birleştirilmiş ve ortaya 288 sayfalık, karton kapaklı bir eser çıkmıştı. Bu kapsamlı kitabın boyutları biraz daha büyütülmüş bu bez ciltli versiyonu ise 3 yıl önce ABD'de yayımlandı. Daha önceki baskılarından birine sahip değilseniz, mutlaka edinmek isteyeceğiniz bir eser.

Detay: Tarihi ve plakları en fazla belgelenmiş, hakkında en fazla yayın yapılmış ve eski arşiv kayıtları en kapsamlı biçimde CD olarak piyasaya sürülmüş plak şirketi olan Blue Note'un albümleri, içerdikleri saygın müzikler ve çoğu efsanevi ses mühendisi Rudy Van Gelder imzalı ses kayıtlarının kalitesi kadar, hepsi de birbirinden çarpıcı kapaklarıyla da koleksiyonerlerin gözdesi olmuştur. Çoğu Reid Miles imzalı, hemen dikkat çeken renkli bir grafik (genellikle tipografik) tasarımı yansıtan bu kapaklarda kullanılan siyah-beyaz fotoğrafları genellikle şirketin kurucularından Frank Wolff kayıt seansları sırasında çekmiştir. Bir film posterleri kitabı dizisinin da editörlüğünü yapan grafik tasarımcı Graham Marsh ile Londra'nın ünlü plakçısı Ray Jazz Shop'ı işleten Glynn Callingham, bu kitap için 600'ü aşkın Blue Note plağının kapakları arasından seçim yaparken epeyce zorlanmışlardır diye düşünüyorum. 20 yıl kadar önce piyasaya sürülen ve artık koleksiyoncuların peşinde koştuğu özgün kitaplarda, tasarımlar ya tam sayfa LP kapağı boyutlarında, ya da her sayfada 4 adet olmak üzere CD kapağı boyutlarında sunulmuştu. Elimizde tuttuğumuz bu derleme kitabın her sayfasında bir veya iki kapak resmi, 288 sayfalık karton kapaklı versiyonuna nazaran biraz daha büyük boyutta (22 sm x 22 sm) yer alıyor. Doğal olarak sayfa düzenleri ve kapakların sıralaması da değişmiş ama içerik aynı kalmış. Yine sayfalarda bir araya toplana kapaklar grafik bir bütünlük sağlanacak şekilde seçilmiş. Orijinal plak kapaklarını elinizde tutuyormuş hissini veren ancak uzun süredir baskısı tükenen karton kapaklı büyük boy kitapları zamanında satın almayı ihmal eden koleksiyonculara (en azından daha kapsamlı, büyük boy ve ciltli bir edisyon piyasaya sürülene kadar) karton kapaklı daha küçük versiyona tercih etmeleri gereken, görsel bir hazine sandığı.

ONE NIGHT WITH BLUE NOTE: The Historic All-Star Reunion Concert

Yönetmen: John Charles Jopson
ABD; 1985 / 2003
121 dakika / Renkli / 1.33:1
Dolby Digital 5.1
DVD Region 1 / NTSC
18.95 $

Özet:
Efsanevi Blue Note plak şirketinin 75. yıldönümü kutlamaları kapsamında henüz yeni bir DVD piyasaya sürülmedi. O bakımdan Jazz tarihinde çok önemli bir yere sahip olan şirketin yakın tarihinden değerli bir belge olduğu kuşku götürmeyen bir konser filmine yeniden göz atmayı uygun gördüm. Tarihi boyunca birkaç kez el değiştiren ve 1979-1984 yılları arasında plak kayıt faaliyetlerini durduran Blue Note 1984 yılının sonunda Jazz dünyasına geri dönmüştü. İşte bu lansmanı desteklemek üzere, geçmiş dönemlerde Blue Note için kayıt yapmış ünlü Jazz müzisyenleri ile şirketin yeni anlaşma imzaladığı genç isimler, 22 Şubat 1985 gecesi, New York'taki 1500 kişilik Town Hall salonunda verilen bir konserde sahne aldılar. Uzun süren provaların ardından birçok kamera aracılığıyla 16mm filme de çekilen bu konserden bazı performanslar, "One Night with Blue Note" adıyla önce film, daha sonra da VHS kaset olarak izlendi. 2003 yılında ise, bu filmin yeniden kurgulanmış 2 saatlik versiyonu DVD olarak piyasaya sürüldü. Jazz tarihine geçen muhteşem bir konserin bu her bakımdan doyurucu görsel işitsel belgesi ülkemizde de satışa sunuldu.

Detay: 1939'da ABD'ye göçmüş iki Alman yahudisinin, Alfred Lion ile Frank Wolff'un kurduğu Blue Note plak şirketi, 30 yıl boyunca, çoğu Jazz tarihine damgasını vurmuş 500'ün üzerinde albüm çıkardıktan sonra, Jazz piyasasının pop müziği karşısındaki gerilemesi sonucunda 1965 yılında el değiştirmiş, 70'li yıllarda daha ziyade ticari yanı ağır basan Fusion ve Soul-Jazz albümleri yayımladıktan sonra, 1979'da kayıt faaliyetlerine son vermişti. 1985 yılında, günümüzün en saygın Jazz prodüktörü olan Michael Cuscuna ile Bruce Lundvall'un ortak girişimiyle yeniden canlandırılan şirket, genç Jazz müzisyenlerine kayıt olanakları tanırken, öncelikle eskiden kendisine bağlı olan usta isimlere kapısını açmıştı. Blue Note'un yeniden doğuşunu müjdeleyen ve kayıtları daha önce 4 LP/CD'lik bir set ve 90 dakikalık bir video kasetle belgelenen, 22 Şubat 1985 tarihli Town Hall "All-Star Reunion" Konseri, Blue Note efsanesinin ortya çıkmasında büyük rol oynayan emektar (aslıda o dönemde çoğu 50'li yaşlarındaydı) müzisyenlerle şirketin yeni kontrat imzaladığı genç isimleri aynı sahne üzerinde buluşturmuştu. Konserin müzisyenler arasındaki iletişimi yakından gözlemlediği için takdir uyandıran video kayıtları, bu DVD için yeniden kurgulanmış ve eski film ve VHS versiyonuna göre daha fazla geniş ve uzak plan çekimlere yer verilerek süre de 2 saate çıkarılmış. Elden geçirilen dijital ses kayıtlarıysa stereo yerine 5.1 kanal surround olarak yenilenmiş. O gece saat 8'de başlayan konserin sabaha karşı 4'te bittiği ve verilen bir kahvaltı molasından sonra jam session'a geçildiği bilindiğine göre, bu DVD'yi satın almadan önce, yakında (belki bu yıl?!) başka görsel kayıtları da içeren, birkaç DVD'lik bir "Complete Concert" versiyonunun çıkmasının muhtemel olduğunu gözardı etmeyin.

ŞU CAZ DEDİKLERİ Facebook'ta!

TRT Radyo 3'te, 1994 yılında başlayan yayın hayatı, 18 yıl sonra, 940. programın ardından iki yıl önce sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nin Facebook sayfası, radyo programımın amaç ve hedefleri doğrultusunda, **her hafta yenilenerek** Jazz kültürünün yayılmasına katkıda bulunmayı sürdürüyor.

http://www.facebook.com/SUCAZDEDIKLERI.ALISONMEZ

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

30 Nisan Uluslararası Dünya Jazz Günü Etkinlikleri

2011 yılında UNESCO tarafından kabul edilen ve ertesi yıl ise kutlanmaya başlayan Uluslararası Dünya Jazz Günü ilk önce 2012'de Paris, New Orleans ve jazz'ın Mekke'si New York'ta kutlandı. Ardından 2013 yılında ise merkez İstanbul'du. Bu yıl ise Osaka...

Osaka'da sahne alacak kadro yine Herbie Hancock ve Marcus Miller başta olmak üzere muhteşem; Esperanza Spalding, Wayne Shorter,Marcus Miller, John Scofield, Toshiko Akiyoshi, Kris Bowers, Roy Hargrove, Lalah Hathaway, Sheila E. Fanpage and Pete Escovedo, Oumou Sangare, John Beasley, Makoto Ozone, Dee Dee Bridgewater, James Genus, Jonathan Butler, Roberta Gambarini, Gregory Porter, Theo Croker, Claudio Roditi,Terumasa Hino, Terri Lyne Carrington, KennyGarrett, Courtney Pine, Troy Roberts, Lew Tabackin, Steve Turre, Chris Thomas King, Earl Klugh, Joe Louis Walker ve T.S. Monk eminim pek çok sürprizlerle şanslı Japonlara müthiş konserler verecekler.

Bizde de bu yıl geçen seneki gibi Garanti Caz Yeşili destekli 5 konser olacak. Salon, Babylon, Nardis, Garajistanbul ve Nublu'daki konserler ve bilgilerini sizlere sunalım istedik.

Evgeny Grinko – Garajistanbul

Moskova'nın yakınında Zhukovsky adlı küçük bir kasabadan çıkan fakat kısa sürede adını tüm dünyaya duyuran genç piyanist Evgeny Grinko, Garanti Caz Yeşili konserleri kapsamında 30 Nisan Uluslararası Dünya Jazz Günü için Garajistanbul'a geliyor! Daha önceden yayınladığı iki kısa albümden sonra ilk uzun albümünü Nisan 2014'te yayınlayan Grinko, duygulara hitap eden, dinleyenleri düşsel yolculuklara çıkaran tarzı ile Cinematic Melodies ve Winter Sunshine isimli albümleriyle kazandığı ünü, Vals adlı şarkısıyla pekiştirdi. İlk uzunçalarında sanatçının Youtube'da 2 milyona yakın izlenen Vals şarkısının yanı sıra Serenade, Rumba, Faulkner's Sleep gibi şarkılar da yer alıyor.

Micatone – Nublu

Avrupa jazz'ına Berlin'den katkı sağlayan en önemli projelerden Micatone Garanti Caz Yeşili kapsamında Dünya Jazz Günü'ne özel bir performans ile 30 Nisan akşamı Nublu Istanbul'da...

Bugün Berlin'in müzik sahnesinde bir ağırlığı varsa, bu herhalde 2000'lerin başında küçük kulüp konserleriyle başlayan ve kısa bir süre içinde yepyeni bir akım yaratan Micatone gibi gruplar sayesinde. 1999'da kuruluduklarında Drum & Bass, House, Trip Hop, Folk ve Jazz karışımlı kendilerine has stilleriyle dikkat çekmişlerdi. Cazanova'nın plak şirketi Sonar Kollektiv'den pek peşe yayınladıkları üç albüm ile köklere seyahat etmeyi sürsürdüler. Jazz şarkıcısı Lisa Bassange ve grubu uzun süredir süren dostlukları ve bitmek bilmeyen turne sevdaları grubu daha da güçlendirdi. Tindersticks'in vokali Stuart A. Staples ve Air grubunun davulcusu Earl Harvin'in de dokunuşlarını taşıyan son albümleri "Wish I Was Here" ile tekrar yollara düştüler ve 30 Nisan Dünya Jazz Günü'nünde Garanti Caz Yeşili kapsamında Nublu Istanbul sahnesinde olacaklar.

Caz Ağacı Salon IKSV

Garanti Caz Yeşili konserleri kapsamındaki Caz Ağacı, Miles Davis ve Louis Armstrong'un ardından 30 Nisan Uluslararası Jazz Günü Chet Baker ile "trompet dahileri vokaller ile canlanıyor" serisini tamamlıyor.

Trompette İmer Demirer, vokallerde Ayşe Gencer, Ülkü Aybala Sunat, ve Evrim Özşuca, piyanoda Kent Mete, kontrbasta Baran Say, davulda Olgun Açar Louis Armstrong'un efsane parçalarını bizler için yorumlayacaklar.

Gecede trompet dahisinin hayatını Vedat Özdemiroğlu ve Vildan Atasever'in keyifli sunumlarıyla öğrenebilirsiniz!

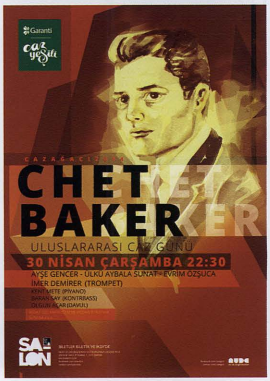

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

30 Nisan Uluslararası Dünya Jazz Günü Nardis Jazz Kulüp'te çok özel bir proje ile kutlanıyor...

Noa Lur

Önder Focan projesi olan Back to Bop'da döneminin en değerli repertuarından seçkilerle bazı beste ve düzenlemelere de yer veriliyor. Bu grupta İstanbul'un önde gelen müzisyenlerine İspanya'dan bir vokalist de eşlik edecek. Noa Lur değişik ve güçlü sesiyle bu gece jazz severlerle olacaklar.

Önder Focan Back to Bop Project feat. Noa Lur

Noa Lur (vo)
Bulut Gülen (tb)
Kürşat Deniz (p)
Önder Focan (g)
Volkan Topakoğlu (b)
Cengiz Baysal (d)

Noa Lur

Bilboa doğumlu İspanyol şarkıcı Noa Lur (Ainhoa Vidaurreta, Bilbao, Spain,1983) sanat hayatına 7 yaşında bale yaparak başladı. Ondört yaşına geldiğinde Bilbao Konservatuari'nda müzik eğitimine başlayan 29 yaşındaki müzisyen burada ünlü opera sanatçısı Maria Bravo ile çalışarak teknik, müzik teorisi öğrendi. Buna ek olarak Dr. Susana Ruiz ile de çalışan Lur, ilk sahne deneyimini ETB1 ve ETB2 gibi kanallardaki genç sanatçılara yönelik televizyon programlarına katılarak kazandı. 19 yaşında tanınmış bir jazz vokalisti olma isteğiyle Madrid'e taşındı. Bir yandan "La Lavandería" sahne sanatları okulunda oyunculuk dersleri alırken bir yandan da UCM Universitesi'nde modern dans dersleri ve farklı eğitmenlerden modern ve jazz vokal dersleri aldı. Lur, bunların yanı sıra Madrid Complutense Üniversitesi'nden Görsel ve İşitsel iletişim dalından mezun oldu. Bu yıllarda sahne deneyimi kazanan müzisyen bir yandan da farklı jazz, blues ve funk gruplarıyla çalışarak bir jazz vokalisti olarak kendisini geliştirme olanağını buldu ve Madrid kulüplerinde tanınmış ve aranan bir isim oldu.

Noa 24 yaşına geldiğinde DBN Productions ve WEP Entertainment'ın müzikli tiyatrolarında ana aktris-şarkıcı olarak İtalya, Portekiz, Yunanistan, Afrika, Türkiye ve Malta gibi ülke ve kıtaları turladı. Bu süreçte "Cabaret", "All That Jazz", "Queen", "The Prince of Egypt" ve "Moulin Rouge"gösterilerinde günde iki matine olmak üzere yetenekli şarkıcı, dansçı ve akrobatlarla birlikte yer aldı. İspanya'ya döndüğünde Madrid ve Bask Ülkesi'ndeki jazz gruplarıyla çalışmalarına devam eden müzisyen, bu deneyimlerini Deusto Üniversitesi'nde Organizasyon Yönetimi dalında master yaparak destekledi. Bu şekilde Universal Music Spain ile çalışmaya başladı. Akademik ve sanat alanındaki deneyimleri sayesinde kısa sürede Jazz Pazarlama Müdürü konumuna yükseldi. Fundación Autor tarafından düzenlenen 14. İspanyol Müzik Ödülleri'nde jüri olarak görev yaptı. Bu heyecanlı ama bir o kadar da zorlu görev sırasında kendi sahne hayatına ara vermek durumunda kalan Lur, bir süre sonra kendi tutkusu olan jazz vokalistiğini sürdürebilmek için bu şirketten ayrıldı.

Bu kararından sonra Noa Lur "Festival de Jazz de Madrid", "Festival Ellas Crean", "La noche en vivo", "Festival de Jazz de Madrid", "Festival Ellas Crean" ve "La noche en vivo"gibi festivallerde yer alan sanatçı, Reinier Elizarde "El Negrón", Luis Guerra, Luis Vega, Bobby Martinez, Levin Ocaña, Gustavo Gregorio, James Peñalver, Michael Olivera, Ruben Salvador, Javier Martinez ve Jon Celestino gibi pek çok değerli müzisyenle çalıştı.

Lur bunların yanı sıra Spotify için dublajcı ve sunucu olarak çalıştı ve ünlü İspanyol mizahçı Ángel Martín tarafından yönetilen "Mala Suerte" gibi kısa filmlerin müziğini kaydetti.

Güncel çalışmaları arasında Gustavo Gregorio'nun "La Película de Gregorio" isimli projesinde Bobby Martinez, Jorge Vera ve Federico Lechnergibi müzisyenlerle birlikte çalıştı. Guillermo Garmendia'nın "Respirar" isimli albümüne katkıda bulundu.

Noa Lur bu günlerde piyanist Luis Guerra, basçı Reinier Elizarde"El Negrón" ve davulcu-perküsyonist Michael Olivera ve kendisinden oluşan "Noa Lur Quartet" ile jazz kulüplerinde ve festivallerde konserler vermekte. Ayrıca, Madrid'teki "Taller de Músicos" isimli okulda Arjantinli ünlü vokal hocasından ders alarak şarkıcılığını daha da ilerletiyor. Patricia Colaço ve piyanist Sebastian Jumilla ile müzik teorisi ve armoni çalışıyor.

Lur bütün bu çalışmalarının yanı sıra şu anda Madrid'teki Infinity Studios'da ilk albümünün kayıtlarına başladı. Bu albüm ünlü standartların vokal ve piyano yorumlarını ve müzisyenin kendi bestelerini içeriyor. Moisés Sánchez, Reinier Elizarde, Luis Guerra, Levin Ocaña, Luis Vega ve Oreka TX gibi müzisyenler bu albümde Lur'a eşlik ediyor. Piyano ve vokal yorumların ağırlıkta olduğu bu albümde farklı enstrümentalistlere de yer verilerek renk zenginliği sağlanıyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

2014 Nisan AYI PROGRAMI

Anatolian Side of Cuba

Volkan Polat

Ayten Alpman

Nezih Yeşilnil Cinemascope feat. Ayşegül Yeşilnil & Önder Bali

Ayşegül yeşilnil (vo)
Önder Bali (p, clt)
Gökçe Coşkun (keman)
Nezih Yeşilnil (b)
Veysel Çadır (d)

Cuban Jazz Quintet "Anatolian Side of Cuba"

02 Nisan / Apr. 2014
Barış Yazıcı (tp)
Emir Ersoy (p)
Alain Perez (b)
Robby Ameen (d)
Altuğ Öncü (ud, cümbüş

Ülkü Aybala Sunat Band

03 Nisan / Apr. 2014
Ülkü Aybala Sunat (vo)
Duru Tuna (as)
Volkan Polat (g)
Volkan Topakoğlu (b)
Derin Bayhan (d)

Janusz Szprot "Young at Hearts"

04 Nisan / Apr. 2014
Janusz Szprot (p)
Yahya Dai (ts)
Kamil Erdem (b)
Ferit Odman (d)

Ülkü Aybala Sunat

Dilek Sert Erdoğan "Moments"

05 Nisan / Apr. 2014
Dilek Sert Erdoğan (vo)
Genco Arı (p, keyb)
Bora Çeliker (g)
Caner Üstündağ (b)
Turgut Alp Bekoğlu (d)

Önder Focan & Kamil Erdem Quartet

07 Nisan / Apr. 2014
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Kamil Erdem (b)
Ferit Odman (d)

Münip Utandı Konseri

08 Nisan / Apr. 2014
Münip Utandı (vo)
Birol Yayla (tanbur)
Şenol Filiz (ney)
Önder Focan (g)
Erdal Akyol (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

ODTU CAZ GECESİ Asena Akan - Brazilian Jazz

09 Nisan / Apr. 2014
Asena Akan (vo)
Şenova Ülker (tp)

Adem
Gülşen (p)
Önder Focan (g)
Baran Say (b)
Korhan Ogan (d)

Melih Güzel - Sounds of İstanbul Projects feat. Dimitar Rusev

10 Nisan / Apr. 2014
Melih Güzel (g)
Dimitar Rusev (g)
Merve Erk (tp)
Cüneyt Saka (b)
Bilge Candan (d)

Salıncak Neşe ve Dans Orkestrası

11 Nisan / Apr. 2014
Bora Çeliker (g)
Barış Ertürk (ts)
Serkan Emre Çiftçi (tp)
Işık Üstündağ (tb)

the only orginal
Beyoğlu
1954

Gerçek Beyoğlu Çikolatası

www.beyoglucikolatasi.com

T+90 212 672 52 34 - 34

Noa Lur

A Capella Boğaziçi

BaranSay(b)
Olgun Açar (d)

İpek Dinç Yüce Band

12 Nisan / Apr. 2014
İpek Dinç Yüce (vo)
Şenova Ülker (tp)
Volkan Topakoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d)

A Capella Boğaziçi

14 Nisan / Apr. 2014
Seren Akyoldaş (soprano)
Ezgi Arslan (alto)
Cesur Özdemir (tenor)
Recep Gül (bariton)
Ali Göktürk (bas)

Volkan Polat Quintet

15 Nisan / Apr. 2014
Volkan Polat (g)
Bulut Gülen (tb)
Can Çankaya (p)
Volkan Topakoğlu (b)
Ekin Cengizkan (d)

Andrew Downing Trio

16 Nisan / Apr. 2014
Serhan Erkol (ts)
Andrew Downing (b)
Nick Fraser (d)

Bilge Susar Quartet

17 Nisan / Apr. 2014
Bilge Susar (vo)
Tamer Temel (ts)
Kürşad Deniz (p)
Berker Şahin (b)
TBA (d)

Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band

18 Nisan / Apr. 2014
Luis Ernesto Gomez (vo, tumba)
Gülseren Gomez (vo, perc)
Deniz Biber (vo)
Kerem Kırca (timbal)
Riccardo Marenghi (bongo)
Alper Kılıç (b)
Samad Kamalı (p)
Sinan Keskin (as)
Barış Aslan (tp)

Sibel Köse Group

19 Nisan / Apr. 2014
Sibel Köse (vo)
Engin Recepoğulları (ts)
Kürşad Deniz (p)
Kağan Yıldız (b)
Deniz Dündar (d)

Okay Temiz - Oriental Wind

21 Nisan / Apr. 2014
Okay Temiz (perc)
Çağdaş Oruç (s)
Önder Focan (g)
Tom Temiz (keyb)
Ozan Musluoğlu (b)
Ahmet Özden (zurna)

Jef Giansily Trio

22 Nisan / Apr. 2014
Jef Giansily (p)
Matt Hall (b)
Ferit Odman (d)

23 Nisan Özel Konseri

23 Nisan / Apr. 2014
Cem Tuncer (g)
Volkan Topakoğlu (b)
Ediz Hafızoğlu (d)
feat. Şenol Filiz

Ayten Alpman Özel Anma Konseri

24 Nisan / Apr. 2014
Ayşe Gencer (vo)
İmer Demirer (tp)
Kürşad Deniz (p)
Matt Hall (b)
Deniz Dündar (d)
ve konuklar

Dolce

25 Nisan / Apr. 2014
Merve Erdal (vo)
Duygu Yücesoy (vo)
Damla Güneş (vo)
Doruk Gönentür (tp)
Janusz Szprot (p)
Kamil Erdem (b)
Ekin Cengizkan (d)

Meltem Ege 6tet

26 Nisan / Apr. 2014
Meltem Ege (vo)
Şenova Ülker (tp)
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (d)

Yinon Muallem Group Funky Dervish

28 Nisan / Apr. 2014
Yinon Muallem (perc, vo)
Volkan İncüvez (g)
Hakan Gürbüz (b, vo)
Selim Koytak (ud)
Sinan Cem Eroğlu (kaval)

Banu Kanıbelli feat. Baki Duyarlar

29 Nisan / Apr. 2014
Banu Kanıbelli (vo)
Şenova Ülker (tp)
Baki Duyarlar (p)
Kağan Yıldız (b)
Cem Aksel (d)

GARANTİ CAZ YEŞİLİ Dünya Caz Günü Özel - Back To Bop feat. Noa Lu

30 Nisan / Apr. 2014
Noa Lur (vo)
Bulut Gülen (tb)
Kürşat Deniz (p)
Önder Focan (g)
Volkan Topakoğlu (b)
Cengiz Baysal (d)

Banu Kanıbelli

JAZZ
JAZZ. BLUES. EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ
Jazz Dergisi
iPad'te
Available on the
App Store
JAZZ. BLUES. EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ
JAZZ
BOYUT
30 Nisan
Dünya Jazz Günü
17. Uluslararası
Ankara Jazz
Festivali
Pawel Brodowski
Çağıl Kaya
Önder Focan
Albert Lee
Atilla Özdemiroğlu
Ravi Coltrane
BOYUT

Nardis Jazz Kulüp'te Mayıs Konserleri Kulak Dolduracak...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Donald Vega, Russell Malone, Ron Carter

Marian Petrescu

Ulf Wakenius

8 ve 9 Mayıs tarihlerinde tüm zamanların en iyi jazz müzisyenlerinden biri olarak kabul edilen ve 60'lı yıllardan bu yana dünya çapında tanınan yüzyılın en iyi basçısı olarak Ron Carter, hafızalardan silinmeyecek 2 konser için "Golden Striker Trio" üçlüsü ile Donald Vega (p), Russell Melone (g) ile Nardis sahnesine konuk oluyor.

Ron Carter Golden Striker Trio
Donald Vega (p)
Russell Malone (g)
Ron Carter (b)

Tommy Flanagan, Gil Evans, Lena Horne, Bill Evans, B.B. King, the Kronos Quartet, Dexter Gordon, Wes Montgomery ve Boby Timmons gibi ünlü isimlerle çalışıp, 2500 kadar albümün yapımına yardım eden sanatçı, 1960'ların başında Amerika'nın çeşitli yerlerinde Jaki Byard ve Eric Dolphy ile konserler verdi ve jazz tarihine damgasını vuran pek çok albüm kaydetti. 1963'den 1968'e kadar Miles Davis Quintet grubunun bir üyesiydi. Detroit News tarafından «Yüzyılın En İyi Basçısı » olarak seçilen Carter, Downbeat dergisi tarafından «Yılın En İyi Jazz Basçısı» ödülüne layık görüldü, National Academy of Recording Arts and Science tarafından ise «En İyi Müzisyen» ödülünü aldı.

1993 yılında Miles Davis Tribute Band ile «En İyi Jazz Enstrüman Grubu» dalında ilk Grammy ödülünü kazanan sanatçı, 1998'de «Sheet Blues» şarkısıyla ikinci Grammy ödülünü evine götürdü. Ron Carter halen çeşitli üniversitelerde jazz üzerine eğitim veriyor ve müzik hayatına hiç ara vermeden devam ediyor.2004 yılında Berklee Müzik Koleji tarafından fahri doktora unvanına layık görülen sanatçı, 2007 yılında Miles Davis'e adadığı, Dear Miles albümü ile de müzikseverlerden tam not almıştır.Geçtiğimiz yıl Golden Striker Trio ile jazz dünyasına yeni bir konser kaydı armağan etti.

***

22-23 Mayıs tarihlerinde Oscar Peterson piyano geleneğini günümüzde başarı ile sürdüren Romanya asıllı piyanist Marian Petrescu üçlüsü ile birlite Nardis'te sahne alacak.

Marian Petrescu Trio
Marian Petrescu (p)
Mihai Petrescu (b)
Raimo Olavi Vayrynen (d)

Piyano çalmaya 4 yaşında başlayan Petrescu, İsveç'te klasik müzik ve jazz konservatuvarı ile Finlandiya'da Helsinki Sibelius Akademisi'nde eğitim gördü. Pori Jazz Festivali'nde daha 15 yaşındayken jazz dinleyicisinin ilgisini çeken sanatçı, 1989'da Martial Solal Jazz - piyanosu yarışmasında ikincilik, 1992'de Bükreş Jazz Festivali'nde de birincilik ödülünü kazandı. Montreux, Paris, Hague ve Kopenhag jazz festivallerinde sahneye çıkan Petrescu, Arturo Sandoval, Toots Thielemans, Al Jarreau, Didier Lockwood, Richie Beirach, Tony Williams, Ulf Wakenius, Ray Charles Band, Lars Danielsson, Riccardo Del Fra, Ron McClure, Jean-Franqois Jenny-Clar gibi sanatçılarla birlikte çaldı.

***

27-28 Mayıs tarihlerinde Pat Metheny, Herbie Hancock, Oscar Peterson, John Scofield ve Mike Brecker gibi devlerin topluluklarında görmeye alıştığımız İsveçli gitarist Ulf Wakenius dörtlüsü ile Nardis sahnesinde yer alacak.

Ulf Wakenius Quartet
Lars Jansson (p)
Ulf Wakenius (g)
Jasper Bodilsen (b)
Paul Svanberg (d)

Ulf Karl Erik Wakenius, 1958'da Stokholm'da doğdu, Gotenburg'da büyüdü. Çocukluğundan beri gitar çalıyor. Önce kendi kendine öğrendi, sonra Gotenburg Konservatuvarı'na gitti. İlk gözdesi, çağdaş blues. Derken jazza kaydı. Yirmi yaşına gelmeden güvenilir bir stüdyo kayıt müzisyeni olarak adını duyurmuştu. 1970'lerin ortası ve sonlarında İsveç grupları Sundance ve Mwendo Dawa ile çalıştı. 1980'lerin başında gitarist Peter Almqvist ile Guitars Unlimited'i kurdular, iki albüm kaydettiler. Bir yandan Avrupa'da ve Latin Amerika'da turneler yaparken, basçı Niels-Henning Ørsted Pedersen ile de çalışmaya başladı. Bu işbirliği, Pedersen'in 2005'teki ölümüne kadar sürdü.

90'ların başında, Dennis Chambers'ın da üyesi olduğu Graffiti'deydi. Çalışıp kayıt yaptıkları arasında, bugün birlikte sahne alacağı Lars Danielsson ile, Chris Minh Doky, Art Farmer, Benny Golson, Jim Hall, Herbie Hancock, Roy Hargrove, Joe Henderson, Milt Jackson, Michel Legrand, James Moody, Max Roach, Clark Terryve Toots Thielemans gibi isimler var. 90'larda, Ray Brown ve Michael Brecker'in de dahil olduğu Stellar Quintet'i unutmuyoruz ama adını asıl, Barney Kessel, Herb Ellis ve Joe Pass gibi gitaristlerin izinden gidip, 1997'de Oscar Peterson'ın dörtlüsüne katılınca duyurdu. On yıl onunla çalıştı. Çok daha önce kurulmuş olan kendi grubunun üyeleri ise davulda Jack DeJohnette, saksta Bill Evans, trompette Randy Brecker, piyanodaNiels Lan Doky ve basta Lars Danielsson'dan oluşuyor. Wakenius, 2000'lerin ortasından beri ACT şirketine albüm yapıyor.

Jazz'ın Efsane İsimleri Bu Sene 1-14 Temmuz Tarihleri Arasında Yine İstanbul Jazz Festivali'nde

Jazz Sıcakları Bu Yıl Erken Başlayacak!

Bahar Akbaş
bahar.akbas@iksv.org

Brad Mehldau-Mark Guiliana

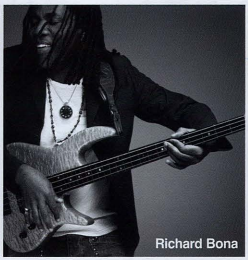
Richard Bona

Corea-Stanley Clarke

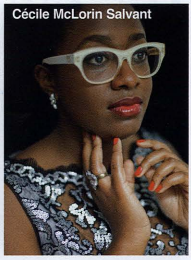
Cécile McLorin Salvant

İstanbul bu yaz bir kez daha jazz müziğinin efsaneleriyle hareketlenecek. **İstanbul Kültür Sanat Vakfı** tarafından **Garanti Bankası sponsorluğunda 1-14 Temmuz** tarihleri arasında gerçekleştirilecek **21. İstanbul Jazz Festivali**, bu yıl da jazz'ın önde gelen isimlerinden güncel müziğin yıldızlarına birçok ismi İstanbul'un farklı mekanlarında ağırlayacak.

Festival programından sürpriz isimler belli olmaya başladı. 56 Platinum albüm ödüllü eşsiz sesiyle **Katie Melua**, Güney Afrikalı yaşayan efsane **Hugh Masekela** ve grubu, perküsyon ustası **Manu Katché**'nin **Richard Bona** ile oluşturduğu yıldızlar topluluğu, **Chick Corea-Stanley Clarke düeti**, **Danilo Perez**, **John Patitucci**, **Brian Blade**, **Brad Mehldau**, **Mark Guiliana** ve **Cécile McLorin Salvant** festivalin bu ağırlayacağı isimlerden bazıları.

Festivalin İlk Sürprizleri:

İpek sesli Katie Melua, aşk ve melankoli kokan şarkı-şiirlerle Açıkhava Sahnesi'nde: Henüz 19 yaşındayken İngiltere listelerinde ilk ona giren iki albüme imza atan, besteci ve söz yazarı **Katie Melua**, **10 Temmuz** akşamı **Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi**'nide olacak. 30 yaşındaki sanatçı 2006 yılında İngiltere ve Avrupa'nın en çok satan kadın sanatçısı olarak bir rekora imza attı. Türkiye'de de büyük hayran kitlesi bulunan **Melua**, ilk albümü "Call off the Search"ten bu yana çıkardığı 5 albümü ve son kaydı "Ketevan"a uzanan bir repertuarla ilk defa İstanbul'da bir konser verecek.

Jazz'ın İki Efsanesi Chick Corea ve Stanley Clarke'tan Akustik Bir Konser: Festival jazz'ın iki efsane ismini çok özel akustik bir projede bir araya getiriyor. **8 Temmuz Salı** akşamı **Haliç Kongre Merkezi**'nde, bas gitarda **Stanley Clarke** ile piyanoda **Chick Corea**, 1970'lerden günümüze birlikte ve solo kariyerlerinde yaptıkları bestelerini akustik olarak çalacak. Jazz füzyon alanında yaptıkları yeniliklerle jazz müziğinde yeni ufuklar açarak Grammy Ödülü de dahil sayısız ödülün sahibi olan ikilinin konseri, festivalin uzun süre unutulmayacaklarından biri olacak.

"Jazz İçin Tuhaf Bir Yer"in Bu Yılki Durağı İstanbul Erkek Lisesi Bahçesi olacak: Festivalin **ilk defa bir konser mekanı olarak kullanacağı İstanbul Erkek Lisesi Bahçesi**'nde gerçekleştirilecek **"Jazz İçin Tuhaf Bir Yer"** serisinin bu yılki konukları günümüzün en iyi jazz piyanistlerinden biri kabul edilen **Danilo Perez**, Amerikalı bas üstadı **John Patitucci** ve Joni Mitchell, Marianne Faithfull gibi isimlerle çalışmış davulcu **Brian Blade** olacak. Aynı zamanda jazzın yaşayan en büyük dehalarından **Wayne Shorter**'ın kurduğu quartet'in müzisyenleri olarak iki Grammy ödülünün de sahibi üçlü, **"Children of the Light"** ismiyle **4 Temmuz** akşamı jazz severlere müziğe doyacakları bir gece yaşatacak. Üçlüden önce, dünyaca ünlü R&B, soul, hip hop, klasik müzik ve jazz sanatçılarının albümlerinde müzisyen, prodüktör ve besteci olarak yer alan, Terence Blanchard'dan Maxwell'e birçok sanatçının, Grammy ödüllü liste başı albümlerinin arkasındaki isim Amerikalı basçı **Derrick Hodge** sahne alacak.

Manu Katché, Richard Bona, Stefano di Battista ve Eric Legnini ile Yıldızlar Geçidi: Perküsyonu ile büyüleyen **Manu Katché**, jazz müziğinin yaşayan en iyi basçılarından **Richard Bona**, Avrupa jazz sahnesinin önemli saksafoncusu **Stefano di Battista** ve yetenekli piyanist **Eric Legnini**, **7 Temmuz Pazartesi** akşamı, **Pirelli** sponsorluğunda **Santral İstanbul Kıyı Amfi**'de aynı sahnede buluşuyor.Bu proje kapsamında ilk defa bir araya gelen jazz'ın dört yıldız ismi İstanbullu izleyiciyi büyüleyecek.

Güney Afrikalı Yaşayan Efsane Hugh Masekela ve Ekibi İstanbul'da: Yaşayan efsane **Hugh Masekela**, geçen sene UNESCO'nun ev sahipliğinde Aya İrini Müzesi'ndeki **"Uluslararası Jazz Günü"** konserinin ardından bu yıl kendi ekibiyle yeniden İstanbul'da. Dünyanın dört bir yanında konserler veren, albümleri milyonlar satan ve *Grazing in the Grass ve* "Nelson Mandela'yı Serbest Bırakın" hareketinin resmi şarkısı kabul edilen *Bring Him Back Home* gibi birçok başarılı şarkıya imza atan iki Grammy ödüllü trompet ustası **Hugh Masekela ve ekibi**, **14 Temmuz Pazartesi** akşamı **DHL sponsorluğunda Ortaköy Feriye Restaurant**'ta bir konser verecek. **Bob Marley**'den **Paul Simon**'a, Fela Kuti'den **Antonio Carlos Jobim**'e birçok yıldız müzisyenle aynı sahneyi paylaşan efsane isim **Masekela**'nın kendi orijinal ekibiyle sahne alacağı gece kuşkusuz festivalin en hareketli gecelerinden biri olacak.

"MEHLIANA": Brad Mehldau ve Mark Guiliana: "1960'lardan bu yana gelmiş geçmiş en yaratıcı jazz piyanisti" lakaplı **Brad Mehldau** ile Phronesis, Dhafer Youssef, Gretchen Parlato gibi isimlerle çalışan davulcu **Mark Guiliana**, 2011 yılında başlattıkları **"Mehliana" projeleri** ile festivalin konukları arasında. **8 Temmuz**'da **Haliç Kongre Merkezi**'nde sahne alacak ikili, 2014 Şubat ayında çıkan ve müzikseverleri oldukça heyecanlandıran son albümleri "Taming the Dragon"ın turnesi kapsamında, jazz ve elektronik müziği yenilikçi bir şekilde harmanladıkları bestelerini İstanbullu izleyiciye sunacak. Aynı gece, Clarke ve Chick Corea'nın konseri de 21.30'da Haliç Kongre Merkezi'nde olacak.

Efsane jazz şarkıcılarının günümüzdeki miraşçısı Cécile McLorin Salvant: Billy Holiday, Ella Fitzgerald gibi isimlerle kıyaslanan 25 yaşındaki genç yetenek **Cécile McLorin Salvant** **11 Temmuz** akşamı **Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müzesi**'nin etkileyici mekanında İstanbullu izleyicilerle buluşacak. 2010 yılında Thelonious Monk Enstitüsü'nün düzenlediği vokal jazz yarışmasında birinci olarak dikkatleri üzerine çeken **Cécile McLorin Salvant** ilk albümü "Cécile"i 2010 yılında çıkadı, 2013 yılında çıkan son albümü "WomanChild" En İyi Jazz Vokal Albümü dalında Grammy'ye aday oldu.

Ayrıntılı bilgi için: **jazz.iksv.org**

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Akbank Sanat'da jazz konserleri

Trondheim Voices

Piyanist Richie Beirach ile kemancı Gregor Huebner, 30 Nisan'da Dünya Jazz Günü'nde Akbank Sanat'ta...

Richie Beirach, piyano
Gregor Huebner, keman

Richie Beirach

Richie Beirach, hem free jazz yapan hem de şiirsel bir stili olan ve istikrarlı bir şekilde yaratıcılığını koruyan, orijinal bir piyanisttir. Klasik piyano eğitimi aldıktan sonra jazza yöneldi. Berklee ve the Manhattan School of Music'te eğitim gördü, Stan Getz, Dave Holland ve Jack DeJohnette'den ders aldı. Beirach, 1974'te, Dave Liebman'nın Lookout Farm'ında elektrikli piyano çaldı ama bundan sonra daha çok akustik piyanoya yöneldi. Quest grubu da dahil, pek çok kez Liebman ile işbirliği yaptı ve 80li yıllardan bu yana çok sayıda kayıt gerçekleştirdi. Hard boptan free jazza, değişik tarzlarda müzik yapan Beirach; StanGetz, Lee Konitz, John Abercrombie, Chet Baker gibi jazz efsanelerine eşlik etti. Bill Evans'ın duyarlılığına sahip olan sanatçı, aldığı klasik müzik eğitimini ileri düzeydeki doğaçlamalarına yansıttı. Kemanda Gregor Hübner, basta George Mraz'la kurduğu üçlüyle ACT Firması için "Round about Bartok", "Round about Federico Mompou" ve "Round about Monteverdi" adlı üç albüm kaydeden Beirach,her albümü ilgili besteciye adadı, onların müziğine doğaçlamalar yaparak yaklaşmaya çalıştı. "Round about Federico Mompou" 2002 yılında Latin Grammy Ödülleri'ne aday oldu. 2000 yılından bu yana Leipzig'de yaşayan Beirach, Leipzig, Felix Mendelssohn Bartholdy Konservatuarı'nda, Jazz Piyanosu Departmanı'nda profesör olarak görev yapmaktadır.

Richie Beirach - Gregor Huebner

"Piyanist Richie Beirach'ın 200'ü kaydedilmiş 300 özgün bestesi, grup lideri olarak 260, grup elemanı olarak 300'e yakın yaptığı kayıt; kırk seneye yayılmış, çeşitlilik gösteren kariyeri boyunca, tutarlı bir şekilde sergilediği parlak müzisyenliğinin bir göstergesi olmuştur." Lynne Arriale (JazzTimes)

Gregor Huebner

1996'dan beri Richie Beirach'la çalan kemancı, piyanist ve besteci Gregor Huebner, onunla 2007 yılında Niveau Records için "Diversity" adlı çalışmayı yaptı. 1998'de Baden-Wurttemberg Eyaleti Jazz Ödülü'nü kazanan sanatçı, Montreaux, New Yok, Tiflis, Stuttgart, Hoolywood Bowl LA, Porto Jazz Festivalleri'ne katıldı, Carnegie Hall, Apollo Theater, Berlin Philharmonie, Gewandhaus Leipzig gibi önemli salonlarda konser verdi, Güneydoğu Asya, Japonya, Rusya, Meksika, Hawai, Ispanya ve Gürcistan turnelerine çıktı. New York'ta yaşayan sanatçı, Münih Üniversitesi'nde bestecilik eğitimi vermekte, kendi grupları El Violin Latino, Sirius Quartet, Salsafuerte ve NY-NRG Quartet'le konserlerine devam etmektedir. "Tango Five"nin bir elemanı olarak 2004 Atina Olimpiyatları'nda bir performans sergilemiştir.

21 Mayıs: Solveig Slettahjell

Norveçli vokalist Solveig Slettahjell sesini ilk kez 2002'de Nattjazz Festivalinde duyurdu. "All the Way" ve " My Heart Daddy gibi jazz standartlarını seslendirdiği albümü Slow Motion Orchesta 2003'de, ikinci çalışması Silver ise 2004 yılında Slow Motion Quintet adıyla çıktı. Ardından 2010'daki Tarpan Seasons piyasaya çıktı. Fakat gerçek süksesini ise 2012 yılında Oslo Jazz Festivalinde birlikte sahne aldığı Gregory Porter ile birlikte verdikleri konserden sonra elde etti.

Solveig Slettahjell

29 Mayıs: Trondheim Voices

29 Mayıs'ta Aksanat'a çok ilginç bir grup geliyor. Trondheim Voices vokal doğaçlama içinde var olan ve yeni ifadeleri, yeni müzikleri bulmak için, ses ile neler yapılabileceğinin sınırlarını ararken, seste var olan sonsuz olanakları kullanıyor. 9 ayrı solistler oluşan, Trondheim Voices'da her şarkıcı benzersiz vokal kalitesiyle birbirleri ile etkileşerek kolektif ses ve duyguyu geliştirmeye çalışıyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İş Sanat Zengin Programıyla Nisan Ayında da Sanatseverlerin Uğrak Noktası Olacak

İş Sanat baharın enerjisini yansıtan programıyla Nisan ayını renklendiriyor

İzleyicilerine sezon boyunca klasik müzikten dünya müziğine, şiir dinletilerinden, çocuk müzikallerine uzanan geniş yelpazede nitelikli bir program sunan İş Sanat, Nisan ayında da zengin içeriğiyle İstanbul'u renklendiriyor.

Jazz'ın efsane isimleri İş Sanat sahnesinde buluşuyor

9 Nisan - Spring Quartet

Jazz'ı birçok farklı tarzla harmanlayan ve 20. yüzyılın en etkili davulcuları arasında gösterilen **Jack DeJohnette**'in önderliğinde, saksofon devi **Joe Lovano**, başarılı genç müzisyen ve solist **Esperanza Spalding** ve Arjantinli avangart piyanist **Leo Genovese** "**The Spring Quartet**" projesiyle İş Sanat sahnesinde bir araya geliyor.

"Fusion"ın en önemli temsilcilerinden Miles Davis ve jazz müziğinin duayenlerinden; Dave Holland, Chick Corea, Stan Getz ve daha birçok isimle yaptığı çalışmalarla kitlelerin hayranlığını kazanan ve rock and roll tınılarıyla renklendirdiği doğaçlamalarıyla, jazz müziğin sınırlarını yeniden çizen **Jack DeJohnette**. Sololarıyla dinleyicileri etkisi altına alan ve New York Times'ın 'jazz tarihinin en iyi müzisyenleri' arasında gösterdiği Grammy ödüllü tenor saksofon devi **Joe Lovano**. Grubun 2011 yılında Grammy'de 'en iyi çıkış yapan' sanatçı ödülüne layık görülen en genç üyesi **Esperanza Spalding** ve piyanist **Leo Genovese**. Bu muhteşem dörtlünün sahnede yapacağı müzikal işbirliği jazz tutkunları tarafından şimdiden merakla bekleniyor.

Farklı nesillerden, başarılı müzisyenlerin bir araya geleceği ve jazz tarihinin iz bırakan örneklerinin modern bir yaklaşımla yeniden yorumlanacağı konser 9 Nisan Çarşamba akşamı İş Sanat'ta.

16 Mayıs - Ravi Coltrane Quartet

Ravi Coltrane **(s)**
David Virelles **(p)**
Dezron Douglas (b)
Jonathan Blake (d)

Babası efsanevi saksofoncu John Coltrane'in izinden giderek daha şimdiden adını altın harflerle jazz tarihine yazdıran **Ravi Coltrane** sezonun son jazz konserini taçlandırıyor.

Saksofoncu, band lideri, besteci, prodüktör ve bağımsız plak şirketinin kurucusu olarak etkileyici ve çok yönlü bir kariyer süren Coltrane, yıldız isimlerin albümlerinde otuzdan fazla kez çalıp kendini ispatladıktan sonra 1997'de lider olarak ilk albümü *Moving Pictures*'ı çıkardı. Bu albüm ile jazz severlerde kuvvetli bir ilk izlenim bırakan Coltrane, günümüzün en yeniliğe açık jazz müzisyenlerinden ve doğaçlamacılarından biri haline geldi. Deneyimli saksofoncu müzikal yolların ayrıldığı ve kesiştiği doğaçlama bir kuartet düzenlemesi yarattığı son albümü *Spirit Fiction* ile dinleyicisini büyülemeye devam ediyor.

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Ünlü saksofoncu Ravi Coltrane 16 Mayıs tarihinde İş Sanat'ta konser vermek üzere ülkemize misafir olacak.

En son albümü **Spirit Fiction** turnesinin bir ayağı olan bu konserde Coltrane'e, piyanoda **David Virelles**, davulda **Jonathan Blake**, kontrbasta ise **Dezron Douglas** eşlik edecek.
Coltrane, taşıdığı soyadın hakkını verir şekilde, günümüzün en önemli saksofon sanatçılarından biri. Sadece yorumcu değil, besteci, prodüktör ve bağımsız bir plak şirketinin kurucusu; çok yönlü bir sanatçı. 1997'de kendi liderliğinde yayınladığı ilk albüm olan *Moving Pictures*'dan bu yana, müzik dünyasındaki rüştünü ispatlayan Coltrane, günümüzün en önemli doğaçlama ustalarından biri.

Ravi Coltrane, jazz'in efsanevi müzisyenlerinden biri olan John Coltrane ve piyanist Alice Coltrane'in oğlu. Ravi, henüz iki yaşındayken babasını kaybetmiş ve onunla hiç çalışma fırsatını bulamamış olsa da, ailesinden gelen genleri, kuvvetli bir çalışma etiğiyle birleşmiş, günümüzün en önemli saksofon sanatçılarından biri haline getirmiş onu. Coltrane soyadını taşımanın ağırlığını hissetmiş mi, bilinmez, ancak sahip olduğu bu geleneği müziğine modern bir yorumla aktarmayı başardığı kesin. Bu değerli müzisyeni İstanbul'da dinleyecek olmak jazz severler için çok heyecan verici olmalı.

Ravi Coltrane, 1965 yılında, Long Island'da dünyaya geldi. John ve Alice Coltrane, çok sevdikleri Ravi Shankar'dan esinlenerek oğullarının adını Ravi koymuştu. John Coltrane'in ölümünün ardından annesiyle birlikte ABD'nin batı sahiline taşınan Ravi, California'da büyüdü. 1983 yılında El Camino Real High School'dan mezun oldu, 1986 yılına kadar da California Institute of the Arts'ta müzik eğitimi aldı. Ravi Coltrane'in formal anlamda kuvvetli bir müzik eğitimi olmamasına rağmen, çok iyi müzisyenlerle birlikte genç yaştan itibaren çalışmış olması, onun müzikal kimliğini özgün bir şekilde geliştirmesini sağladı. Çok yakın çalıştığı Steve Coleman, en büyük ilham kaynaklarından biri oldu. Coltrane, ayrıca McCoy Tyner, Geri Allen, Kenny Barron, Herbie Hancock, Stanley Clarke, Branford Marsalis gibi isimlerle de çalarak kısa sürede uluslararası jazz dünyasında sağlam bir yer edindi.
Bir de şöyle düşünün: Soyadınız Coltrane ve babanız gibi tenor saksofon çalıyorsunuz. Kimileri isminizin avantajını kullandığınızı düşünebilir, kimileriyse babanızın arkadaşlarının desteğiyle bu noktaya geldiğinizi varsayabilir. Ama Ravi Coltrane, sıfırdan yetişti, kendini tam anlamıyla kanıtlayana kadar başka müzisyenlerin yanında çıraklık zamanını doldurdu.

Coltrane, 1997 yılına kadar önemli müzisyenlerin albümlerinde yer alarak göz doldurdu. Elvin Jones'un *In Europe*

(1991) ve *Going Home* (1992), Steve Coleman'in *A Tale of 3 Cities* (1994), *Def Trance Beat (Modalities Of Rhythm)* (1995), *The Sign and The Seal* (1996), Yosuke Yamashita'nın *Canvas in Vigor* (1996) ve *Wind of the Age* (1997) albümlerinde yer aldı.

Kendi ismiyle kaydettiği ilk album olan, davulcu **Jeff "Tain" Watts**, basic **Lonnie Plaxico** ve piyanist **Michael Cain**'la birlikte çaldığı *Moving Pictures*, Coltrane'in müzikal olgunluğunu baştan sona sergiliyordu. *Moving Pictures*, Ravi Coltrane'in yoğun çalıştığı ve dünya turnesine çıktığı, Andy Milne, Steve Hass ve Lonnie Plaxico'dan oluşan topluluğunu kurmasına da vesile oldu.

Coltrane'in ikinci albümü, 2000 tarihli *From the Round Box*'ta bu sefer daha yetkin bir ekipten oluşuyordu: Geri Allen (p), Ralph Alessi (tp), James Genus (b), Eric Harland (d).
2002 yılında Sony Music ile anlaştı Coltrane ve *Mad 6*'i, Steve Hass, George Colligan ve James Genus'la birlikte kaydetti. Kayıt sıklığını artıran müzisyen, 2005 yılındaysa *In Flux*'ı, Drew Gress, Luis Perdomo ve E.J. Strickland ile yaptığı kayıtlardan yayınladı.

Ravi Coltrane, 2008 yılında Blue Note firmasının 70. yılını kutlamak amacıyla kurulan The Blue Note 7 grubunun da bir üyesi oldu. 2009 yılında ABD'de turneye çıkan ekip, 2008 yılında da bu firmadan piyasaya sürülen *Mosaic* kaydını gerçekleştirmişti.

Ravi Coltrane, Michael Brecker'ın kaybının ardından **Saxophone Summit**'e de katılmıştı. Geçtiğimiz yıllarda Saxophone Summit hakkında **Dave Liebman**'la yaptığım röportajda, Ravi Coltrane'le ilgili şöyle demişti:
Ravi; Michael, Joe ve benden daha genç bir jenerasyondan. Bizlerden yaklaşık 20 yaş daha genç ve o yüzden de bizden daha farklı bir bakış açısı var. Seraphic Light'taki Thirteenth Floor eseri mesela, o albümdeki diğer tüm parçalardan çok daha farklı bir üsluba sahip. Bu fark, özellikle ritmik anlamda kendini gösteriyor ve Ravi'nin neslindeki müzisyenlerin bakış açısını da net bir şekilde yansıtıyor. Metrik modülasyonlar, alışılmadık ritimler özellikle son 10 yıldır daha genç müzisyenlerin taşıdığı karakteristik özelliklerden... Mesela benim zamanımda armonilerde, seslerde vurgular vardı. Ancak yeni nesilde onun yerini ritim varyasyonları almış durumda.
Ravi'nin bakış açısını zamanla gruba daha da çok taşıyacağına inanıyorum. Çünkü aslında Saxophone Summit'in tüm mantığı da bu: Kendi zamanınızın hem öncüsü, hem de temsilcisi olmanız ve temsil ettiğiniz değerleri müziğe, topluluğun genel sound'una ve üslubuna yansıtmanız. Onun hem beste anlamındaki, hem de performans anlamındaki katkılarını dört gözle bekliyorum.

Ravi Coltrane'in son albümü, 2010 yılında Blue Note firmasıyla çalışmaya

başladıktan sonra, 2012 tarihli *Spirit Fiction*. Bu albümde Coltrane'e, 2005 yılından bu yana birlikte çalıştığı ritim seksiyonunu oluşturan Drew Gress, Luis Perdomo ve E.J. Strickland'in yanı sıra eski dostları Ralph Alessi, Geri Allen, James Genus, Eric Harland ve Joe Lovano da eşlik etti.

Daha önce çalıştığı her iki grubu bu albümün çatısı altında birleştirme fikrini şöyle anlatıyor Coltrane: **İki farklı ekibin bir albümde çalması bana çok doğal geldi. Perdomo, Gress ve Strickland'den oluşan dörtlümle neredeyse on yıldır birlikte çalıyorum. Bizim ilişkimiz, benim liderlik üstlenmemden çok eşit bir ortaklık haline dönüştü. Diğer beşlimiz ise, yirmi yıldır çeşitli zamanlarda birlikte çaldığım ve ondan öte yakın arkadaşım olan müzisyenlerden oluşuyor. Ralph Alessi'yle 1986'dan beri brlikte çalıyoruz. Geri'yle 1990'ların başında epey konser verdik. James, daha önce yayınladığım üç albümlerin üçünde yer aldı. Quintet olarak da aynı ekip, *From the Round Box*'ta çaldık. O kayıttan sonra aynı ekip hiç çalmamıştık; bu sebepten dolayı da aynı grubu toplayıp bir kayıt daha yapmak uzun zamandır istediğim bir şeydi.**
15 yıldır jazz dünyasında aktif olarak yer alan Coltrane'in son ve altıncı albümü, onun hem jazz tarihi konusundaki bilgisini, hem de çağdaş yorumunu birleştirdiği bir yapıt olarak ortaya çıkıyor. Albümün yapımcılığını Saxophone Summit'ten takım arkadaşı ve aynı zamanda yakın arkadaşı olan Joe Lovano üstlenmiş ve iki şarkıda çalmış.

Spirit Fiction, jazz eleştirmenlerinden de çok olumlu yorumlar aldı. Albüm, hem Coltrane bestelerini, hem de Ornette Coleman, Paul Motian gibi önemli müzisyenlerin eserlerinin yorumlarını içeriyor. Coltrane'in M-Base zamanlarından kalma kompleks ritmik araştırmalarıyla lirik temeli kuvvetli dokular arasında gidip geldiği *Spirit Fiction*, birçoklarına göre Coltrane'in şimdiye kadar gerçekleştirdiği en gelişmiş ve etkileyici kayıt. Coltrane bu albümde, Blue Note'un yönlendirmesini ve müzisyen için yarattığı alanı hissetmek de mümkün. Yepyeni bir müzikal yaratıcılıkla karşı karşıya kalırken, Coltrane'in üslubunun sınırlarını zorlayışını dinlemek, biz jazz severleri de heyecanlandırıyor.
Coltrane, Blue Note ile olan işbirlikleri konusunda da çok olumlu:

Blue Note, halen faaliyet gösteren en önemli plak şirketlerinden biri. Blue Note'la çalışmaya karar vermekte hiç zorlanmadım. Aslında onlarla ilk defa *Flux* albümümü yayınladığım sırada görüşmeye başlamıştım, ancak o zamanlar halen Savoy'la sözleşmem devam ediyordu ve bu sözleşmeyi feshetmem mümkün olmamıştı. Beklediğimden biraz daha uzun sürdü, ancak sonuçta Blue Note'la çalışabildiğim için çok mutluyum.
Spirit Fiction, Ravi Coltrane'in, babası John Coltrane'in izinden giderek, jazz dünyasında yeni bir efsane olabileceğinin de açık bir göstergesi. Müzisyen, 50 yaşına girerken, çok değerli ve önemli bir müzisyen olduğunu kanıtladı, babasının isminin gölgesinden güçlü bir şekilde çıkarak, çağdaş jazz dünyasının en saygıdeğer, yaratıcı ve ilginç saksofon sanatçılarından biri olduğunu gösterdi. Ben de, Ravi Coltrane'i canlı canlı dinlemeyi dört gözle bekliyorum.

Yazıyı sonlandırırken, Ravi Coltrane'in verdiği röportajlardan birine son kez yer vermek ve belki de birçok müzisyenin ve sanatçının kendi kendine defalarca sorduğu soruya Coltrane'in verdiği yanıtı sizlerle paylaşmak istiyorum.

"Müzikte geleceğe bakmak, ilerlemek nasıl mümkün olabilir? Jazz'da nasıl ilerleyebilirsiniz?"
Bu anlamda herkesin kendi yolculuğu kendine özel olmalıdır. Herşeyden önce müzisyenler kendi içgüdülerine değer vermeli, iç seslerini dinlemeliler. Çünkü ancak kendi içgüdüleri onları yeni, keşfedilmemiş alanlara götürebilir. Eğer bunu anlayabilirsek, geçmişi anlayabilir, önceden yaptıklarımızı tekrar ziyaret edebilir, kendimizi anlamlandırabiliriz. Ve ancak bu şekilde ilerleyebiliriz. Bu müziği öğrenmeli ve geçmişteki üstadların yaptıklarını çalışmalıyız, ancak geçmiştekilerin yaptıklarının ötesine geçmemizi sağlayacak olan kritik faktör nedir?
İlham almak, zaman zaman kendini akışa bırakmak ve bilinmeyeni kucaklamak çok önemlidir. Başar ya da başarısız ol, çok önemli değil. Önemli olan cesaret sahibi olmak ve içgüdülerine güvenmek. Senin için geçmişin önemli ve anlamlı özelliklerini al, korkusuz bir şekilde geleceğe doğru ilerle. Bunu yapmak çok zor, biliyorum. Her zaman olmayabiliyor.

Bir doğaçlamacının gerçek amacı nedir? Doğaçlamacılar olarak ne yapmamız gerekli? Bildiğimizi çalmamız ve daha önce çalınmış olanları yeniden aranje edip çalmak mı? Tabi ki hayır. Biz, sonucunun ne olduğunu bilmediğimiz yerlere gitmeye çalışıyoruz. Bu hiç kimse için kolay olmayacaktır; çoğu zaman başarısız da olabilirsiniz. Ancak, zaman zaman da bir şeyler yakaladığınızı hissedersiniz, içgüdünüze güvenebileceğinizi... O da sizi güçlendirir, size ilham verir. Ve sonraki seferler, aynı şekilde bilinmeyene yapacağınız yolculuk daha da kolaylaşır.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

CRR'nin Bahar Konserleri...

Natacha Atlas

Klasikle Jazz'ın Buluşması – 2 Nisan, 20:00

Cana Gürmen (p)
Burçin Büke (p)

70'li yılların başında bir televizyon yapımcısı, Claude Bolling'den programı için, beş dakikalık çok değişik bir beste yapmasını istedi. Bunun üzerine Bolling, arkadaşı klasik müzik piyanisti Jean Bernard Pommier ile beraber çalabileceği kısa bir piyano düeti yazdı. Bu beste o kadar büyük sükse yaptı ki, arkadaşı Pommier, Bolling'den bu eseri sonat formunda bir konser parçası haline getirmesini istedi. Bunun devamında, Bolling'in klasik ve jazz harmanı olan eseri ortaya çıktı. Eserin adı olan 'İki Piyano İçin Sonat' biri klasik, biri jazz çalan iki ayrı piyanisti bir araya getirmesinden kaynaklanmaktadır. Ayrıca bu eserde piyanolara ilave edilen kontrbas ve perküsyon, eserin cazibesini daha da arttırmaktadır. Piyano edebiyatının en sevilen iki piyano için yazılmış eserlerini Cana Gürmen ve Burçin Büke'nin seslendireceği konserin ikinci bölümde bu ikiliye kontrbas sanatçısı Yaz Baltacıgil ve perküsyon sanatçısı Müşfik Uzun katılacaklar.

Erdal Erzincan ve Beş Bağlama – 7 Nisan, 20:00

Erdal Erzincan'ın müzikal zevki doğrultusunda seçilmiş beş ayrı bağlamayla gerçekleşecek olan bu konserde
"Bağlama düzeni", "Bozuk Düzen", "Misget Düzeni", "Ruzba Düzeni" diye tabir edilen farklı akort şekilleri kullanılacaktır. Konser repertuarı Anadolu'nun çeşitli bölgelerinden derlenmiş sözlü ve sözsüz ezgilerin yanı sıra özellikle sanatçının kendisi tarafından bağlama için bestelenmiş olan eserlerden oluşmaktadır.

Emel Mathlouthi – 8 Nisan, 20:00
Tunus doğumlu, Tunus müziğine ilgi çekici yeni bir ses ve nefes vermiş olan şarkı sözü yazarı, besteci, gitarist ve vokalist Emel Mathlouthi Joan Baez, Sister Marie Keyrouz ve Lübnan'lı Diva Fairouz'u anımsatan sözleri, güçlü rock alt yapısı ve trip hop etkileşimleri ile dinleyenleri büyülüyor. Emel Mathlouthi müzik kariyerine 8 yaşında, 25 yaşına kadar yaşamış olduğu Tunus'un Ibn Sina banliyösündeki küçük amfi tiyatro sahnelerinde başladı. 25 yaşından sonra ise hayali olan müzik kariyerine devam etmek için Fransa'ya taşındı.

2005 yılında, arkadaşları tarafından Filistinli Ozan Macel Khalife'nin şarkılarını kendine has üslubu ile düzenlemeye ikna edildikten sonra, ünlü ulusal şair Mahmoud Darwish'in bütün eserlerini besteleyip, bir
yandan da kendi şarkılarını yazmaya başladı. Emel Mathlouthi acı ve cefayı hayallere dönüştüren şarkılarını, hayatındaki önemli anlardan ve etrafında cereyan eden olaylardan etkilenip yazdığını ifade ediyor.

Viviane de Farias & Mauro Martins – 10 Nisan, 20:00
Balakumbala

Brezilya Jazz'ının Yeni Sesi
Brezilya müziği, birçok yetenekli müzisyen ve şarkıcı barındırmasına rağmen bas gitar ve vokalin cesaret isteyen
birleşimini Viviane de Farias ve Mauro Martins'in Balakumbala'sı kadar yaratıcı şekilde ortaya koyan bir
ikili görmemiştir.

Brezilya müziğinin yeniden yorumlanması adına büyük bir umut olarak görülen Balakumbala, Farias'ın yumuşak vokali ve Martins'in etkileyici yorumu ile yurtdışında çok ses getirmiştir. Balakumbala, adeta, çağdaş Brezilya müziğine yeni bir perspektiften bakan iki yetenekli insanın ortaya çıkarttığı yeni bir akımdır.
Brezilya gazetesi O Globo "Brezilya müziğinin yenilenmesi adına onları büyük umut" diye tanımlıyor. Alman gazetesi Die Zeit ise "bir yıldızın varlığı" başlığıyla selamlıyor. Onun "son derece sıcak ve sevecen sesi", "etkileyici yorumlama yeteneği", "büyüleyici inceliği" uluslar arası basının sanatçılar hakkındaki övgü dolu cümlelerinden bazıları.

Viviane de Farias, Brezilya ve Los Angeles' ta büyümüş, Rio ve Chicago da oyunculuk ve şarkıcı yönlerini geliştirerek kendini chanson, jazz ve opera türlerine adamıştır. Zubin Mehta, Kurt Masur ve Placido Domingo gibi efsanevi sanatçılarla birlikte birçok projede yer almıştır. Sonrasında Brezilya kökeni ağır basmış ve kariyerinde samba, chôro and bossa nova türlerine yönelmiştir. Tüm bu denemeleri sonucunda bossa ve jazz'ı harmanlayarak çıkardığı "Moment Of Passion" albümü ile başarısını kanıtlamıştır.

Basçı ve davulcu Mauro'nun kariyeri ise henüz 6 yaşında gitarını ve perküsyonunu alıp gittiği Curitiba'da başlamıştır. Daha sonra o da Viviane gibi müzikal merakı yüzünden gittiği Avrupa'da dünya müziği ile tanışmış, Phil Collins, Tania Maria, Richard Galliano und Chico César gibi yıldız pop ve jazz müzisyenleri ile birlikte çalışmıştır. Uzmanlığı ise funk ve jazz'ı birleştiren müzikal kalitesi ve virtüözü olduğu 6 telli elektronik bas gitarıdır. Montrö'den New York'un Blue Note ve Birdland kulüplerine kadar uzanan yelpazede sahne alan ikili, edindikleri bu kültürel çeşitliliği, Brezilya'nın kültürü ile birleştirerek yeni bir akım yaratmışlardır.

Kendinizi Viviane'in bazen yumuşak bazen melankolik, zengin tınılarına ve Mauro'nun hassas, duygu dolu, yaratıcı melodilerine bırakın ve Brezilya müzik tarihine yer etmiş Chico Buarque ve Clara Nunes'in öncüsü Música Popular akımının dönüşümüne şahit olun. Kısaca, "alma Brasileira" yani "Brezilya ruhu" nun gerçek dönüşümü Balakumbala ile hayat buluyor...

Natacha Atlas – 11 Nisan, 20:00
İngiliz bir anne ve Mısırlı bir babadan Brüksel'de doğan Atlas'ın çok kültürlü geçmişi ve deneyimleri, kültürel ayrılıkları müzikle birleştiren ona özgü sound'u oluşturmuştur. 1990'ların ilk yıllarında müzik alanında göze çarpan Atlas, Batı ve Doğu klasik müziklerini özellikle de Arap melodileriyle elektronik ritimleri birleştirmesiyle müzik sahnesinde önem kazandı.

Luz casal

Nation Records ve Transglobal Underground'un solisti olarak yaptığı albümlerin ardından kendi albümleri Dispora (1994) ve Victoire ödülünü alan Gedida'yla (Beggar's Banquet) çıkış yaptı.

Son iki albümü Ana Hina (2007) ve Mounqaliba (2010) Atlas'ın sanatsal ufkunda radikal bir evrimi simgeledi. Atlas iki albümde de Batı ve Ortadoğu müzikal geleneklerini klasik ve jazz etkili seslerle birleştirdi. Uzun süreden beri beraber çalıştığı Samy Bishai tarafından düzenlenen Mounqaliba'da sınırlarını daha da aştı. Bu yıl çıkan Expressions - Live in Toulouse, Atlas'ın kendi kayıt şirketi olan Mazeeka Records tarafından yayınlanan ilk albümüdür. Bu albüm Toulouse National Theatre'da ve Orchestra de Chembre de Toulouse ile birlikte Atlas'ın 7 kişilik ekibiyle, Haziran 2012'de kaydedildi ve şaşırtıcı güzelliğiyle olağanüstü uluslararası övgüler aldı. Kendi projelerine ek olarak Atlas değişik müzik alanlarında çok geniş ve eklektik bir müzisyen grubuyla çalışmıştır; Bu müzisyenlerin arasında: pop (Peter Gabriel, Sinead O'Connor, Indigo Girls, ve Jean-Michel Jarre); klasik (Nigel Kennedy, Jocelyn Pook); jazz (Nigel Kennedy); film müzikleri (Danny Elfman, Clint Mansell, David Arnold, Harry Gregson-Williams, Rachel Portman); ve dünya müziği (NitinSawhney, Transglobal Underground, Talvin Singh) bazı isimlerdir.

Atlas'ın karakteristik sesi, aralarında Kingdom of Heaven (2005), The Hulk (2003), Sex and the City 2 (2010), Stargate (1994), The Truth About Charlie (2002), The World Is Not Enough (1999), Die Another Day (2002), Brick Lane (2007), Sahara (2005), I Can't Think Straight (2008), La Fille Sur Le Pont (1999), Whatever Lola Wants (2007), Bin-Jip (3-Iron) (2004); ve Heavenly Sword (2007); Grand Theft Auto: Liberty City Stories (2005); Project Gotham Racing 4 (2007)'ünde bulunduğu birçok film ve video oyun müziğinde yer almıştır.
Atlas son olarak Samy Bishai'la birlikte dünyaca ünlü bale kareografı Angelin Preljocaj için müzik besteliyor.
Les Nuitadlı bale, 2015 yılı içinde uluslararası bir turla sergilenecek.
Balenin Les Nuitadlı müzik albümü Atlas'ın Mazeeka Records"dan çıkan ikinci albümü olacak.

Luz Casal – 21 Nisan, 20:00
Alma
Pedro Almodovar'ın 'Yüksek Topuklar' filminin unutulmaz sesi Luz Casal, kayıtlarını Los Angeles'ta gerçekleştirdiği yeni albümü 'Alma' ile geri dönerken, hem yeni şarkılarını hem de 30 yıllık kariyerinin en güzel şarkılarını 21 Nisan'da Cemal Reşit Rey Konser Salonu'na getirerek bahar sürprizi yapıyor.

Luz Casal bundan yıllar önce doğduğu yer Asturias'dan hayalleri için Madrid'e taşındığında çok geçmeden çeşitli orkestralarda şarkılar söylemeye başlar. Önce bir müzikalle yola çıkarak Raquel Meller rolünü alır. İlk single çalışması olarak El Ascensor (Asansör) yayınlanır yayınlanmaz 1980 yılında Eleştirmenler Özel ödülünü kucaklayan sanatçı 2 yıl sonra ilk albümü yayınlandığında İspanyol müzik arenası için yeni bir tarz doğurur. İlk albümünün şarkıları Ciudad Sin Ley (Kanunsuz Şehir) ve No Aguanto Más (Daha Fazla Dayanamayacağım) çoktan birer hit olmuştur. Sanatçı bu albümündeki EresTú (Sensin) adlı aşk şarkısıyla müziğinin çeşitliliği konusunda da ipucu vermeye başlar. Sanatçı ikinci albümü Los Ojos del Gato (Kedinin Gözleri) yayınlandıktan hemen sonra İspanya'nın en ünlü turnelerinden biri olan El Rock De Una Noche De Verano'da sahneyi İspanyol rock müziğinin ünlü isimleri

Leñove Miguel Ríos ile paylaşır. 1985 yılında Luz III adını verdiği albümü de Rufino ve Hechizado gibi şarkılarla önüne ün katar. Quiéreme Aunque Te Duela (İncitse de Sev Beni) adlı 1987 yılı albümü Luz'un kariyerinde bir dönemi kapar ve ilk dört albümünün prodüksiyonunu yapan Carlos Narea ile yollarını ayırır.

1989 yılında Paco Trinidad prodüktörlüğünde Luz V. Loca albümünü yayınladığında şarkıları Te De jé Marchar (Gitmene İzin veriyorum) ve No Me Importa Nada (Hiç Bir Şey Umrumda Değil) için eleştirmenler İspanyol müziğinin en önemli şarkılarından ikisi yorumunu yaparlar... Bu noktada Pedro Almodóvar'ın teklifiyle yönetmenin Tacones Lejanos (Yüksek Topuklar) filminde bir Agustín Lara klasiği Piensa En Mí (Beni Düşün) ve Mina şarkısı Un Año De Amor (Bir Aşk Yılı) şarkılarını söyleyince Luz Casal artık ilk uluslararası çıkışını gerçekleştirmiştir...
1991 yılında A Contraluz (Işığa Karşı) albümüyle bir kere daha müziğindeki rock özünü pekiştirir.1995 yılında yayınladığı Como La Flor Prometida (Söz vermiş çiçek gibi) albümü 800,000 kopyadan fazla satarak kariyerinin en başarılı albümü olur. Bir sonraki stüdyo albümü Un Mar De Confianza (Güven Denizi) 2000 yılında yayınlanır ve şarkısı Mi Confianza eleştirmenler tarafından büyük övgüyle karşılanır.
2002 yılında yayınladığı Con Otra Mirada (Başka Bir Bakışla) albümüyle uluslararası prestijini Fransa ve İspanya'nın dışına taşımaya karar veren sanatçı, tarzını daha evrensel şarkılara yöneltmeye başlar. 2004 yılında yayınlanan albümü Sencilla Alegría (Sade Zevk) sanatçının 10.stüdyo albümü olurken Un Nuevo Día Brillará (Yeni bir gün parlayacak) sanatçının yepyeni hiti olur. İspanya'nın ünlü sinema ödülleri Goya Ödülleri'nde El Bosque Animado filmi için yaptığı şarkısıyla en iyi şarkı ödülünü alan sanatçı ünlü yönetmen Alejandro Amenabar'ın Oscar alan filmi Mar Adentro (İçimdeki Deniz) için Negra Sombra (Siyah Gölge) şarkısını seslendirir. 2007 yılında, web sitesinde kanser olduğunu duyuran sanatçı, kanserle savaşırken tedavinin ortasında ünlü Glastonbury festivaline katılır. Hastalığını yenip iyileştikten sonra kemoterapiye gönderme yaptığı Vida Tóxica (Zehirli Hayat) albümündeki Sé Feliz (Mutlu Ol) uzun kariyerinin yepyeni hit şarkısı olur. Sanatçının 2009 yılında çıkardığı stüdyo albümü La Pasión (Tutku) Latin Amerika'nın en büyük şarkılarına güzel bir yolculuk yaparken, albümün prodüktörü Renaud Letang daha önce Feist ve Manu Chao gibi isimlerle çalışmış ünlü bir Fransız prodüktör olarak Casal'la işbirliğine başlar. Albümün düzenlemelerini yapan Eumir Deodatoi seyine çok ünlü bir aranjör ve Frank Sinatra, Björkvek. d. Lang gibi ünlü isimlere yaptığı düzenlemelerle tanınan bir isim olarak Casal'ın yeni müzik ortaklarından bir diğeri olur. Albümde dikkati çeken bir başka isim ünlü moda fotoğrafçısı Jean Baptiste Mondinoise albümün kapak çalışmasına ve fotoğraflarına imzasını atar...

Luz Casal 'La Pasion' albümüyle Fransa ve İspanya'da 300.000'den fazla satarak haftalarca listelerde bir numara olurken, Los Angeles'ta kayıtları yapılan albüm ülkemizde de platin satışlarını geride bıraktı bile. Albüm ünlü jazz plak şirketi Blue Note Amerika'da da piyasaya çıkarken, Casal'ın ses getiren albümlerinden biri olarak diskografisine yazılmış oluyor...

Sanatçının 2009 Kasım'ında Fransa'nın en prestijli ödüllerinden
biri olan devlet in Sanat Nişanı ile ödüllendirilmesi Luz Casal'ın İspanya dışında da ne kadar çok sevildiğini gösteriyor.
2010 yılında tekrar kansere yakalandığını açıklayan sanatçı, hastalığı tekrar yenerek 2011'de sahnelere geri döndü. Sanatçının Madrid Arena'da İspanya Kanser Birliği için verdiği yardım konserinde 200.000 Euro'dan fazla para toplandı.

Victor Wooten Band – 4 Mayıs, 20:00
Karlton Taylor (keyb) ,
Regi Wooten (g)
Victor Wooten (b)
Derico Watson (d)

Bas gitarın Bach'ı CRR Sahnesinde...

Victor Lemonte Wooten bas gitar ile 2 yaşında, tamamı müzisyen olan kardeşleri sayesinde tanışmış, henüz 5 yaşındayken de Wooten Brothers ile ilk konserine çıkmıştır. Enstrümanı ve konuşmayı aynı zamanda aynı şekilde

öğrendiğini söyler. 5 Grammy ödülü sahibidir ve tam 3 defa Bass Player dergisince dünyada yılın en iyi bas gitaristi olarak gösterilmiştir (dünyada bu unvanı bir kereden fazla kazanan tek kişidir).

Kendine has slap-harmonic tekniğiyle beraber twohandtapping ve mute-fingering tekniklerini kusursuz uygulamaktadır. Doublethumping tekniğini de çokça kullanmaktadır. Solo performanslarında genellikle looper kullanarak 4 telli tek bir bas gitar ile çok sesli bir orkestra tadında eserler üretir.

Wooten'ın ilk olarak çıkışı Béla Fleckand the Flecktones grubuyla 1988 de olmuştur, grubun tüm albümlerinde çalmış ve halen grubun bas gitaristliğini üstlenmektedir. 1996 yılında ilk solo albümünü A Show of Hands'i çıkartmıştır. Toplamda 7 solo albümü bulunmaktadır, bunlardan bas gitarist Steve Bailey ile çıkardığı Bass Extremes-Cookbook albümü bas dünyasında büyük yankı yapmıştır. Albümlerinde birçok kaliteli müzisyenin şarkılarını bas gitara uyarlamış ve çalmıştır. Fodera marka bas gitarları kullanır. 2006'dan bu yana sponsoru olan 'Hartke'nin amfi ve kabinleri kullanmaktadır.

2008'de SMV olarak bilinen Stanley Clarke ve Marcus Miller ile aynı projede yer almıştır (bas gitarın yaşayan 3 efsanesi). Bu grup ile 2008'de Thunder isimli bir albüm kaydetmişlerdir. Albüm piyasaya çıktıktan sonra 1 yıl süren bir dünya turunu tamamlamıştır. Birçok kişiye göre dünyanın en teknik bas gitaristi olarak bilinir. 2011 yılı itibari ile ilk solo albümü olan A Show of Hands'i elektronik ortamda tekrar düzenleyerek dijital olarak satışa sunmuştur.

Sanatçı 2014 yılında çıkaracağı yeni albümünün tanıtım turnesi kapsamında 4 Mayıs akşamı CRR sahnesine konuk olacak.

CRR Jazz Orkestrası – 12 Mayıs, 20:00
Jazz'la Yaza Merhaba

Şef Nail Yavuzoğlu
Solist Sibel Köse

Yaz mevsimi yaklaşıyor. Yaz aylarının sıcak, özlenen havasına en çok yakışan; Jazz Müziğinin en sıcak standartlarıyla tatlı bir yaz akşamını anımsatacağız. Türkiye'nin en önemli kadın jazz vokallerinden, Sibel Köse ile festival tadında sıcak bir konser diliyoruz.

CRR Jazz Orkestrası
Türk müzisyen ve kompozitörlerinin jazz ve orkestra müziği içinde yerlerini alabilmeleri, dünya müziğine, geleneksel müziğimize ve kültürel birikimlerimize çağdaş, akademik ve araştırmacı bir gözle bakabilmekle mümkün olabileceği inancıyla CRR Bigband adıyla 2007 yılında yola çıkan orkestra, geçtiğimiz altı yıl içinde 70'e yakın yeni eseri Türk Jazz Müziği repertuvarına kazandırmıştır.

Bu eserler Tonal, Modal (Makamsal) yapıda ve anonim olarak bilinen türkülerimizin orkestra düzenlemeleri şeklindedir. Eserlerin büyük bir kısmı, asırlardır tek sesli olan müziğimize, çağdaşlaşma süreci içindeki çok sesli yaklaşıma yeni birer örnektir. 2013 yılında Bigband'e ilave edilen yaylı çalgılar grubuyla CRR Jazz Orkestrası adını alan ve büyüye n orkestra, enstrümantal müziğin yanında vokal müziği de repertuvarına katarak, her biri enstrümanında virtüöz olan orkestra elemanları ile, ulusal ve uluslararası solistleri, sanatseverlerle buluşturmayı hedeflemektedir.

Sibel Köse
Türkiye'nin önde gelen jazz şarkıcılarındandır. Ankara'da yetişmiş ve daha çok müzik üzerinde kendini yetiştirmiştir. Yorumları zengin ve derinliklidir; bir doğaçlama ustasıdır.

ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nde öğrenci olduğu yıllarda profesyonel olarak şarkı söylemeye başladı. Bir yandan jazz ustalarıyla çalışarak deneyim kazanırken, diğer yandan uluslararası seminerlere ve yaz okullarına katıldı, festivallerde yer aldı. Zamosc Uluslararası Jazz Vokalistleri Yarışması'na katılarak Birincilik Ödülü kazandı.

Sibel Köse düzenli olarak önde gelen jazz müzisyenlerinin eşliğinde konserler vermekte, albümlerde yer almakta, festivallere, radyo ve TV programlarına katılmaktadır. Türkiye'de ve yurtdışında ikiliden, büyük orkestralara uzanan farklı proje ve gruplarda yer almakta ve solistliğini üstlenmekte, önemli festival ve sanat etkinliklerinde düzenli olarak yer almaktadır. Bugüne dek Polonya, Fransa, Hollanda, Yunanistan, Çek Cumhuriyeti, Almanya, Estonya, İspanya, Kuveyt, Bahreyn, Dubai, Rusya, Senegal, Fas ve Güney Afrika'da şarkı söyledi.

Köse'nin bir müzisyen olarak sahip olduğu yetenek ve beceri, öğretmenlik hüneri ve jazz müziğine adanmışlığıyla Türkiye'de jazz müziğinin gelişimi ve yaygınlaşmasına katkıda bulunmak üzere düzenlediği "Jazz Vokal Atölyeleri"nde birleşmektedir.

Salvatore Adamo – 31 Mayıs, 20:00
Salvatore Adamo, 1 Kasım, 1943'de İtalya'nın Sicilya adasında Ragusa şehrinin 22 km batısında bulunan bir kasabada dünyaya geldi. Babası Antonio madenlerde çalışıyordu ve annesi Concetta ev hanımıydı. Dört yaşındayken ailesiyle birlikte yaşadığı bölgedeki birçok kişi gibi 1947'de Belçika'ya göç etti. Adamo 1950 yılında 7 yaşındayken, menenjit hastalığına yakalandı bir yıl yatalak hasta olarak yattı. Daha sonra "Freres des Ecoles Chretiennes" adında rahiplerin yönettiği okula girdi. Adamo, 1960'ların sonunda, "Nicole" ile evlendi. Oğulları, Anthony, 1969 yılında doğdu, sonrasında ise 1980'lerde önce Benjamin ve sonra Amélie doğmuştur.

İlk başarısını 14 Şubat 1960'da onyedi yaşındayken yaptığı şarkılardan "Si j'osais" adlı şarkısının Lüksemburg radyosunda yayınlanmasıyla yaptı. 1963 yılında yayınladığı 'Sans Toi Ma Mie' isimli şarkısıyla, Adamo ismini Fransa müzik listelerinin üst sıralarına yazdırdı. 1965 yılında Olympia'da sahne aldıktan sonra ise Adamo kısa sürede dünya çapında bir star haline geldi. Sanat hayatı boyunca şarkıları sayısız dile çevrildi. Sadece 'Tombe la Neige' şarkısı dünyanın çeşitli ülkelerinde sayısı beş yüzü geçen şarkıcı tarafından yeniden kaydedildi.
Ülkemizde bazı şarkıları Fecri Ebcioğlu tarafından Türkçe'ye çevrilip Adamo tarafından Türkçe plak haline getirilip satış rekorları kırmıştır. Fecri Ebcioğlu, Adamo'nun, "Tombe La Neige" adlı şarkısını "Her Yerde Kar Var", "Amour Perdu" adlı şarkısını "Sen Sevme Beni", "Crier ton nom" adlı şarkısını "İsmini Haykırıyorum" şeklinde Türkçe şarkılar olarak çevirmişti.

Fransızca şarkılarıyla Avrupa'nın ticari anlamda en başarılı şarkıcılarından biri olmuş, albümlerinin satışı dünya çapında 100 milyonu aşmıştır. Salvatore Adamo Belçika'da yaşamaktadır. Türkiye'de de bir dönem popüler olmuş sanatçının birçok parçası Türkçeye de uyarlanmıştır. 2010 yılında çıkardığı "De toi a moi" albümü ile Fransa'da altın plak ödülü alan Adamo'nun son albümü "La Grande Roue" ise 2012 yılında yayınlandı.

Adamo, UNICEF Elçisi olarak da birçok yardım organizasyonunda gönüllü olarak yer almıştır.

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

Al Di Meola'dan Yaşayan Bir Beatles Öyküsü

Jazz müziğin, genellikle rock ya da diğer müzik türleriyle harmanlanarak eklektik bir tarz ortaya çıkarmasına imkan tanıyan fusion devriminin Latin, Flamenko, Tango köşesini tutan isim olarak nitelendirebiliriz Al Di Meola'yı. Gitarının yakıcı tonuyla ve güçlü tuşeleriyle 80'lerde kendinden söz ettirmeye başlayan **Al Di Meola**, sonrasında daha akustik renklerle paletini genişletmeye devam etti. Son dönemde ise, müziğinin oluşumunda çok önemli etkisi olan Beatles'a tribute niteliğinde kaydetmiş olduğu albüm "**All Your Life**" ile karşımızda. Al Di Meola bu albümünden parçalarla önce **17 Nisan tarihinde Ankara** Congresium'da, daha sonra da **8 Mayıs'ta İstanbul CRR**'de Türk dinleyicileriyle buluşuyor olacak. Dilerseniz öncelikle Al Di Meola'nın hayatından ve müziğinin evriminden bahsedelim, daha sonra da odağımızı Beatles parçalarına yer verdiği son albümüne doğrultalım.

İtalyan asıllı Al Di Meola, 22 Temmuz 1954'te New Jersey Amerika'da dünyaya geldi. Gitar çalmaya karar verdiğinde henüz 9 yaşındaydı. Jazz'a olan ilgisi her geçen yıl arttı. Bu ilgisi yetenekleriyle birleşince kendisini 1971 senesinde Boston'daki ünlü müzik okulu Berklee'de buldu. Burada klavyeci Barry Miles'ın jazz-füzyon grubu ile müzik çalışmalarına başladı.

1974 senesinde, dünyanın en iyi jazz piyanistlerinden **Chick Corea** tarafından farkedildi ve kendine "**Return to Forever**" grubunda yer buldu. Bu onun kitleler önünde sahne alma şansı yakalaması anlamına da geliyordu. Şüphesiz çok heyecan verici bir başlangıçtı. Klavyede Chick Corea, bas gitarda Stanley Clarke, davulda Lenny White ve gitarda Al Di Meola'dan oluşan bu müthiş ekip, üç jazz-füzyon albümü kaydetti. 1976'da Return to Forever dağılınca Al Di Meola kariyerine solo albümlerle devam etme kararı aldı.

1976 senesindeki ilk solo albümü **Land of the Midnight Sun**'da teknik ustalığı, hızlı ve karmaşık soloları ve kompozisyonlarıyla kendinden söz ettirdi. İlk albümlerinden itibaren müziğinde Akdeniz esintileri hissedilmeye başlanmıştı. Elektrik gitarıyla icra ettiği parçaların yanısıra flamenko tarzına kaydığı akustik parçalar da albümlerinde yer alıyordu. İkinci solo albümü Elegant Gypsy'den Mediterranean Sundance parçası da buna bir örnekti. Bu parçada geçtiğimiz Şubat ayı sonunda ölümüyle bizleri çok

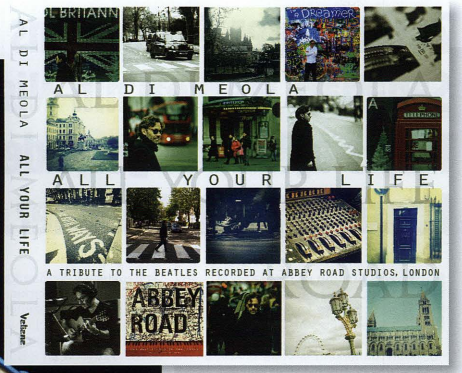

üzen flamenko gitar efsanesi **Paco De Lucia** da, Al Di Meola'ya eşlik etmişti.

Al Di Meola, latin müziğini jazz füzyon içine yedirdiği eklektik tarzına, izleyen solo albümleri Casino ve Splendido Hotel'de devam etti. Bu ilk solo albümlerini takip eden dönemde, 1981 senesinde gitar efsaneleri **Paco De Lucia** ve **John McLaughlin** ile birlikte yine flamenko etkileri taşıyan bir canlı albüm kaydı gerçekleştirdiler: Friday Night in San Francisco. Bu albüm en popüler canlı akustik kayıtlardan biri oldu ve 2 milyonu geçen satış rakamlarıyla ticari başarıyı da beraberinde getirdi. 1983 senesinde bu ekip Passion, Grace and Fire albümünü kaydetti. Yıllar sonra 1996'da ise Guitar Trio adlı bir albüm daha çıkartarak dünyayı dolaşacaklardı.

Jan Hammer ile kaydettiği **Scenario** (1983) albümünde elektronik altyapılardan önemli ölçüde faydalandı. Bu albüm, Al Di Meola'nın elektronik jazz'ı keşfi olarak nitelendirilebilir. 1985 senesinde ufkunu Cielo e Terra (1985) ve synthesizer'lardan faydalandığı Soaring Through a Dream (1985) albümleriyle genişleten Al Di Meola, 90'larda dünya müziklerini ve modern latin tarzlarını keşfe çıktığı albümler kaydetti.

Bu süreçte, Arjantin'li ünlü tango bestecisi ve bandoneon ustası **Astor Piazzolla** ile tanışması onun Güney Amerika müziğine, özellikle de tangoya olan ilgisini arttırmıştı. Bunun sonucunda kompozisyonlarında tango etkisi de hissedilmeye başlandı. 1996 senesinde kaydettiği Di Meola Plays Piazzolla albümü ise Di Meola'nın 1992 senesinde vefat eden Piazzola'ya saygı duruşuydu. Piazzola'nın parçalarının yer aldığı bu albümde Türk müzisyen Arto Tunçboyacıyan'ın da perküsyon ve vokalleri ile yer aldığını söyleyelim.

Al Di Meola, albümlerinde virtüözitesinin yanısıra ne kadar sıradışı ve güçlü bir besteci olduğunu da gösterdi. Birçok müzik türünü keşfe çıkmış bir müzisyen olsa da genelde Latin etkileşimli jazz füzyon çalışmalarıyla tanındı. Guitar Player Magazin dergisinde okuyucu oylarıyla 4 kez en iyi jazz gitaristi seçildi.

Gitar tarihçisi Robert Lynch, teknik anlamda elektrik gitarın sınırlarını bu denli zorlayan ve onu sürekli olarak ileri taşıyan başka biri olmadığını söylerken, Al Di Meola'nın farklı tarzlar üzerindeki hakimiyetini de heyecan verici olarak nitelendiriyor. "Shred" gitar tarzının en önemli temsilcilerinden Al Di Meola'nın, Yngwie Malmsteen, Richie Sambora ve John Petrucci gibi gitaristlere de ilham kaynağı olduğunu söyleyebiliriz. Buna karşın Al Di Meola'nın yüksek sese bağlı duyma problemi yaşaması nedeniyle bir süre elektrik gitardan uzak kaldığını ve daha akustik çalışmalarla kariyerine devam ettiğini biliyoruz. Fakat 2006 senesinde çok özlediği elektrik gitara bir dönüş niteliği taşıyan Leverkusen Jazz Festival DVD'sini kaydetti. DVD'nin alt başlığı da bizi hiç şaşırtmamalı bu durumda: **Return to Electric Guitar**, yani Elektrik Gitara Dönüş.

Peki asıl konuya gelecek olursak, bu gitar efsanesi neden son albümünde Beatles parçalarına yer veriyor? Cevabı çok kısa ve basit esasında. Beatles, Al Di Meola'nın gitara başlamasındaki en büyük etken. Beatles diye bir grup olmasaydı ya da bir şekilde Di Meola çocukluğunda Beatles'ı tanımış olmasaydı, belki de şu an Di Meola müzik hayatına davulcu olarak devam ediyor olacaktı. "Davul da nereden çıktı şimdi" mi diyorsunuz? Çünkü Di Meola aslında 9 yaşına kadar davulla ilgilenmişti. Beatles dinlemesi ve gitarlarına hayranlık duyması sonucu gitar çalmaya karar verdi. Şimdi geldiği noktada Di Meola yaşayan bir gitar efsanesi olarak Beatles'a olan bu vefa borcunu bu tribute albümüyle ödüyor ve çok sevdiği Beatles şarkılarını gitarıyla tekrardan keşfe çıkıyor.

Aslında bu albümün sinyalini biz 2011 senesinde kaydettiği **Pursuit Of Radical Rhapsody** albümünde almıştık. O albümde yer alan **Strawberry Fields** parçası da Beatles'ın bilinen parçalarından biri. O parçadan farklı olarak son albümde Al Di Meola, orkestra formatından çıkarak yalnızca akustik gitarı ile kayıtları gerçekleştirmiş. Ayrıca Beatles parçaları flamenko baharatıyla karşımızda bu sefer. Albümde 14 Beatles parçasının akustik aranjmanları yer alıyor.

Bazı parçalarda Al, zengin bir doku için üst üste gitar kayıtları kullanmış. In My Life ve Because parçalarında üç gitar, Penny Lane, I Am The Walrus ve I Will parçalarında iki gitar yer alırken, And I Love Her, Blackbird ve If I Fell'de tek gitar kaydı var. Parçalarda duyulan tüm vurmalılar esasında Di Meola'nın kayıtlar sırasında gitarının ahşap gövdesi ya da susturduğu telleri ile tuttuğu ritmler.

Albümle ilgili en güzel yorumsa yine Al Di Meola'dan geliyor bence: "Hayatıma Beatles'a hayranlıkla başladım. Hiçbir zaman da vazgeçmedim. Benim jenerasyonumdaki diğer gitaristler gibi. Kariyerimizin ortasında başka yerlere doğru yol aldık: füzyon, jazz, adı neyse. Hep sanatımızı icra etmeye ve geliştirmeye gayret ettik. Ama sonunda yine Beatles'a döndüğünüzde durup şöyle diyorsunuz: Aman Tanrım, bu müzik hala burada, hala inanılmaz, hala yaşıyor!".

Hala yaşayan bu müziğin etkileyici öyküsünü, Al Di Meola'nın sihirli parmaklarından dinlemek istiyorsanız **17 Nisan'da Ankara** Congresium'da ve **8 Mayıs'ta İstanbul** CRR'deki performansları kesinlikle kaçırmayın derim. Herkese sevgi dolu, müzik dolu günler...

Deniz Yavuz
Deniz.Yavuz@hkstrategies.com

Zorlu Center Performans Sanatları Merkezi'nin Nisan ve Mayıs aylarında gerçekleşecek konserlerinden haberler...

Fazıl Say

İncesaz

Haris Alexiou

Haris Alexiou ve İncesaz
Mutluluğu ve kederi, umudu ve acıyı, aşkı ve kaybetmeyi, zamanın ötesine uzanan şarkılarında ustaca anlatan Yunan müziğinin muhteşem sesi Haris Alexiou, Türk müziğinin önemli gruplarından İncesaz ile **3 Nisan**'da Zorlu Center PSM'de unutulmaz bir konsere imza atacak...

Sahneye ilk adımını 70'lerin başında atan, kendine özgü sesiyle kısa sürede zirvede yer edinen Yunan müziğinin kraliçesi Haris Alexiou, İncesaz ile birlikte gerçekleştireceği konserle Zorlu Center PSM'de izleyicilerle buluşacak.

Haris Alexiou, kendi şarkılarını yazmaya başlamadan önce Yunanistan'ın en ünlü çağdaş bestecilerinin kendisi için yazdığı parçaları okudu. Seslendirdiği birçok şarkının Türkçe versiyonları, Sezen Aksu, Yeni Türkü, Nükhet Duru gibi sanatçıların seslerinden Türkiye'de de üne kavuştu. Türk sanatçılarla birlikte ortak projelere imza atan sanatçının Türkiye'de de geniş bir hayran kitlesi bulunuyor.

Tüm dünyada hayranları bulunan ve beğeniyle takip edilen, 30 platin ve 13 altın plak sahibi olan Haris Alexiou, kendi ülkesinin tarihini, kültürünü şarkılar, sözler, besteler sayesinde daha iyi anladığına ve sevdiğine inandığını söylüyor.

Unutulmaz dizilerin muhteşem müziklerinin sahibi İncesaz

Murat Aydemir, Derya Türkan ve Cengiz Onural tarafından 1996 yılında kurulan İncesaz ise Yolculuğuna Cengiz Onural'ın besteleriyle başladı. Zamanla Murat Aydemir bestelerinin yanı sıra geleneksel Türk müziği repertuarından seçtikleri eserleri de kendi zevk ve anlayışlarına göre yorumladı. 1997'de ilk albümün çalışmaları sırasında gruba Taner Sayacioğlu katıldı. Ardından zaman içinde duayen müzisyenler Akın Aral, Engin Gürkey, Türker Çolak ve Volkan Hürsever de grubun ayrılmaz parça oldular. İncesaz, bizleri ekran başına kilitleyen İkinci Bahar, Ekmek Teknesi ve Çınaraltı dizilerinin de muhteşem müziklerine imza attı.

Oscar ödüllü Will Jennings'in İngilizce uyarlaması ile orijinal prodüksion...

Zorlu Center PSM'de sezonun son müzikali; 'Notre Dame de Paris'

Çingeneler tarafından katedrale bırakılan kambur, çirkin ve sağır Quasimodo'nun, güzeller güzeli çingene kızı Esmeralda'ya olan aşkını anlatan – Victor Hugo'nun ölümsüz eserinden sahneye uyarlanan – Notre Dame de Paris müzikali, 22 Nisan tarihinde Zorlu Center PSM'de perdesini açacak. 2 hafta boyunca sahnede kalacak müzikal, 15 farklı ülkede gösteriminin ardından, yine orijinal prodüksiyonu ile, ilk defa Türkiye'ye geliyor.

Fransız yazar Luc Plamondon ile ünlü müzisyen ve söz yazarı Richard Cocciante'nin Victor Hugo'nun ölümsüz eseri Notre Dame de Paris'yi (Norte Dame'in Kamburu) modern sahneye uyarladığı dünyaca ünlü müzikal Türkiye'de ilk kez Zorlu Center PSM'de izleyiciyle buluşuyor. Çingeneler tarafından katedralde yalnızlığa terk edilen Quasimodo'nun çingene kızı Esmeralda'ya olan aşkını anlatan eser, klasik bir aşk hikayesiyle insanların değer verdikleri şeyleri nasıl ayakta tutabileceğini drama, müzik ve dansla sahneye taşıyor.

***Belle*, tüm zamanların en sevilen şarkıları arasında yer alıyor**
1998 yılında Paris'te *Palais des Congres*'de ilk defa sergilenen Notre Dame de Paris müzikali oyunculuk ve kostümleriyle izleyenleri 1800'lü yıllara götürüyor. Fransız televizyon izleyicileri tarafından 20. yüzyılın en iyi şarkısı, Rus izleyiciler tarafından ise on yılın şarkısı seçilen *Belle* başta olmak üzere, tüm beste ve şarkı sözleriyle hayranlık uyandıran müzikal, izleyiciye büyülü bir atmosfer yaşatacak. Dünyanın birçok ülkesinde *en iyi müzikal* ödülünün sahibi olan ve en çok seyredilen müzikaller arasında yer alan Notre Dame de Paris, 15 ülkeden sonra, orijinal prodüksiyonu ile Türkiye'de, İstanbullu sanatseverlerle buluşuyor olacak.

Orijinal prodüksiyonu ile Türkiye'de!
Oscar ve Grammy ödüllü – ünlü film 'Titanik'in en bilinen şarkısı 'My Heart Will Go On'un söz yazarı Will Jennings tarafından İngilizce uyarlaması yapılan Notre Damme de Paris müzikali, tüm dünyada oynayan tek orijinal prodüksiyon olma özelliğini taşıyor. Fransa'da, 1998 yılında açılmasından bu yana İtalya, İspanya ve Rusya'da da sahneye koyulan yapım, dünyanın hiçbir yerinde artık Fransızca diliyle sergilenmiyor. İngilizce olarak sergilenen tek prodüksiyon ise İstanbul seyircisiyle **22 Nisan – 4 Mayıs 2014** tarihleri arasında buluşacak.

Şehnaz Aygül
sehnaz.aygul@babylon.com.tr

Babylon Konserleri...

Ediz Hafızoğlu "Nazdrave" // 1 Nisan 2014 Salı 21:30

Bugüne kadar davuluyla başta jazz olmak üzere, rock'n roll'dan metale kadar pek çok müzik türünde çok sayıda müzisyene eşlik eden Ediz Hafızoğlu bu defa kendi şarkılarıyla karşımızda. Lin Records etiketiyle çıkacak olan "Nazdrave", Hafızoğlu'nun kendisini de müziğini de belli kalıplarla sınırlamadan, beraber çalıştığı ve bir şekilde hayatında yer alan müzisyenler için yazdığı parçalardan oluşuyor ve haliyle çok farklı türleri de bir araya getiriyor. Nazdrave'nin şarkılarına, Ceylan Ertem, Elif Çağlar, Yasemin Mori, Kolektif İstanbul, KFKO, Alp Ersönmez "Cereyanlı", Yansımalar, Cem Tuncer ses veriyorlar. Sahnelerde ve müzikle yaşayan bir davulcunun müzikal yolculuğuna tanıklık etmek istiyorsanız, buyrun Nazdrave!

Ceylan Ertem (vo)
Elif Çağlar (vo)
Engin Recepoğulları (ts)
Barış Doğukan Yazıcı (tp)
Ercüment Orkut (keyb)
Cenk Erdoğan (g)
Cem Tuncer (g)
Orhan Deniz (b)
Ediz Hafızoğlu (d, perc)

Garanti Jazz Yeşili: Headhunters // 3 Nisan 2014 Perşembe 21:30

Modern funk, jazz ve dünya müziğini yeniden tanımlayan Headhunters, Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında 3 Nisan Perşembe akşamı Babylon'da.

1973 yılında yayınladıkları çığır açan albümleri Head Hunters ile jazz tarihinde çok önemli bir yer kazanan beşli, bir süre efsanevi piyanist Herbie Hancock ile kayıt yapıp turneye çıktılar. Bill Summers, Mike Clark, Donald Harrison, Stephen Gordon ve Reggie Washington'dan oluşan grup yıllar içinde yayımladıkları albümlerin ardından 2003 yılında Basin Street Records ile yayınladıkları Evolution Revolution albümleri ile eski canlılık ve yaratıcılıklarını koruyup 70'lerde onlara ün kazandıran müzikal sinerjilerinden hiçbir şey kaybetmediklerini gösterdiler.

Bill Summers (perc)
Mike Clark (d)
Patrick Clahar (s)
Stephen Gordon (keyb)
Reggie Washington (b)

Disco'nun B Yüzü: Drums of Death (UK) @ Babylon Lounge // 4 Nisan 2014 Cuma 22:00

Türlü Disco ve House tabanlı kaliteli ismi ağırlamış olan ailenin az tanıdık evladı Disco'nun B Yüzü, 4 Nisan'da Babylon Lounge'da gerçekleştireceği etkinlikte esas oğlanımız Garage'ın anavatanı Britanya'dan Drums of Death.

İlk prodüksiyonlarında elektronik müziğin sert sularında dolanan İngiliz prodüktör son yıllar ile beraber House ve Garage etrafında işler üretmeye başladı. 2009'da çıkardığı ilk LP'sini Disclosure, Roosevelt gibi sağlam isimlerin ilk çıkış noktası olan Greco Roman'dan yapan Drums of Death, ileriyleyen yıllarda çıkardığı Waves üçlemesi ile dikkati çekse de, 2013 yazında çıkardığı True single'ı ile ismini listelere yazdırmayı bildi. Drums of Death, en büyük bombasını ise yılın ilk günlerinde Azealia Banks ile yaptığı parçası Fierce ile patlatıyor.

Setlerinde de yüksek tempolu house ve garage'i demirbaşı yapan prodüktör, Mixmag'de BBC Radio 1xtra'ya kaliteli mecraları da mixtape'leriyle süslemeyi ihmal etmiyor. 80'lerin havasını günümüz cilasıyla sunmayı planlayan Drums of Death'in öncesinde ise all star bir kombo ile açılışı Mabbas vs. Style-ist gerçekleştirecek.

Garanti Jazz Yeşili: Medeski / Martin & Wood + Nels Cline // 4 Nisan 2014 Cuma 22:00

Amerikalı avangart jazz üçlüsü Medeski Martin & Wood 4 Nisan Cuma akşamı Nels Cline ile birlikte Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında Babylon'da İstanbullu hayranlarıyla buluşmaya hazırlanıyor.

Tuşlularda John Medeski, davulda Billy Martin ve basta Chris Wood'dan oluşan

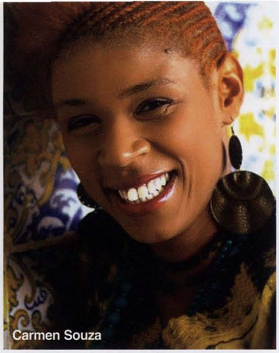
Carmen Souza

New York çıkışlı oluşum 20 yılı aşkın bir sürede müzikte ufuk açan melodi ve seslerle çok özel bir dinleyici kitlesi edinmeyi başardı. Bob Moses tarafından bir araya getirilen üçlü başta jazz ve funk olmak üzere aklınıza gelebilecek farklı türleri potasında eriterek deneysellikten ve doğaçlamadan aldığı enerjiyi icra ettikleri işlere de yansıtıyor. John Scofield ve Chris Whitley gibi önemli isimlerle birlikte çalışan Medeski Martin & Wood, şimdi de Wilco'nun gitaristi Nels Cline ile çok özel bir proje için bir araya geliyor. Rolling Stone tarafından 20 yeni gitar tanrısından biri olarak gösterilen Nels C Cline, aynı zamanda çağımızın en önemli 100 gitaristi arasında gösteriliyor.

John Medeski (p, org)
Chris Wood (g)
Billy Martin (d)
Nels C Cline (g)

Cults // 8 Nisan 2014 Salı 21:30

Brian Oblivion ve Madeline Follin ikilisinin indie-pop projesi Cults, 8 Nisan akşamı Türkiye'de ilk kez Babylon sahnesinde. Kendi bandcamp hesapları üzerinden yayınladıkları Go Outside adlı şarkıları ile Pitchfork ve NME'nin radarına takılan Cults, kısa sürede popülaritesini arttırarak yoluna devam etti ve kendi isimlerini taşıyan ilk albümlerini 2011'de dinleyicilerle buluşturdu. My Bloody Valentine, Phil Spector ve The Jesus and Mary Chain gibi gruplardan aldıkları ilhamı surf ve dream pop ile birleştiren Cults, Best Coast gibi gruplarla sahne aldıktan sonra Portishead ve Battles tarafından ATP I'll Be Your Mirror ve ATP Nightmare Before Christmas festivallerinde sahne alması için davet edildi. Uzun bir süre Amerika ve Avrupa'da turlayan New York çıkışlı ikili, ayrılıklarının ardından üretmeye devam ederek geçtiğimiz yıl ekim ayında ikinci albümleri Static'i yayımladı.

Belleruche

Iyeoka // 9 Nisan 2014 Çarşamba 21:30

Nijerya kökenli Amerikalı sanatçı Iyeoka, sadece bir müzisyen değil, aynı zamanda bir eğitmen, şair, aktivist ve TED Global üyesi. İlk olarak 2004 yılında The Rock By Funk Tribe grubuyla Black and Blues albümünü yayımlayan Iyeoka Okoawo, son olarak 2010'da Say Yes adlı albümü dinleyicilerle buluşturdu.

Ellen Allien (DJ Set) // 12 Nisan 2014 Cumartesi 23:30

Babylon, Berlin'in kendine has elektronik müzik sahnesinin önemli isimlerinden, ikonik plak şirketi BPitch Control'ün kurucusu Ellen Allien'ı ağırlamaya hazırlanıyor.

Berlin'in karanlık havasından ve özgünlüğünden oldukça ilham alan Allien, 1999 yılında Berlin'de kurduğu plak şirketi BPitch Control, Paul Kalkbrenner, Modeselektor ve elektronik müzik sahnesinde önemli yer edinmiş bir çok ismi dünyaya tanıttı. Barcelona'da Nitsa, Londra'da Fabric gibi klüplerin yanı sıra Sónar, Melt!, Nuits Sonores, Time Warp, Wire in Japan, I Love Techno, WMC Miami gibi bir çok önemli festivalde sahne aldı. Stadtkind, Berlinette, Thrills ve Dust adlı albümlerinin yanı sıra Apparat ile kaydettiği Orchestra Of Bubbles albümüyle bir çok dinleyicinin elektronik müzikte yeni alanlar keşfetmesini sağladı. Son olarak Thomas Muller ile ortak çalışan Ellen Allien, Free Nation EP'si ile hala hızından bir şey kaybetmediğini gösteriyor.

Carmen Souza // 17 Nisan 2014 Perşembe 21:30

Afro-Latin, dünya müziği ve jazz arasında gidip gelen renkli çizgisi ve şiirsel performansıyla Carmen Souza, 17 Nisan'da Babylon'da...

Cape Verde asıllı Portekizli müzisyen Carmen Souza, çoğu başarılı müzisyen gibi ilk olarak kilise korosunda şarkı söylemeye başladı. Nina Simone gibi isimlerden etkilenen müzisyen, Portekiz'in önemli jazz basistlerinden biri olan Theo Pas'cal tarafından keşfedildi. Aynı anda akıl hocası olan Theo ile beraber şarkılarını yazmaya başlayan Souza, atalarının dili olan Creole lisanını da parçalarında kullandı.

Afrika kültürel müziğini, Batuke ve Morna gibi Cape Verde ritimleriyle birleştiren sanatçı, çıkış albümünü 2005'de yayınlandı. Yine Theo Pas'cal ile beraber kaydettiği son albümü "Kachupada" ile yoluna devam eden Souza; Afro-Latin, dünya müziği ve jazz arasında gidip gelen renkli çizgisi ve şiirsel performansıyla bir kez daha Babylon sahnesinde!

BaBa ZuLa // 24 Nisan 2014 Perşembe 21:30

Geleneksel halk müziğinden esinlenerek, bu köklerden aldıklarını çağdaş müzikle birleştiren BaBa ZuLa, taklit edilemez özgün kimlikleriyle yola devam ediyor.

Funk, elektronik ve halk müziğini aynı anda bir araya getiren grup Aşık Veysel, Aşık Mahzuni, Barış Manço gibi isimlerden etkilenirken bir yandan da Jimi Hendrix, Bob Marley ve Santana'yı bu müziklerle buluşturup seyrine ve dinletisine doyum olmayan performanslar ortaya koyuyorlar. Bir yanda funk, diğer yanda elektronik var ama hepsinin beslendiği nokta memleket topraklarında yapılan müzik, ortaya çıkan ise Türkçe saykedelik.

Belleruche // 15 Mayıs 2014 21:30

Kathrin deBoerve, Ricky Fabulous ve Modest DJ'den oluşan Londra merkezli grup debut albümü "Turntable Soul Music" ile dikkat çekti. Grup repertuarında DJ Vadim, Nina Simone ve Hendrix'in pek çok şarkısı yer alıyor. Belleruche, saf jazz ezgilerine birkaç rotuj atıyor. Belleruche rahatlatıcı, melodik ve enerjik yolculuğuna sizleri de bekliyor.

Babazula

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Beyoğlu İstiklal'deki Alt'ta tekrar hayat var...

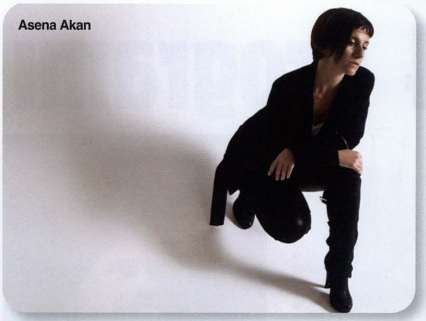
Asena Akan

Alt Caz
Nisan 2014

2 Nisan Çarşamba: Bilal Karaman Trio
3 Nisan Perşembe: Nejat Dimili
4 Nisan Cuma: Ayşe Tütüncü – Merih Aşkın Grubu
5 Nisan Cumartesi: Başak Yavuz

9 Nisan Çarşamba: Yavuz Akyazıcı Trio
10 Nisan Perşembe: Genç Osman Trio
11 Nisan Cuma: Hediye Güven
12 Nisan Cumartesi: Ayşe Gencer Quintet

16 Nisan Çarşamba: The Buzzer Beaters
17 Nisan Perşembe: Sanat Deliorman Trio
18 Nisan Cuma: Şirin Soysal
19 Nisan Cumartesi: Buket Coşkuner

22 Nisan Salı: Nemrud
23 Nisan Çarşamba: Deli Bakkal Orkestra
24 Nisan Perşembe: Banu Savaş
25 Nisan Cuma: For Ensemble
26 Nisan Cumartesi: Asena Akan

30 Nisan Çarşamba: Vomank

Başak Yavuz

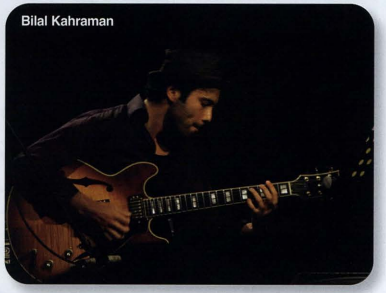
Bilal Kahraman

Sanat Deliorman

Şirin Soysal

Gül Adıyaman
guladiyaman@gmail.com

Tamirane'de Nisan 2014 Programı

Selen Gülün

Eren Noyan

Tamirane, Nisan Ayında Tertemiz Jazz Tınılarıyla Taze Bir Baharı Karşılıyor.

4 Nisan 2014, Cuma
Crooner Swingin
Crooner Swingin' ile jazz'ın altın çağına yapılacak yolculukta vokalde Eren Noyan, sevilen jazz standartlarını kendine özgü yorumu ve keyifli sohbetiyle müzik severlerle paylaşacak. Eren Noyan'a gitarda Kaan Mete ve ritim gitarda Hasan Volkan Kılıç eşlik ediyor.

11 Nisan 2014, Cuma
Görkem Yaşar Trio
Genç vokalist Görkem Yaşar, sevilen jazz, soul, bossa nova ve funk bestelerini, özgün yorumuyla dinleyiciyle paylaşacak. Görkem Yaşar'a piyanoda Baturay Yarkin ve trombonda Ersin Özer eşlik edecek.

18 Nisan 2014, Cuma
Trio Dai
Türkiye'nin önemli jazz müzisyenlerinden Yahya Dai'nin saksofonda ve Yavuz Akyazıcı'nın gitarda olduğu Trio Dai, Çağıl Kaya'nın pırıltılı sesi ve enerjisiyle tamamlanıyor. Jazz standartlarından, Jazzy Lounge'a uzanan haraketli bir repertuvar ile ilk defa Tamirane'de sahne alacaklar. Kaçmaz!

25 Nisan 2014, Cuma
Selen Gülün *Şarkılar* Solo
Türkiye'nin yetiştirdiği önemli jazz piyanistlerinden olan ve çalışmalarıyla New York Times, Herald Tribune ve Downbeat gibi dünyanın önde gelen yayınları tarafından da alkış alan Selen Gülün, bu özel solo performansında kendi albümlerinden çalıp söyleyecek.

Görkem Yaşar

Trio Dai

Tamirane Göktürk
A: Belediye Cad. Kemerlife Çarşı No:26/U Göktürk-Kemerburgaz
T: 0212 322 48 22
W: tamirane.com
T: twitter.com/tamirane
F: facebook.com/tamiraneofficial

Arzu Göknar
arzugoknar@gmail.com

Bodrum Panonnica

Jazz Kulübü Programı

Dünyanın önemli müzisyenleriyle aynı sahneyi paylaşan ve çağdaş sanat çalışmalarıyla Türk jazz severlerinin yakından tanıdığı Ali Perret'nin müzik direktörlüğünü yürüttüğü Pannonica Jazz, nisan ayını müzikseverlerin zevkle vakit geçirecekleri bol sürprizli bir konser programı ile karşılıyor.

Pannonica Jazz'ın nisan programında; Yavuz Darıdere, Alpay Çiftçi, Dave Allen, Sibel Köse, Sarp Maden, Çağlayan Yıldız, Ali Perret, Erdal Akyol ve Emre Kayhan yer alıyor.

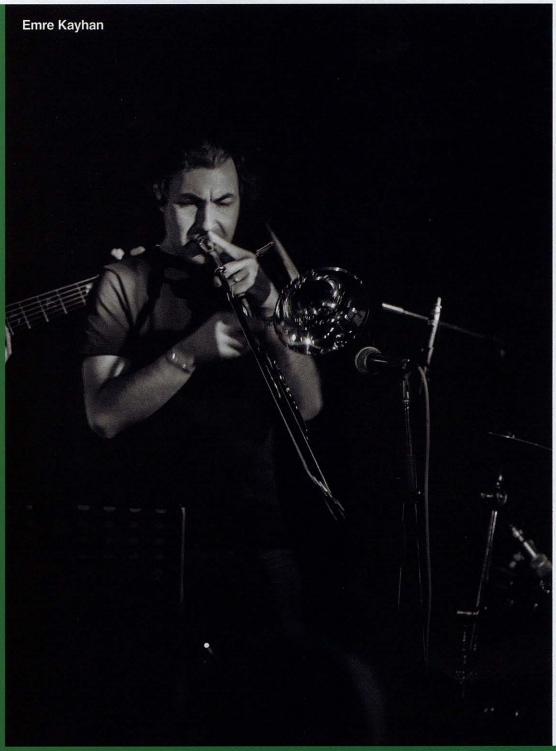
Emre Kayhan

Sibel Köse

Dave Allen

Yavuz Darıdere

Alpay Çiftçi

Erdal Akyol

Ali Perret

Petek Onur
belemir.sen@ankaracazfestivali.com

17. Uluslararası Ankara Jazz Festivali Bu Yıl İlkyaz Zamanı...

Karsu

7 Mayıs – 15 Haziran

Geçtiğimiz yıllarda Şubat ayında başlayan Festival hem yerel seçim yoğunluğunu geride bırakmak hem de açık havada jazz dinlemenin tadına varmak için bu yıl Mayıs ve Haziran aylarında gerçekleştiriliyor.

Uluslararası Ankara Jazz Festivali 7 Mayıs Çarşamba akşamı yapılacak **Basın Resepsiyonu, Plaket Töreni ve Açılış Konseri** ile yazı selamlayacak ve 15 Haziran'a kadar **vokal** temasıyla müthiş sesleri ağırlayacak. Her yıl festivali sabırsızlıkla bekleyen müzikseverler dünyanın ünlü jazz yıldızlarının yanı sıra Türk jazz'ının güçlü isimlerini dinleme şansı bulacaklar.

Festivalin açılış konseri Türkiye'nin usta jazz vokallerinin buluştuğu bir "yıldızlar geçidi" olacak. Festival geleneği bu yıl da bozulmuyor. 7 Mayıs gecesi **Hava Kuvvetleri Komutanlığı Cazın Kartalları Orkestrası** ve birbirinden değerli sanatçılar görkemli bir konserle müzikseverleri selamlıyor.

Festivalin 17. yılı için belirlediğimiz vokal teması geçmiş yıllara kıyasla başvuran grup ve müzisyen sayısında büyük bir artış getirdi. 200'ün üzerindeki başvurunun içinden seçim yapmak aylarımızı aldı, bu festivalde sahne veremeyeceğimiz birçok ses ise hala kulaklarımızda. Bu yüzden vokal temasını önümüzdeki yıl, 18. Festival'de de sürdürme kararı aldık.

Jazz Ormanı Projemiz Başlıyor

Artık festivalimizin bizim için apayrı bir anlamı var. Yeşile özlemimizi azaltacak bir ormanımız olsun istedik. Ankara Caz Derneği olarak TEMA ile **"Jazz Ormanı"** kampanyasını başlatıyoruz. Bu festivalin ve önümüzdeki yılın festival biletleri artık birer ağaç olacak. Kampanya sadece bilet alanların değil bütün jazz severlerin ve ağaçseverlerin katkısına açık. Detaylı bilgi Ankara Jazz Derneği'nin 0312 4462733 numaralı telefonundan alınabilir.

Raul Midon

Festivale Destek Verenler

Yine bir **ana sponsoru** olmadan gerçekleştirilmeye çalışılan festival, gücünü izleyicisinden alıyor. Az sayıda kurum ve değerli şirketin desteği ile bu sene de çeşitli zorluklara rağmen gerçekleştirilen festivalde değişik mekânlarda yapılacak etkinliklerde atölyeler, sergiler ve konserler yer alacak. Mart sonu itibariyle desteğini açıklayan konser sponsorlarımız **TAI, Nurol, Turmaks** ve **Durance**'a, basın sponsorlarımız **Kanal B, Radyo ODTÜ, Joy FM, Jazz Dergisi, MAG, Kültür Sanat Haritası, Cazkolik, Business Ankara, Ankara Life, Birgün, Ankara Rehberi, Etkin Ankara, Ankara Kültür Sanat Etkinlikleri** ve **T24**'e şimdiden teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Kimler Geliyor?

Festival biletleri bu ayın ilk haftasından itibaren www.mybilet.com.tr adresinde satışa sunuluyor. Dünya çapında birbirinden ünlü isimler yine festival sahnelerinde olacak. ABD'de jazz ve soul dünyasını kasıp kavuran **Raul Midon;** büyülü sesiyle European Jazz Forum Magazine okuyucuları tarafından defalarca "Yılın Jazz Vokalisti" seçilmiş Polonyalı sanatçı **Aga Zaryan** geliyor. Türkiye'nin kadın sesleri de festivalde özel bir yer tutuyor. Tam bir yıldızlar geçidi olacak açılış konserinde **Hava Kuvvetleri Cazın Kartalları Orkestrası**'na **Aydın Kahya, Jülide Özçelik, Meltem Ege, Sibel Köse, Yıldız İbrahimova ve Zuhal Olcay** eşlik edecek**.** Ayrıca **Sibel Köse, Jehan Barbur, Karsu, Meltem Ege, Ece Göksu, Ülkü Aybala Sunat ve Dilek Sert Erdoğan** konserleri de festival programında.

Nerede Jazz?

Baharın gelişiyle Ankara'da çiçeklenen sanat dalları, başkentin sanatseverlerini bir etkinlikten diğerine sürükler her yıl. Mayısın ilk haftasıyla beraber Uluslararası Jazz Festivali de şehrin bu dinamiğine katılacak ve farklı mekânlardan jazz sesleri yayılacak. Festivalin büyük yıldızları yine **ODTÜ Kültür Kongre Merkezi, MEB Şura Salonu ve Bilkent Konser Salonunda** sahne alacaklar ve Ankara'nın geniş jazz ailesini bir araya getirecekler. Açıkhava konserlerimizin mekanı, geçtiğimiz yazın Jazz Günleri'ne de ev sahipliği yapan **Armada Hayat Sokağı** olacak. Bu konserlerin biletsiz ve halka açık olacağını da şimdiden duyuralım. Ankara'nın yıllarca hasretini çektiği modern sanat müzesi **CerModern** kapılarını aynı zamanda tiyatro ve müziğe de açan bir sanat merkezi. Biz de festival mekanları arasına CerModern'i katmış olmaktan mutluluk duyuyoruz. Jazz kulübü ambiyansında performans izlemenin keyfine ise **Samm's Bistro** konserleri dizisinde birbirinden güçlü kadın vokalleri dinlerken varacağız.

Yıldızlar Geçidi ile Açılış

Festivalin açılış konseri Türkiye'deki jazz vokallerinin buluştuğu bir yıldızlar geçidi olacak. Festival geleneği bu yıl da bozulmuyor ve **Hava Kuvvetleri Komutanlığı Cazın Kartalları Orkestrası** görkemli bir konserle jazz severleri selamlıyor. Cazın Kartalları'na eşlik edecek yıldız isimlerse ilk kez festival sahnesinde bir araya gelecek: **Aydın Kahya, Jülide Özçelik, Meltem Ege, Sibel Köse, Yıldız İbrahimova ve Zuhal Olcay.**

Dünyadan Yıldızlar

17. Uluslararası Ankara Jazz Festivali bu yıl da dünyanın jazz yıldızlarını Ankara'ya getiriyor. Jazz ve soul müziğin ipek sesli tenoru, Arif Mardin'in son keşfi **Raul Midon** ilk kez Ankara sahnesinde olacak. 1999'dan bu yana aralarında hit olmuş *State of Mind (2005), A World within a World (2007) ve Synthesis (2009)* albümlerinin de olduğu yedi albüm kaydeden Midon'u "öyle bir özgürlük ve zevkle çalıyor ki sanki elleri gülümsüyor" diye anlatıyor Huffington Post. Görme engeli sadece önyargıları kırıp geçmesine vesile olmuş, kendine has vokal ve gitar tekniği ile tek kişilik ve benzersiz bir orkestra olan Raul Midon'un konser performansını izlemek için gün saymaya başladık bile.

Yeni nesil jazz dünyasının parlayan kadın vokali **Aga Zaryan** da mutlulukla müjdeleyeceğimiz isimlerden. Klasik jazz tınılarını büyüleyici sesiyle günümüze taşan Polonyalı sanatçı daha önceki İstanbul konserleriyle Türkiye'de sadık bir dinleyici kitlesi edinmişti. Bu yıl Polonya – Türkiye İlişkilerinin 600. Yıldönümü etkinlikleri kapsamında o da ilk kez Ankaralı dinleyicilerle buluşuyor.

Torsten Goods'un soul ve R&B etkileri taşıyan sıcak sesi ve George Benson'dan ilham alan gitar tınıları Berlin'in dinamik jazz dünyasını Ankara'ya getiriyor. Goods, izleyicileri sarıp sarmalayacak sahne performansıyla güzel bir Haziran gecesi If Perfomance Hall'da sahne alacak.

Çok Sesli Jazz

Festival temasını vokal jazz olarak belirleyince Türkiye'nin en sevilen jazz

korolarını davet etmeden olmazdı. Katıldığı uluslararası yarışmalardan hep ödülle dönmüş çok sesli müziğin gülümseyen yüzü **Boğaziçi Caz Korosu**, geçtiğimiz yaz "Bulunur bir çare, halk ayaktadır" diyerek gönlümüzü bir kez daha fethetti. Biz de onları, tam kadro, Ankaralılarla buluşturacak olmanın keyfini yaşıyoruz.

A Capella Boğaziçi, kurulduğu 2002 yılından bu yana Türkiye'de birçok festivalde ve önemli jazz kulüplerinde sahne aldı ve 2005'te Kerem Görsev prodüktörlüğünde kendi albümünü çıkardı. Bu festivalde jazz standartlarını bir de onlardan dinleyin.

Dolce Vocal Jazz Trio, jazz standartlarının çok sesli aranjmanlarını hem orkestra eşliğinde hem de daha küçük jazz sahnelerinde yorumladıkları konserleriyle Ankaralıların tanıdığı bir vokal grubu. Duygu Yücesoy, Merve Erdal ve Damla Güneş festivalde bize sıcak, samimi ve keyifli bir jazz ambiyansını yaşatacak.

Ustaya Saygı

Festival programında 2012'de kaybettiğimiz değerli müzisyen, besteci, yazar ve müzik eleştirmeni **İlhan Mimaroğlu** için de bir anma gecesi yer alıyor. Elektronik ve atonal müziğin öncü isimlerinden olması sebebiyle de dünya müzik tarihinde saygın bir yere sahip Mimaroğlu'na **Ayşegül Durakoğlu Kuş** ve **Kerem Görsev**'in notalarıyla saygılarımızı sunacağız.

Jazz'ın Özgür ve Güçlü Kadınları

Türkiye'de kadın jazz vokali denince akla ilk gelen isim, Ankara Jazz Festivallerinde de çeşitli projelerle sahne almış olan **Sibel Köse** bu kez gitarist, besteci ve jazz eğitmeni **Dave Allen** ile sahneyi paylaşıyor. Allen'in, New York Times'ın ifadesi ile "Fantastik tekniği, kuvvetli melodik anlatımı ve kusursuz besteleri" Sibel Köse'nin yorumuyla buluşuyor.

Özgün bir ses, çağdaş bir ozan **Jehan Barbur** büyüleyici sahne performansıyla Ankara Jazz Festivali'nde ilk kez sahne alacak. Giderek daha fazla müziksever onun sesinin zarafetine ve dinginliğine kapılıyor. Jazz tınılarıyla bezenmiş en sevilen parçalarını bu defa festival dinleyicileri ile bir açıkhava konserinde seslendirecek.

CerModern Ankara'da jazz konserlerinin yeni ve keyifli mekânlarından biri. Bu özel sanat mekânında Hollandalı rengârenk bir sanatçıyı, **Ntjam Rosie**'yi ağırlıyoruz. Music Matters ödülünün sahibi Rosie, "maceracı" repertuarını ve enerji dolu şarkılarını bizimle paylaşmak için ilk kez Ankara'da olacak.

Hollanda doğumlu Türk kökenli genç bir piyanist **Karsu.** Ona Hollanda'nın Norah Jones'u denmesinin sebebi ise tüyleri ürperten sesi ve duygu yüklü yorumu.

Aga Zaryan

Karsu, Burdur gölündeki kurumaya dikkat çektiği müzik videosu ile de takdir topluyor. Geçtiğimiz festivalde yoğun ilgiyle izlenen ilk konserinin ardından bu yıl yine bizimle.

Jazz'a tutkuyla bağlanan genç vokallerin her yıl heyecanla bekledikleri Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması'nda bu yıl dereceye giren solist **Nihal Cansu Akarsu** konserinin ardından ise **Meltem** sahne alacak. **Meltem Ege** ile aynı sahneyi paylaşacak. Meltem Ege, yeni nesil jazz müzisyenleri içinde kısa sürede parlamış ve genç yaşında bir jazz eğitmeni olarak da kendini kanıtlamış bir isim.

Hem piyano hem jazz vokal alanında jazz'ın yeni nesil parlayan yıldızlarından **Ece Göksu,** 2012'de piyasaya çıkan *Masal* albümünün başarısını yeni albümüyle perçinlemeye hazırlanıyor. Taptaze çalışmalarıyla o da festival sahnesinde olacak güçlü isimlerden biri. **Ece Göksu** sahneyi **Neşet Ruacan** ve **Volkan Hürsever** ile paylaşıyor.

Ülkü Aybala Sunat 2007 Nardis Jazz Vokal Yarışması'ndaki başarısıyla jazz camiasına adını duyurdu. Jazz standartlarından indie ve alternatif müziğe uzanan repertuarı ile İstanbullu jazz severlerin yakından tanıdığı bu güçlü sesi de dinleme şansına sahip olacağız.

Türkiye'nin ilk soul albümü Moments'ın sahibi, Nardis başta olmak üzere İstanbul jazz sahnelerinin güçlü altosu **Dilek Sert Erdoğan.** 2013'ten bu yana Genco Arı Quartet konserleriyle de adından övgüyle bahsediliyorken onu festival kapsamında Ankaralılarla buluşturmak için sabırsızlanıyoruz.

Şenay Lambaoğlu, 2012'de piyasaya çıkan ilk kişisel albümü *İçimde Aşk Var* ile jazz festivallerinde büyük beğeni topluyor. İstanbul'da profesyonel müzik hayatına başladığı 1995 yılından bugüne aralarında Neşet Ruacan, Aydın Esen, Yaz Baltacıgil, Nilüfer Verdi gibi jazz efsanelerinin de olduğu çok sayıda ustayla sahne alan sanatçı 17. Uluslararası Ankara Jazz Festivali'nin güçlü kadın vokalleri arasında da yerini aldı.

Latin Jazz'la Kapanış

17. Uluslararası Ankara Jazz Festivali'ni bir şenlik havasında sonlandıracağız. Daha önceki festivallerde de Ankaralıların coşkuyla alkışladığı **Ayhan Sicimoğlu ve Kerem Görsev** bu defa son projeleri ile sahne alacaklar. Bu efsane isimlere vokalde son dönem Türk jazz'ının en sevilen seslerinden **Elif Çağlar** ve Latin All Stars'ın yeni solisti **Suami Ramirez** eşlik ediyor.

Festival, Sadece Konser mi?

Sibel Köse ve Meltem Ege atölye çalışması, yılların radyo programcısı **Yavuz Aydar**'la canlı radyo yayını, **Nihat Akmehmet**'in Jazz Fotoğrafları Sergisi ve **Attila Atala**'nın Jazz İkonları Resim Sergisi festival kapsamında gerçekleşecek diğer etkinlikler.

Künye:

Festivali geçen yıl olduğu gibi Pınar Gürer yönetiyor. Ankara Jazz Festivali ile ilgili bilgiyi www.ankaracazfestivali.com sitesinden edinebilirsiniz. Festival biletleri www.mybilet.com adresinde satışa sunuluyor.

Jazz'a doyamayanlarla, "keşke festival hiç bitmese" diyenlerle Eylül ayında Armada Jazz Günleri'nde **Bülent Ortaçgil, Ayhan Sicimoğlu** ve **Melis Sökmen** konserlerinde tekrar görüşmek üzere.

Serdar Sırtanadolu
serdar1@me.com

Bossa Nova Festivali

1950'lerin başlarında Brezilya'nın Rio şehri, Copacabana sokakları. Lokal bar müzisyenlerin ellerinde doğan, kısa sürede yumuşak tınıları, armoni zenginliği ve lirik sözleriyle her kültürden dinleyiciyi etkisi altına almış yeni bir müzik türü: Bossa Nova...

Önümüzdeki Haziran ayında, Amerikalı sanatseverler Brezilya'nın meşhur **Bossa Nova** ritimleriyle yeniden buluşacaklar. Washington, DC'nin hemen dışındaki Maryland eyaletindeki **"Strathmore Sanat Merkezi ve Konser Salonu"** bir Bossa Nova kutlamasına ev sahipliği yapmaya hazırlanıyor. Özel bir **"Bossa Nova'nın Amerika'ya Gelişi"** sergisi, **"Bossa'nın Doğuşu"** belgesel filmi, değişik diğer etkinlikler ve çeşitli konserlerle süslenmiş bir hafta süresince sahne alacak sanatçılar:

Ron Kearns Quartet
Romero Lubambo ve Duduka da Fonseca
Sergio Mendes ve Eliane Elias

Detaylı bilgi için:
http://www.strathmore.org/jazzsamba/

– – –

Brezilya müziğinin özgün ürünlerinden olan **Samba-Cancao**'nun bir uzantısı olarak doğan Bossa Nova'nın gerçek öncüleri arasında, en çok bilinen dahi müzisyenler **Antonio "Tom" Carlos Jobim, Joao Gilberto ve Vinicius de Moraes** gibi isimlerle birlikte, daha geri planda bu akıma liderlik etmiş olan bir müzisyen grubu da yer alır. Bu "ilk" öncülerden en önemli isimler:

Garoto 1915 - 1955
Johnny Alf 1929 - 2010
Luis Bonfa 1922 - 2001
Newton Mendonca 1927 - 1960

Akımın dünyaya yayılmasında ayrıca söz sahibi olanlar:

Durval Ferreira 1935 - 2007
Baden Powell 1937 - 2000
Joao Donato 1934 -
Roberto Menescal 1937 -
Carlos Lyra 1939 -
Sergio Mendes 1941 -

Güney Amerika'da yüzlerce albüm kaydı, radyo yayınları ve konserlerle hızla yayılan bu tutkulu akımın diğer ülkelerde de etkisini göstermesi pek uzun sürmez. Tom Jobim'in 1959 **"Chega de Saudade"** kayıtları Amerikan radyolarında çalınmaya başladığında Washington, New York, Chicago gibi metropollerde dinleyicilerin ilgisiyle karşılaşır. Pek çok Amerikan radyo program yapımcısı kulaklarını bu samimi ve barışçıl müziğe yöneltir.

Aynı yıl, **"En İyi Yabancı Film" Oscar Ödülü**, müzikleri Tom Jobim, Vinicius De Moraes ve Luis Bonfa tarafından bestelenen **"Orfeu Negro /Black Orpheus"** adlı filme verilir, ki bu Bossa Nova'nın uluslararası sanat alemindeki en geniş dinleyici kitlesine ulaşmasında yegane vesile olarak tarihe geçer.

1960'ların başlarında Bossa Nova, Amerikalı dinleyicilerin ilgisi yanında, Amerikan müzisyenlerin de dikkatini çekmeye başlar ve bu yeni akımın ezgileri pekçok yeni kayıtlarda yer alır, 1962'de **Stan Getz ve Charlie Byrd**, Washington, DC'de meşhur **"Jazz Samba"** enstrümental albümünü kaydederler (**Desafinado** ve **One Note Samba** bu albümün şöhreti günümüze kadar uzanan en tanınmış parçalarındandır). Bu albümü takiben Bossa Nova ritimleri artık sadece jazz aleminin değil, diğer müzik tarz bestecileri ve icracılarının da ilgisini çekmektedir.

Yine aynı yıl, 21 Kasım 1962'de New York'ta efsanevi "Bossa At Carnegie Hall" Konseri" gerçekleşir. Bossa Nova'nın Amerikan takipçileri tarafından sevilmesinde rol oynayan en önde gelen isimler oradadırlar: Miltinho Banana, Luiz Bonfá, Ico Castro-Neves, Oscar Castro-Neves, Carmen Costa, Chico Feitosa, Stan Getz, João Gilberto, Antônio Carlos Jobim, Ana Lucia, Carlos Lyra, Gary McFarland, Sérgio Mendes, Roberto Menescal, José Paulo, Roberto Ponte, Sérgio Ricardo, Normando Santos, Agostinho dos Santos Lalo Schifrin, Bola Sete, Percy Wilcox ve Caetano Zama

O günlerde ve sonraki yıllarda kayıtlarında Bossa Nova eserlerine yer veren, veya Brezilyalı müzisyenlerle ortak projelerde çalışan Amerikan müzisyenlerden bazıları:

John Coltrane, Charlie Byrd, Stan Getz, Herbie Mann, Kenny Dorham, Roy Eldridge, Coleman Hawkins, Zoot Sims, Paul Winter, Stan Kenton, Duke Ellington, Dizzy Gillespie, Quincy Jones, Cannonball Adderley, Elvis Presley, Dave Brubeck, Wes Montgomery, Oscar Peterson, Ella Fitzgerald, Al Hirt, Frank Sinatra, Sarah Vaughan, Vince Guaraldi, Curtis Fuller, Ray Charles, Lalo Schifrin.

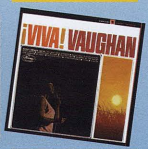

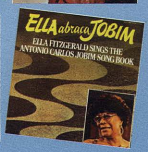

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

"Bir Parça Ay Biraz Kuş" ile bir tatlı huzur verecek; Çağıl Kaya

Çağıl Kaya, 2013 Aralık'ta bir albüm kaydetti. İsmini "Bir Parça Ay Biraz Kuş" koydu. "Bir Parça Ay Biraz Kuş" ta kendi bestelerini Cem Aksel, Kağan Yıldız, Kürşad Deniz, Serhan Erkol, Tamer Temel, Amy Salsgiver ve Ülkü Aybala Sunat ile seslendirdi. Albüm A.K. Müzik tarafından basılıyor ve Nisan sonlarına doğru çıkacak gibi görünüyor. Çağıl Kaya ile ülke gündeminden içimiz şişerken sohbet ettik. Sinirli ve heyecanlı izlediğimiz seçimlerin gölgesinde bu kadar konuşabildik ama mutlaka devamını getireceğiz.

Birlikte çalışma fırsatı bulduğun Ömür Gidel bir röportajında bebekken sadece jazz çaldığında sustuğunu söylüyordu. Sizin ailede durum nasıldı?

Bu vesile ile Ömür hocaya da selam ve saygılarımı göndererek başlayayım, benim çok küçüklüğüme dair hatırladığım en güzel anlar jazz standartlarından çok babamın yaylı tamburla Türk Sanat Müziği şarkıları çalıp söylemesiydi. Bizim evde babamın TSM arşivi, annemin klasik müzik kasetleri ve o dönemin Enrico Macias gibi popüler isimlerinin albümleri dinlenirdi daha çok. Aslına bakarsan orta sınıf bir memur ailenin radyo ve televizyon aracılığıyla ulaşabileceği tüm popüler müzikler çalınırdı evde. Ben jazz'la 10-11 yaşlarımda, TRT'de akşamları yayınlanan müzikalleri izleyerek ve parçaları taklit etmeye çalışarak tanışmış oldum. Profesyonel anlamdaki ilgim üniversite yıllarıma denk geliyor. İzmir'de pek çok önemli jazz müzisyeniyle müzik yaparak İstanbul'a gelmeden önce belli deneyim elde etme şansım oldu. İstanbul'a geldikten sonra da beraber müzik yaptığım arkadaşlarımın müzikal gelişimimdeki etkisi son derece büyük.

Dokuz Eylül Üniversitesi'ndeki Müzikoloji lisansı ve İstanbul Üniversitesi'ndeki Müzik yüksek lisansı bölümlerinin öncesinde bir kimya bölümü duruyor özgeçmişinde. Neden?

Kendimi bildim bileli hep şarkı söylemek istedim, okulum devam ederken ufak tefek müzik eğitimleri, şan dersleri, korolar gibi olabilecek bütün etkinliklere katıldım. Ama bir yandan ailemin de yönlendirmesiyle üniversitede kimya eğitimi aldım. Pişman olduğumu söyleyemem aslında, okula gitmeyi her zaman sevmişimdir. Çok güzel bir dört yıl geçirdim kimya okurken, ama müzik eğitimine biraz daha erken başlasaydım dediğim de oluyor tabii.

2007'de İzmirli Happy People grubu kurulduğu zaman Türkiye'de bu kadar çok jazz albümü basılmıyor, jazz iyiden iyiye "öteki mahalle"ye düşüyordu. Happy People'ın mutlu insanlarını- herhalde daha ziyade umutlulardı da- öteki mahalleden alıkoymayan motivasyon nelerdi?

Yaşadığımız coğrafyada maalesef hepimiz, kendimiz gibi olmayanı, düşünmeyeni, farklı seçimleri, beğenileri olanı ötekileştirmeye son derece istekliyiz. Etnik, dinsel, cinsel, siyasal farklılıkları zenginlik olarak görüp sahiplenmek bir yana hoşgörü ve anlayıştan da neredeyse tamamen yoksunuz. Kendinden farklı olanla yaşayabilme kültürünü çok üzücü bir şekilde bir türlü içselleştiremiyoruz. "Empati" sözcüğünü küçümsediğimiz, kullananları romantik olmakla yargıladığımız bir dönemi yaşıyoruz. Dolayısıyla şu aralar pek fazla mutlu veya umutlu olduğumu söyleyemeyeceğim. Hatta Gezi Parkı ile başlayan sürecin, nasıl bu denli insanları kutuplaştıran, ayrımcılığa doğru sürükleyen bir seçim dönemine dönüştüğünü görmekten dolayı son derece mutsuzum. Tabii ki bu durum öncelikle yönetenlerin, yani hükümetin başındakilerin kendi halkına karşı saldırgan politikalarıyla başlamış olmakla beraber, onlara karşı özgürlüklerini savunan, farklılıklarıyla var olmaya çalışan bizlere de, bir virüs gibi yayılmış durumda. Arkadaş toplantılarında ya da sosyal medyada görüp dinlediğim, üstten bakan, ayrımcı, kendi gibi düşünmeyeni küçümseyen, demokrasiyi sadece kendi işine yarayacak kadarıyla gerekli gören cümleler, tüylerimi diken diken ediyor. Kullandığımız dilin ne kadar tehlikeli olabileceğini ve bizi karşısında olduğumuz insanlara dönüştürdüğünü acilen görmemiz gerekiyor. Konu müziğe, hele jazz müziğine geldiğinde bundan farklı bir tablo ile karşı karşıya değiliz. Jazz müziği, insanlar tarafından kolay algılanamayan bu yüzden de anlamlandırılamayan bir müzik türü. Dolayısıyla çok küçük bir kitlesi var Türkiye'de ve hatta belki bu kitlenin büyük bir bölümünü müzisyenler oluşturuyor. İnsanların anlamadıkları, aşina olmadıkları bir müziği beğenmemelerini anlayışla karşılayabilirim fakat anlamadıkları bir şey hakkında aşağılayıcı cümleler sarf etmelerini, dalga geçmelerini anlayamıyorum bir türlü. Çünkü ben elimden geldiğince, hakim olmadığım konular, durumlar hakkında, olur olmaz fikir yürütmek yerine, bilmediğim için

kendimden utanıyorum ve en doğru biçimde bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Utanmak, bilmediğini itiraf etmek son derece insani şeyler gibi geliyor. Ama bunun yerine yukarıda sözünü ettiğim gibi bir davranış biçimi geliştiriliyor maalesef. Benim müzisyen olarak motivasyonum ise kafamda tüm bu düşünceler eşliğinde, tamamen içsel verilerle, hiç bir mazeret üretmemeye çalışarak ve kendime dürüst davranarak, elimden geleni yapmak oluyor.

Sibel Köse ve Randy Esen muhtemelen phrasing, scat singing gibi noktalarda çok yol gösterici olmuştur ama kendi enterpretasyon ve müzik cümlelerini oluşturmaya nasıl hazırlandın?

Sibel Köse ve Randy Esen'i dinleme ve onlardan bir şeyler öğrenme şansı elde ettiğim için çok şanslı hissediyorum kendimi. İzmir'den İstanbul'a her hafta gelip gittiğim 2007 yılında Randy Esen ile bir kaç ders yapma şansım oldu, pek uzun sürdüremedim çok sık gidip geldiğim için, ama bu derslerin son derece yol gösterici olduğunu söyleyebilirim. Aynı şekilde Sibel Köse de benim hayatımda hem müzikal olarak hem de insani anlamda örnek aldığım bir müzisyen. Atölyedeki çalışmaların yanı sıra, müziğe hakimiyetinden sahnede nasıl durulması gerektiğine kadar her izleyişimde ve dinleyişimde onlarca şey gözlemleyip öğreniyorum sayesinde. Daha genç kuşaktan, çok tecrübeli bir isim olan Elif Çağlar 'dan da hem doğaçlama hem de cümle kurma ile ilgili çok geliştirici dersler aldım. Bu son derece etkili birebir öğrenmeler dışında kendimi geliştirebilmek için müzik dinleyip, etkilendiğim soloları transkript etmeye uğraşıyorum bol bol.

Artık anadili Türkçe olmayan jazz'a pek âlâ özgün Türkçe sözler yazıyorsunuz da belki bunun öncesinde sen hiç standartlara Türkçe sözler yazmayı denedin mi veya işinizi kolaylaştıracak bir unsur olarak görür müsün bunu?

Standartlara Türkçe söz yazmayı denemedim ama albümdeki parçalardan birinin melodisi üzerine önce bir İngilizce parçanın sözlerini söyleyip, parçayı oluşturduktan bir süre sonra Türkçe sözlerini yazdım örneğin. Kendini hangi dilde daha iyi ifade edebildiğine inanıyorsan o dili kullanmakta hiçbir sakınca görmüyorum. Türkçe, jazz müziği ile ilişkisi biraz tehlikeli ve zorlu olan bir dil maalesef. Bu yüzden sözleri yazarken elimden geldiğince özenli ve dikkatli davranmaya çalıştım.

Albümün açılışını "İyi Günler", kapanışını "Günler" isimli parçalarla yapıyorsun. Aradakiler nasıl günlerdi peki, albüme hazırlık aşamasından piyasaya çıkıncaya kadarki halini örneklemek açısından soruyorum.

Bu ara, günlerden çok yıllar aldı aslında. Uzun zamandır üzerine çalıştığım bir albüm "bir parça ay biraz kuş". Son derece ince eleyip sık dokuduğumuz bir süreç ile ve çok uğraş vererek son halini almasına uğraştık. Biz diyorum çünkü bu noktada Tamer'in desteği çok önemli benim için. Parçaların estetiğinden yorumlanmasına, her anlamda yapıcı eleştirileriyle yanımda oldu. Albümü beraber kaydettiğimiz harika müzisyenler, Cem Aksel, Kürşad Deniz, Kağan Yıldız, Serhan Erkol, Amy Salsgiver ve "düş sarmalı" adlı parçayı beraber söylediğimiz Ülkü Aybala Sunat'ın bu süreçteki destek ve paylaşımlarının beni son derece mutlu ettiğini söylememe gerek. Parçaların ilk oluşum zamanlarında Cem abinin Ankara'daki evine gidip saatlerce parçalar üzerinde çalışmamızı, kaydın sürdüğü iki gün boyunca herkesin tüm yorgunlukları ve uykusuzluklarına rağmen son derece olumlu ve içten bir şekilde var olmalarını unutmam olanaksız. Kaydı, Aralık ayında, İTÜ MIAM kayıt stüdyosunda Can Karadoğan gerçekleştirdi. Bu benim stüdyodaki ilk deneyimimdi ve gerçekten son derece gergindim başlamadan önce. Ama Can Karadoğan sayesinde o kadar konforlu ve huzurlu iki gün geçirdik ki tüm kaygılarım yok oldu. Çaldığımız anlardaki enerji o kadar güzeldi ki, parçaları ilk söylediğim halleriyle bıraktık, ayrıca, tek başıma başka bir gün girip tekrar söylemeye gerek kalmadı. İlk hali ne ise o şekilde bırakmayı tercih ettim. Dolayısıyla bu kaydın son derece organik bir bütünlüğü olduğunu söyleyebilirim. Albümdeki parçalar benim son yıllardaki değişen ve evrilen müzikal zevklerimin bir yansıması aslında. Ben değiştikçe her gün dinlediğim, zevk aldığım, etkilendiğim müzikler ve müzisyenler de değişiyor. Sürekli yenileri ekleniyor ve oluşturdukları etki de benim yazdıklarıma yansıyor tabii.

Albümde Duman'ın İstanbul'una oldukça "Schönbergvari" bir dokunuş getirmiş, pek de güzel başarmışsın.

Hayatımın bir döneminde çok severek dinlediğim ve etkilendiğim bir grup Duman. O yüzden de istedim ki, yazdığım parçaların yanında, hayatımda gerçekten önemi olan bir parçayı da düzenleyelim. Tamer orijinalinden çok farklı bir düzenleme yaptı bu parça için. Söylemekten çok zevk aldığımı belirtmem gerek. Bu arada çok sevdiğim ve çok yetenekli bir grafik sanatçısı olan arkadaşım Kaan Bağcı albümün kapak tasarımı ve diğer görsellerini yaratarak beni çok ama çok mutlu etti. Şarkılar kadar heyecanlandırıyor beni görseller. Muhtemelen yakın gelecekte adını çok sık duyacağız Kaan'ın. Kısacası, çok güzel insanlarla beraber, çok emek harcadığımız, herkesin tüm içtenliği ve özverisiyle içinde bulunduğu bir sürecin sonunda, beni çok mutlu eden bir albüm oldu. Umarım dinleyenlerin de hoşuna gider.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy2@gmail.com

Jazz'ın Genç Yetenekleri Nicholas Payton ile Aynı Sahnede

Bizde bir atasözü vardır, beklenmedik bir sürprizi anlatmak için "Turpun büyüğü heybede" denir. Gerçi bu söz son günlerde daha çok her gün yenisi ortaya çıkan politik skandallar için söyleniyor ama biz jazz severler için de sırada bir turp olduğunu elime geçen basın bülteninden okudum:

*Günümüzün en yetenekli müzisyenlerinden biri olarak gösterilen, Grammy ödüllü trompetçi ve multi-enstrümantalist **Nicholas Payton**, sürpriz bir konser için İstanbul'a geliyor.*

*Belirli bir türe bağlı kalmadan farklı tarzları buluşturduğu zengin müziğiyle her zaman izleyenleri kendisine hayran bırakan Nicholas Payton, 14 Nisan 2014, Pazartesi günü Türkiye'de jazz'in en uzun soluklu ve en önemli kurumsal destekçilerinden biri olan **Akbank** ve jazz müziğini bir eğitim kurumunun çatısı altında akademik değerler çerçevesinde ele alan **Bahçeşehir Üniversitesi** işbirliğiyle hayata geçirilen **İstanbul Gençlik Caz Orkestrası** ile birlikte **Zorlu Center**'da özel bir konser gerçekleştirecek.*

*Şefliğini piyanist, besteci ve eğitmen **Baki Duyarlar**'ın üstlendiği Türkiye jazz'ının gelecek vaadeden genç müzisyenlerinden kurulu **İstanbul Gençlik Caz Orkestrası**'nın heyecan dolu enerjisinin, usta müzisyen Nicholas Payton'in engin jazz deneyimi ve özgün melodileriyle buluşacağı bu özel geceyi kaçırmayın.*

Günümüzün en yetenekli müzisyenlerinden biri olarak görülen **Nicholas Payton**, genç yaşına rağmen jazz tarihindeki yerini sağlamlaştırmış bir isim. Henüz liseyi bile bitirmeden müzik çevrelerince bir virtüöz olarak görülmüş, Grammy ödülü almış sadece trompetçi değil, aynı zamanda bir multi-enstrümentalist.

Bugüne kadar Ray Charles, Daniel Lanois, Herbie Hancock, Roy Haynes, Joe Henderson, Marcus Roberts, Jill Scott ve Wayne Shorter gibi önemli müzisyenlerle aynı sahneyi paylaşmış bir müzik insanı. Belirli bir türe bağlı kalmadan farklı tarzları zengin müzik geçmişiyle ele alarak izleyenleri her defasında kendisine hayran bırakıyor.

Turp bence Nicholas Payton değil, o zaten dünya çapında bilinen ve hergün daha da parlayan bir yıldız. Heybedeki asıl sürpriz bu sefer **İstanbul Gençlik Caz Orkestrası** oluyor.

İstanbul Gençlik Jazz Orkestrası, 19 ile 25 yaş arasında değişen 17 müzisyenden oluşuyor. Şefliğini piyanist, besteci ve eğitmen Baki Duyarlar'ın üstlendiği orkestra Türk jazz'ının gelişimi için yeni kapılar aralamayı, genç yetenekler için farklı olanaklar sağlamayı ve Türk bestecilerinin özgün bestelerini jazz dinleyicilerine ile buluşturmayı amaçlıyor.

Baki Duyarlar benim tanımaktan ve müziklerini dinlemekten büyük bir keyif aldığım değerli bir müzisyen ve arkadaşım. Bu konser ile ilgili olarak onunla görüşmek ve röportaj yapmak istedim ama mümkün olmayınca dijital çağın olanaklarından faydalanarak isteğimi gerçekleştirdim. Sorularımı yazılı olarak gönderdim ve ondan yazılı olarak aldım, şimdi de sizlerle paylaşıyorum:

Bu projenin amacının jazz müziğine genç ve yeni bir soluk getirmek olduğunu söylüyorsunuz. Bu ifadeyi biraz açar mısın? Genç soluk sana göre neleri içermektedir?

Jazz müziği geleneğinin, sağlam temellere oturmuş olduğu ülkelerde Big Band alışkanlığı vazgeçilemez bir unsurdur. En iyi eşlikçi ve solocular bu orkestrada yetişirler. Ülkemiz eğitim sisteminde bir bando geleneği de olmadığından dolayı üflemeli sazlarda her zaman belirli seviyede bir eksiklik hissedilir. İşte bu "adamsızlık" durumunu ortadan kaldırmanın en iyi yolu genç müzikçilere bu orkestracılık geleneğini aşılamaktır. Benzetmek gerekirse bundan yıllarca önce "anneler günü" diye bir olgu yoktu, biz bunu dışardan ithal ettik, artık anneler günü âdetlerimizden biri. En son alıştığımız gün ise 'sevgililer günü'. Ama daha 10 yıl önce bütün dünya kutlarken biz dışında kalırdık. İşte bu yeni müzik ve eğitimi alışkanlığı yerleşebilirse daha iyi müzisyenler yetişeceği gibi bir biriyle daha uyumlu yaşayabilen insanlar da yetişebilir. Aynı jazz müziği gibi, spontan

toplumcular.

Genç müzisyenlere daha geniş fırsatlar ve imkanlar sunulması durumunda onların nasıl ve hangi yönde gelişeceğini düşünüyorsun?
Müzik bağlamında ilerleyecekleri, enstrümantisliklerinin gelişeceği muhakkak. Ama bunlardan daha önemlisi kalabalıkta bir birey olarak kalabilmeyi ve aynı anda o kalabalığın bir parçası olup uyum içinde kalabilmeyi test edecekler ve insan olarak da gelişecekler. Gerçek sanatın böyle bir hali vardır.

Bir üniversite kurumu içinde bu projenin gerçekleştirilmesi neleri farklı kılar, neden önemlidir?
Jazz gibi sokaktan çıkan müziklerin bir ülkede akademik ortamlarda da var oluyor olması o sanatın metodiğinin oluşması için önemlidir ve Türkiye ne yazık ki bu konuda da emsallerinin gerisindedir.

Sana göre günümüzde Türk jazz'ı ne durumdadır, dünya jazz müziği içindeki yeri nedir?
Ne yazık ki daha Türk jazz'ından söz etmek için çok erken. Ama jazz müziğini akademik ortam içinde de ele almak sürece katkıda bulunacaktır.

Gerçekten özgün bir Türk jazz'ı yaratma sürecinin neresindeyiz?
Bence emekleme sürecindeyiz. Müzisyenlerin var olan Türk müziği melodilerini alıp onları çok sesli hale getirmekten ve aranjmanlar yapmaktan vazgeçerek kendi Türkülerini en başından çok sesli olarak bestelemeye geçmeleri, bu emekleme sürecinin bittiği, henüz yürüyemiyor olsak bile en azından iki ayağımızın üstünde durduğumuzun bir kanıtı olacak.

Jazz'ın daha geniş kitlelere ulaştırılması neden önemlidir, böyle bir durumda Türkiye'de neler daha farklı olacaktır?
Çocuk eğitiminde yabancı dile verdiğimiz önemi sadece iki yıl müziğe versek (özellikle ilköğretimde) eminim ülkede daha iyi, daha anlayışlı, daha saygılı ve sevgi dolu bir toplum oluşur. Çünkü jazz kalabalık içinde bireysel olarak sesini uyum içinde duyurma sanatıdır.

Bu topraklara ait bir Türk big band repertuarı oluşturmak kavramını açabilir misiniz? Böyle bir çalışma Türk jazz'ını nereye getirir, nasıl geliştirir?
Bir Big band geleneğimiz olmadığından dolayı bu tip orkestral oluşumlara müzik yazan/yazabilen müzisyen sayısı çok az. Çalmanın, çaldırmanın dışında besteci aranjör kimliği ile aramızda olan müzisyenleri de bu şekilde özendirebiliriz. Böylelikle orijinal bir repertuara da sahip olabiliriz diye düşünüyorum. Bu Türk jazz sound'unun emeklemekten ayağa kalkmaya geçişinde hatırı sayılır bir rol oynayacaktır. Çünkü orkestralar bireysel sololarla değil, kalabalık bir grubun ortak bir ses çıkarmasıyla var olurlar.

Bu projeye sponsor olan kurumların bu işbirliğinden kurumsal olarak ne kazançları olabilir?
Sponsor olan kurumlara maddi bir getirisi olacağını düşünmüyorum. Bu daha fazla kültüre, gençlere bir yatırımdır.

Nicholas Payton'dan genç müzisyenlerin neler öğrenmesini bekliyorsunuz?
Nicholas Payton dünya jazz müziğinin önemli figürlerinden biri. Genç müzisyenlerin onun gibi önemli bir müzik adamıyla aynı mekanda hava solumaları bile önemli ve heyecan verici. Kaldı ki Payton kendi Big Band'ine sahip, büyük orkestra geleneğini bilen bir trompetçi, yani soloculuğunun yanında, beraber müzik yapmanın da yollarını iyi bilen bir besteci. Genç müzisyenlere büyük katkısı olacaktır.

Bu genç orkestra ve Baki Duyarlar önümüzdeki iki yıl içinde neleri başarmayı hangi projeleri yapmayı hayal ediyorlar?
Repertuarımızı genişletip, olabildiğince fazla sayıda performans gösterip, konser çalarak yolumuza her yıl birkaç yurtdışı konseri eklemek istiyoruz. Dünyada bir sürü gençlik festivali var, o festivallerde boy göstermek, yeni genç meslektaşlar ile tanışmak heyecan verici olacak. Ayrıca Türkiye'deki tanınmış jazz müzisyenleri ile orkestramızı bir araya getirmek gençler için başka tecrübeler sağlayacak. İstanbul dışındaki festivallerde de yer almayı düşünüyor, konuşuyoruz ancak 20 kişinin hareket kabiliyeti çok kolay olmuyor. İşte bu noktada umarım İstanbul Gençlik Caz Orkestrası ileride kendi prova ve konserini yapabileceği bir mekana, kendi kütüphanesine, kendi ulaşım araçlarına sahip bir vakfa dönüşebilir.
14 Nisan 2014 tarihini bir tarafa not edin, o gün Zorlu Center'da belki de geleceğin özgün Türk Big Band'i büyük yolculuğu için ilk adımı atmış olacak. Çinliler tüm uzun yolculuklar atılan ilk adımla başlar der, yolculuğun gençleri nerelere taşıyacağını ise hep beraber göreceğiz.

Baki Duyarlar

Teoman Cimit

RÖPS.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Esas önemli olan müzikal materyali bulmak

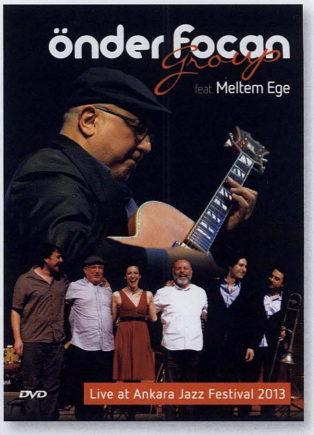

Seda Özgüven

Söz fazla uzatmaya gerek yok. Önder Focan ağabeyimiz ilk konser DVD'sini yayımladı. Biz de bir Nardis akşamı kendisiyle durum değerlendirmesi yaptık.

Ankara Jazz Festivali kapsamında 9 Şubat 2013 tarihinde gerçekleştirdiğiniz konserin DVD'si. Ankara Jazz Festivali'ne katılırken oradaki konseri bir DVD'ye dönüştürme fikri taşıyor muydun?

Hayır. Baştan değildi. İlk hazırlanırken de değildi ama 2013 Ankara Jazz Festivali'nin bir özelliği vardı. Ankara Jazz Festivali, biliyorsun ki tematik bir

festival. Ben bu programı gitaristliğimi eksen alarak ayarladım. 1. parça trio, 2. parça quartet, 3 ve 4. parçalar "36 mm Biometric"ten oradan sonra da benim son albüm "Songbook"a geçiyoruz. Benim parçalarımı Meltem Ege seslendiriyor. İlk parça bir jazz standardı, Gershwin parçası. Önce standarttan başlayıp sonra Wes Montgomery'ye sonra da benim parçalara geçmek üstüne kurulu. Yani gitarist Önder Focan'dan besteci Önder Focan'a kayan bir şey. Ama madem festivalin konsepti gitar, önce gitarla başlayalım dedim. Dolayısıyla da bunu çekelim, kaydedelim dedik. Projelerden dolayı "Gitarist Önder Focan" pek fazla olamıyorum. Burada da yüzde yüz değil ama bayağı var. Bir de jazz canlı müzik ve biliyorsun ki doğaçlama içeren müzik. Doğaçlama da seyirciyle olan interaksiyonun sonucu. Stüdyoda olduğun zaman bir bacağı kopuk oluyor. Bir de stüdyonun steril ortamı filan, başka bir şey oluyor. Aslında belki daha kısa kısa parçalar yapmak lazım. Normalde 8, 9, 10 dakikalık parçaları alıp 3 - 4 dakika çalıp CD yapmamız gerekir belki. İşin başını biliyorsun 78 devirlik plaklar var. 3,5 dakika sürüyor bunlar. Charlie Parker gidiyor konserde ve ya kulüpte yarım saat çalıyor parçayı, 78 devir kaydediyor. Bu doğaçlamanın rahatlığı, dinleyiciyle olan ilişkiyi CD'den çok DVD'de yansıtacağımızı düşündüm ben. Her ne kadar kulüp kadar sıcak değilse de bir dinleyici kitlesi önünde çalıyorsun ve o dinleyici kitlesinin sana cevapları var. O cevaplarla birlikte bir müzik yaratılıyor. O görsellikle birlikte, sadece dinleyenle de değil. "Bulut onu nasıl çalıyor", görerek de hissetmek dinleyici için ilginç gelebilir. Ben aslında konserleri dinlemeyi, izlemeyi seviyorum. Mezzo konserlerini çok seviyorum. Onun için de bunun DVD olarak kaydının uygun olacağını düşündüm. Bu kayıt için Ali (Focan) bizimle geldi, sesleri kaydetti. Sonra miksajı yapıldı...

Elinin altında gül gibi jazz kulübü varken, bu zamana kadar burada bir konser DVD'si hazırlamayı hiç düşünmedin mi?

Düşündüm ama o denk gelmedi. Şimdi şöyle bir şey var. Çekerken dinleyen insanlara ışıkla ilgili problemler yaratabiliriz. Teknik problemlerden biraz çekindim. Bu ses kaydını, kanal kaydını tam anlamıyla beceremeyebiliriz. Yani yapıyoruz, "Live at Nardis Vol.1"de de birileri geldi yaptık. Yani biz burada canlı kanal kaydı yapıyoruz tamam ama bir CD, bir DVD kalitesinde kaydı esasında pek beceremiyoruz. En büyük neden bu.

Peki Ankara Jazz Festivali konserini DVD'ye dönüştürme fikrini ekip arkadaşlarınla konuştuğunda onlarda bir gerilim oluştu mu?

Hayır. Zaten sahneye çıkınca insanlar unutup gidiyorlar. Aklımıza hiç gelmiyor. Eğer stüdyo olsa başka bir şey. Çünkü kayıt kadar canlı dinleyenlere de sorumluluğumuz var. Onun için de o tür bir stresin olduğunu kimsede olduğunu sanmıyorum.

Bu bir "Gitarist Önder Focan"dan ziyade "Müzisyen Önder Focan" retrospektifi de dinleyebiliriz. Düzenlemeler var, besteler var... Repertuvarı hangi kriterlerle oluşturdun?

Benim son dönemde birlikte çalmaktan hoşlandığım arkadaşlarımla birşeyler yapma fikrinden yola çıktım. Mesela bir Önder Focan Trio projesi var. Ferit (Odman) ve Kağan (Yıldız) veya Ferit ve Ozan'la (Musluoğlu çalıyoruz). Standardlara bir takım düzenlemelerim var. Biraz Jeff Hamilton etkisi, veyahut da Tamir Hendelman etkisi. Bir takım parçalarda bu gibi düzenlemelerim var. Aslında ben bunu ilerletmek istiyorum. Trio albümünde sırf standartlar olacak. Ondan var olan, benim en çok sevdiğim düzenlemelerden birisi, "Our Love is Here To Stay". Bir jazz standardıyla bir jazz konserine başlamanın çok heyecan verici olduğunu düşünüyorum. Bir de ona tat katılmış, düzenleme yapılmış, parçanın formuyla oynanmış bir düzenleme olduğu için, bir trio olduğu için de 1. parça böyle. 2.parça "Jingles" benim bayıldığım bir parça, ki zaten bir gitarist, Wes Montgomery yazmış. O düzenlemesinden çok, çalmaktan keyif aldığımız parça. O melodiyi çalmak, üstüne doğaçlamalar yapmaktan çok keyif alıyoruz. Ondan sonra da benim en çok sevdiğim albümlerden biri olan "36 mm Biometric"teki bir parçaya geliyoruz. Aslında üç nefesli vardı ama konserde iki nefeslimiz olacaktı, trompet ve trombon. Yani Şenova (Ülker) ve Bulut (Gülen). Son dönemde proje çalıyoruz zaten. Oradaki düzenlemeyi iki nefesliye ayarladım ve anafikrinden altyapısına kadar tamamen bir Önder Focan prodüksiyonu olan iki parça oldu. Bir enstrümantal bölgesi olmasına da çok dikkat ettim aslında. Geri kalan altı parçada ise vokal var. Çok sevdiğimiz Meltem'le (Ege). Bu parçaların yorumlarında aslında "Songbook"takinden çok farklı bir şey yok. Sadece konserin getirdiği orijinal ortam içinde canlı sololar değişti, yoksa düzenlemeler aynısı.

Aslında buraya gelirken aklımda olan sorulardan birini de cevaplamış oldun. "Acaba Songbook'a bir DVD düşünüyor muydun diye geçti aklımdan"?.

"Songbook"u hiç bir zaman düşünmüyorduk ama bunu bir Önder Focan featuring Meltem Ege konseri DVD'si olarak düşünüyorduk.

Canlı kayıtlarda Ali Focan (oğlu) ismini görüyoruz. Ali cebren ve hile ile mi dahil edildi?

Ali'nin minor'u Bilgi Üniversitesi'nden, Music Production. Dolayısıyla kayıt ve canlı ses yapmayla ilgili dersler aldı. Şu anda da Nardis'in sesini yapıyor. Dolayısıyla da bu konuda bir donanımı var. Biz de fiziksel ve zihinsel donanımını bir araya getirmesini rica ettik, kırmadı bizi aynı arabaya atladık, geldi bizimle Ankara'ya. Ve pek de temiz bir kayıt oldu. Fakat kameranın havadan aldığı ses de bir miktar var. Canlı ve konser salonu etkisini duyabiliyorsun.

Miksing ve mastering aşamasında da, pek güzel, Genco Arı'yı görüyoruz.

Genco, biliyorsun ki, çok iyi bir müzisyen olduğu kadar sesi de çok iyi tanıyan birisi. Evi de stüdyosu. Ve çok kolay bir şekilde halletti. Bir gecede filan. Onun elinin değmiş olması akustik jazz sesi açısından tabii çok iyi oldu. Sonuçta çevremizde çok iyi insanlar var.

Evet ama teşkilatlanma çok iyi olsa da dönüp dolaşıp Türkiye'deyiz. Kaçıncı röportajımızda aynı şeyi kaçıncı kez konuşuyoruz bilmiyorum ama işte, Türkiye'de böyle bir şey cezasız kalmayacak elbette. Kim çıkaracak, kim dinleyecek, kim izleyecek vs.

Evet ama bu hayatta kalmanın bir getirisi. Sürekli üretiyorsun, çalıyorsun. Bu akşam da çalacağız. Sevgili arkadaşlarımız var. Zaten müzik için varız. Birlikte bir şeyler üretmekse amacımız, umarız birilerine de gidiyordur. Muhakkak gidiyordur birilerine.

Focan Jazz diye bir label var.

Sadece Önder Focan albümleri değil, başka albümler de olacak. Bu label'in ilk sözleşmesi Sanem Kalfa ile. Nardis Jazz da var. Ben hazır bu var diye, buradan yürüdüm.

Etkilendiğin konser kayıtları var mı? Ben de bu DVD'yi yaparken oradaki gibi şunları, şunları gözeteyim dediğin?

Prodüksiyon anlamında benim bugüne kadar en etkilendiğim DVD, müzikal anlamda demiyorum ama müziğinden de tabii çok keyif aldığım taraflar var, Diana Krall'un Paris konseridir. Olağanüstü bir prodüksiyondur o. Kamera sağda, solda. Çekimler. Yaylı sazlar orkestrası da var. Onların kaydı, aksutik jazz grubun kaydı... Hem ses hem görüntü olarak süper bir kayıt ama öyle bir şey herhalde çok zor. Mezzo'da izlediğimiz çok güzel kayıtlar var. Ben çok severim, Richard Galliano'nun bir akustik trio'su vardır. Michel Pettruciani'nin Anthony Jackson ve Steve Gadd ile çok güzel bir konser DVD'si vardır, çok severim. Müzisyenleri yakından görebildiğim, tatlı ışıkların olduğu ve sesin güzel olduğu DVD'leri seviyorum. Bir DVD var piyasada, harika gitaristler çalıyor ama bu kadar kötü kaydı genellikle artık duymuyoruz. Orada ne olduysa bir hata olmuş. Ama gerçekten hayran olup, bunu nasıl becermişler dediğim Diana Krall'un Paris konseridir.

Bunun devamı gelecek mi? Ya da ne şekilde gelecek?

Bir proje belki hem DVD hem CD olabilir. Bir DVD içinde belki belgesel olabilir. Evet bir şeyler olacak. Esas önemli olan müzikal materyali bulmak.

Kenny Garrett
Cemal Reşit Rey Konser Salonu 2014

Seda Özgüven

Seval Deniz Karahaliloğlu
sevaldeniz2010@gmail.com

Jazz Forum Dergisiyle Geçen 50 Yıl Pawel Brodowski

1960'lı yıllardan itibaren Jazz Forum dergisinde çalışmış. 1980'li yıllarda ise derginin genel yayın yönetmeni olmuş, önemli bir döneme tanıklık etmiş bir sanatçıyla konuşuyorum, Pawel Brodowski. Avrupa'nın eski jazz dergilerinden biri olan ve halen Polonya'da yayınlanan Jazz Forum Dergisinin geçmişine bakarken İkinci Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında Avrupa'nın sosyal, siyasal ve kültürel gelişimine de göz atıyoruz.

İzmir Kültür, Sanat ve Eğitim Vakfı (İKSEV)'in düzenlediği 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali kapsamında İzmir'e gelen ve Jazz Forum dergisi hakkında bir seminer veren Pawel Brodowski ile seminer sonrasında Jazz Forum dergisiyle geçen 50 yılı konuşuyoruz.

Jazz Forum Dergisinde çalışmaya nasıl karar verdiniz?
Ben çok genç yaşlarda müziğe, rock müzik yapan bir grupta gitar çalarak başladım. 10 yıl önce 2004 yılında aramızdan ayrılan olağanüstü seslerden biri olan rock şarkıcısı Czeslaw Niemen ile aynı sahneyi paylaştım. Akwarele adlı grup ile söylüyordu. 1967 yılında yaptığı "Strange is this world" ile ilk altın plağını aldı. O dönemde jazz müziği dinlemeye başladım ve dil eğitimi için İngiltere'ye gittim. Polonya'ya döndüğümde ya müzisyen olarak devam edecek ya da başka bir şey yapacaktım. Akwarele gibi bir sıra dışı bir topluluk birlikte çaldıktan sonra başka bir grupla çalışmak istemedim. 1972 yılında dergiyi kuran Jan Byrczek'in derginin İngilizce sayısını çıkarmak için seyahat edebilecek genç bir yazar aradığını duydum. Çok heyecan verici bir dönemdi. Ayrıca beş yıl boyunca derginin Almanca sayılarını da hazırladım. 1979 yılından itibaren de derginin genel yayın yönetmeni oldum. 35 yıldır dergiyi yönetiyorum.

Müziğe rock müzik ile başladığınız halde neden jazz müziğini tercih ettiniz?
Jazz yasak meyveyi tatmak gibidir. Çünkü tadı mükemmeldir. Jazz müziği otoriteye karşı bir direniş sembolüdür. Özgürlüğü ifade eder. Nasıl çalmanız gerektiğini size hiç kimse söyleyemez. Bunu sizin kendinizin keşfetmesi gerekir. Bunu içinizde hissedip bulmanız lazım. Kendi sesinizi bulmanız gerekir. Kendi kaderinizi bulmanız gerekir. İşte bu nedenlerden dolayı jazz müziği heyecan verici bir müziktir. **Miles Davis**, John Coltrane, **Louis Armstrong**, Ella Fitzgerald, **Dave Brubeck**'i dinlemek beni daima heyecanlandırır. Jazz, müzikal bir gizemdir.

Jazz Forum Dergisinde çok uzun bir süredir çalışıyorsunuz. Sizin için en unutulmaz anı hangisi?
1983 yılında Miles Davis Polonya'ya geldi. Bütün zamanların en büyük ismiydi, bir efsaneydi. Geldiğine hiç kimse inanamıyordu. O sıralar, **Janusz Szprot** ile birlikte Jazz Festivali için gelmiş olan Avrupa'nın en önemli jazz müzisyenlerinden biri olan **Jan Garberek** ile bir söyleşi yapmıştık. Otelin lobisinde oturmuş, konyak içip bunu kutluyorduk. Sonra İsveçli bir arkadaşımızı gördük. Ne yapıyorsunuz burada deyince, Jan Garberek ile söyleşi yaptık, bunu kutluyoruz dedik. Peki, **Miles Davis** ile söyleşi yapmaya ne dersiniz diye sorunca şok olduk. Miles Davis'le mi? Onunla söyleşi yapmayı hayal bile edemezdik. Bekleyin, bakalım ne yapabilirim deyip yukarı çıktı. Sonra geldi. İki saat sonra sizi bekliyor deyince bayılacak gibi oldum. Odasına çıktık. **Miles Davis** bir köşede masa başına oturmuş bir kağıda bir şeyler çiziyordu. Çalışmasını bölmek istemedik. Kırçıllı ve boğuk bir sesle "buraya gelin, sorularınızı sorun, çalışmamı bölmüyorsunuz" dedi. Bir saat süren söyleşimize başladık. Picasso tarzında kadın şekilleri çiziyordu. Miles Davis rahatlamak için resim yapıyordu. Daha sonra çizdiği bu resimler New York ve Paris'te sergilendi. Güzel kalçalı siyah kadınlar çizmeyi seviyordu. Söyleşi sırasında güzel kalçalı siyahi bir kadınının resmini yapıyordu. Söyleşiden sonra Polonya tarihinde görülen en mükemmel konseri verdi. **Miles Davis** ile yaptığım söyleşi hayatımın en önemli olayıydı.

Jazz Forum Dergisi nasıl ortaya çıktı?
Jazz Forum Dergisi 1965 yılının Aralık ayında yayın hayatına başladı. Jazz müziği toplumdan ve yaşanan olaylardan bağımsız düşünülemez. Jazz Forum dergisinin nasıl yayınladığını anlayabilmek için öncesinde olan olaylara bakmak lazım. 1933 yılında Almanya'da Hitler'in başa geçtiği dönemlerde Almanya'da yaşayan jazz müzisyenlerinin büyük bir kısmı doğuya göç ettiler. Polonya'daki bir çok dans orkestrası jazz orkestrasına dönüştü. Birden çok sayıda jazz orkestrası meydana çıktı. Mesela, davulcu **Eddie Rosner** ilk önemli topluluklardan birinin şefi olarak ön plana çıktı.

Jazz Forum dergisini kim kurdu?
Jazz Forum dergisini kuran kişi müzisyen **Jan A. Byrczek**'dir. Byrczek o dönem 1955 ile 1963 yılları arasında önemli jazz topluluklarında basçı olarak çalıyordu. Doğu ve batıyı birleştiren bir müzik anlayışı vardı. 1965 yılında Byrczek Jazz Forum Dergisini kurdu ve 15 yıl boyunca yönetti. Dergiyi herkesin anlayacağı bir dilde İngilizce çıkarmaya karar verdi. Derginin formu da alışılmışın dışında 22.5 cm. boyunda ve eninde, kare şeklinde kendine özgü benzersiz bir dergi olarak çıktı. Dergiye uluslararası yazarların da katılmasıyla Polonya'da Varşova'da basılmaya başlandı.

İlk çıkan Jazz Forum dergisi içerik olarak nasıl bir dergiydi?
O zamanlar internet yoktu. Yabancı ülkelerdeki müzik haberlerini, eleştiri yazılarını hep mektuplaşma yoluyla yapıyorduk. Mektuplar yazılarak yazarlardan yazılar isteniyordu. Onlardan gelen yazıları İngilizceye çevirtiyor, sonra da dergiye basıyorduk. Bu süreç çok uzundu ve dergi çok zor şartlarda çok fazla emek sarf edilerek çıkıyordu. Bu ülkelerden gelen müzik haberleri alfabetik sıraya göre sıralanıyordu. Amerika, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, İsveç, Norveç, Polonya, Rusya gibi. Her sayıda bir tematik konu ele alınıyordu. Bunları önemli müzisyenlerle yapılan söyleşiler, haberler, plak yorumları, festival izlenimleri takip ediyordu. İlk yıllarda çıkan Jazz Forum dergisi küçük ansiklopedik bir kitap gibiydi.

Jazz Forum dergisinin kapağını tasarlayan tasarımcı Rafal Oblinski Jazz Forum Dergisinde çalışmaya nasıl başladı?
Jazz Forum dergisinin yönetmeni Byrczek, Rafal Oblinski ile bir jazz barda karşılaşır. Mimarlık mezunu tasarımcı Rafal Oblinski o sıralarda iş arıyordu. Oblinski o dönem mizah dergilerine ufak tefek çizimler yapıyordu. O dönemlerde, dergi için alışılmışın dışına çıkarak geleneksel anlayışın dışında farklı bir kapak tasarımı istiyorduk. Byrczek birasını içen Oblinski ile sohbet etmeye başlar ve ona ne iş yaptığını sorar. Tasarımcı olduğunu öğrenince, Jazz Forum dergisinin kapağını tasarlamak isteyip istemediğini sorar ve yeni bir kapak düşünmesi için üç hafta zaman verir. Rafal Oblinski yeni şeyler öğrenmek ve araştırmak için Varşova'daki Amerikan Elçilik Kütüphanesine gider. Dönemin bütün popüler dergilerini karıştırır ve Jazz Forum için 1972 Şubat sayısında "açık bir ağızdan görünen kırmızı bir dilin üzerinde yer alan iki göğüsün" bulunduğu şok edici bir kapak tasarlar. Jazz Forum dergisinin efsanevi kapakları böylece ortaya çıkar.

Polonya'da yayınlanan Jazz Forum Dergisini bu kadar özel yapan nedir?
Jazz Forum Dergisinin kapağı çok çarpıcıydı. Kapak sadece derginin içeriğini göstermiyor, aynı zamanda o dönemde toplumda yaşanan olayları da yansıtıyordu. Jazz Forum Dergisinin 50 yıllık serüveni içinde yaşanan olaylara tanıklık etmiş olması ve çok zor dönemlerde bile ayakta kalmayı başarması onu bu konuda benzersiz kılıyor. Uzun yıllar derginin kapağını şu anda dünyaca tanınan tasarımcı, ressam Rafal Oblinski çizdi. Dergi Rafal Oblinski'yi kapağı tasarlarken tamamen özgür bıraktı. Bu "özgürlük ruhu" derginin her aşamasında kendini

gösteriyor ve dergiye güçlü bir ruh katıyordu. Bu "özgürlük fikri" tasarımcılara ve yazarlara yeni şeyler denemeleri ve yeni fikirleri gerçekleştirebilmeleri için bir fırsat tanıyordu. Jazz Forum dergisi Polonya'daki jazz atmosferini yansıtırken, o yıllarda Avrupa müzik dünyasındaki değişimi, gelişimi ve en önemlisi yenilikleri de yakından izliyor ve yansıtıyordu.

Jazz'ın toplumsal olaylardan çok etkilendiğini söylüyorsunuz. Siyasilerin o dönemde jazz müziğine bakışı nasıldı?

İkinci Dünya Savaşı yıllarında, özellikle Naziler jazz'ı Yahudilerin ve siyahların yaptığı dejenere bir müzik olarak tanımladılar. Bu nedenle bu müziğin çalınması ve yapılmasını yasakladılar. İkinci Dünya Savaşı süresince jazz müziği yasaklı kaldı. Naziler ele geçirdikleri jazz müzisyenlerini toplama kamplarına gönderdiler. Bu sırada Eddie Rosner Rusya'ya kaçtı. Batıya kaçabilenlerin haricinde çok sayıda jazz müzisyeni hayatını bu kamplarda kaybetti.

Savaş sonrasında Polonya'da jazz müziği nasıl karşılandı?

Jazz müziği savaş döneminde yer altına girdi. Gizlice dinlendi ve gizlice yapıldı. Savaş bittikten sonra 1946, 47 ve 48 senelerinde Amerika'da YMCA dedikleri öğrenci yurtlarında jazz yeniden çalınmaya ve dinlenmeye başladı. Çeşitli jazz gruplarının bu öğrenci yurtlarında konserler verdiklerini biliyoruz. Bir süre sonra komünistlerin Avrupa'yı işgali ile jazz yeniden yasaklı müzik haline geldi. 1946 yılında Stalin Yahudilere ve Amerikalı'lara karşı bir düşmanlık beslemeye başladı. 1948 yılında jazz müziği Amerikalılara karşı duyulan nefretin simgesi haline geldi. Amerikan ruhunu ve kültürünü yansıttığı gerekçesiyle jazz müziği düşmanın müziği oldu. Bu müziği dinlemek ve yapmak ahlaksızlıktı. Genç insanlar içinse bu müzik kahramanlığı, özgürlüğü ve muhalif olmayı temsil ediyordu. Polonya o sıralarda demir perde ülkesi olarak, Stalin'in katı politikasından etkilendi. Bunun sonucunda jazz müziği tekrar yer altına girdi. Kırsal kesimde, mahzenlerde, yer altında tünellerde gizli bir şekilde çalındı. Beş yıl boyunca jazz müziği yapmak Stalin'in emirlerine karşı gelmek olarak algılandı. Stalin ölünce her şey değişti. Ortam yumuşadı. Özgürlük rüzgarları, toplumda bir bahar havası estirdi. Rus idaresi jazz müziğine hoş görüyle yaklaşınca bütün jazz orkestraları yer yüzüne çıktılar.

O dönem geniş katılımlı bir festival de düzenlendi değil mi?

1956 – 1957 yıllarında, çok büyük bir özgürlük patlaması yaşandı. İki yıl üst üste geniş katılımlı Sopot Jazz festivalleri düzenlendi. Yıllar süren stresli, korku dolu, baskı rejiminden sonra jazz müziği özgürlük hareketi olarak geniş kitleleri etkiledi. Polonya dışından gelen binlerce genç insan jazz müziği ile birlikte bir gençlik hareketi de başlattılar. İlk önde gelen 30 jazz müzisyeni kahraman olarak ilan edildiler. Mesela " **Melomani**" grubunun üyesi besteci piyanist Krzysztof "Komeda" Trzcinski, piyanist ve trompetçi **Andrzej Kurylowicz**, piyanist **Adam Makowicz**, Jerzy "Dudus" Matuszkiewicz, **Zbigniew Namyslowski**, **Tomasz Stanko** gibi müzisyenler ilk akla gelenler. Bunlar Polonya jazz'ına büyük katkıda bulundular. Kısıtlanma kalktıktan sonra bu müzisyenlerin bir araya gelip böyle bir festivali gerçekleştirmeleri herkes için çok önemli bir adım oldu. Bu insanlar yaptıkları müziklerle jazz'ın sevilmesini, toplumda kabul görmesini ve yayılmasını sağladılar.

Daha sonra Sopot Jazz Festivali neden devam etmedi?

Sopot Festivali deniz kenarında yapılıyordu ve orada bir Louisiana havası vardı. Fakir ama müziği seven gençler Polonya'nın dört bir yanından otostop yaparak Sopot'a akın ediyorlardı. Özgürlük duygusu bu genç insanları sarhoş etmişti. Gençler adeta bir özgürlük patlaması yaşıyorlardı ve bu gençlerin maceracı ruhunu ateşliyorlardı. Giderek artan sayıda gencin bu festivale akın etmesi, ilgi göstermesi yöneticiler tarafından "tehlikeli" bulundu. Ayrıca gençlerin taşkın hareketleri "tutucu çevreleri" çok kızdırdı. İdareciler gençlerin "taşkınlıklarını" bahane ederek Sopot festivalini yasakladılar. Bu nedenle Sopot iki defa yapıldıktan sonra bir daha yapılamadı ama devamında başka bir festival gerçekleşti.

Gençler yöneticileri bu kadar çok kızdıracak ne tür "taşkınlıklar" yaptılar?

Aslında çok masum, çocukça şakalardı. Fakat muhafazakar gazeteler ve tutucu köşe yazarları gençlerin bu özgür ve serbest tavrını kaldıramadılar. Şimdi bakınca çok önemsiz görünüyor. Mesela bir konser sırasına "dupa" (popo) kelimesinin her bir harfini bir kağıda yazan dört genç ayağa kalkıp hazırladıkları kağıtları havaya kaldırınca herkes kahkahadan kırıldı. Gençler bu tür şakalar yapmaya bayılıyordu. Ertesi gün yazarlar kıyameti kopardılar. Hayatın ve özgürlüğün tadını çıkaran bu zararsız gençleri "ahlaksızlıkla" suçladırlar. Sonra içkiyi fazla kaçıran birkaç kişi vitrin camlarını kırınca müzisyenleri "barbarlıkla" suçladılar. O sırada binlerce kişi festivalin yapıldığı Sopot'a geliyordu. Ziyaretçileri ağırlamak için otellerde yatak sayısı sınırlı ve yetersizdi. Doğal olarak yatacak yer bulamayan gençler de parklarda ve plajlarda yatmaya başladılar. Bu durum muhafazakarları sinirlendirdi. Jazz müziği dinlemeye gelenler için "bir sürü serseri parklarda, plajlarda sabahlıyor" dediler ve durumu eleştiren ağır yazılar yazdılar. Çok sayıda genç ve enerjik insanın bir araya gelmesini "potansiyel bir tehlike" olarak gören yöneticiler de bunu fırsat bilerek Sopot festivalini yasakladılar.

Sopot'tan sonra neler oldu?

Byrczek 1958 yılında Varşova merkezli **Jazz Jamboree** adı verilen daha çok amatör, öğrenci müzisyenlerin katıldığı bir festival başlattı. Jazz Jamboree zamanla jazz yapan bütün müzisyenlerin "buluşma noktası" haline geldi. Avrupa'nın dört bir yanından gelen topluluklar ilk önce öğrenci kahvelerinde çalmaya başladılar sonra bunu geniş katılımlı konserler izledi. Büyük ilgi gördüler ve senfoni orkestralarının konser verdiği 3000 kişilik büyük konser salonlarında konserler vermeye başladılar. Günümüzde **Jazz Jamboree** Avrupa'nın bu konuda en eski festivalleri arasında yer alıyor.

Bu festivallerin jazz müziğine ne tür katkıları oldu?

Bu festivaller bir cazibe merkezi yarattı ve dünya çapında önemli jazz müzisyenlerini Polonya'ya çekti. Mesela 1958 yılında **Dave Brubeck** 15 gün boyunca ülkenin bir çok yerinde konser vererek jazz'ın geniş kitlelere tanıtılmasını sağladı. Özellikle "take five" ve "in your own sweet way" isimli parçaları yıllar boyu bıkmadan dinlenen parçalar oldu. Yapılan ilk Jazz Jamboree'nin ardından 1959 yılında **Willis Conover**'ın Polonya'ya geldi. Bütün dünyada 100 Milyon dinleyicisi olan "Voice of America" ismiyle radyoda program yapan Conover, topladığı jazz müziklerini Amerika'ya döndüğünde yaptığı radyo programında çaldı ve Polonya jazz'ının Amerika'da tanınmasını sağladı.

Bu festivallerde öne çıkan önemli müzisyenleri düşündüğünüzde, aklınıza ilk olarak kim geliyor?

Kuşkusuz "Beton Adam" lakaplı "**Komeda**". Besteci ve piyanist **Krzysztof Trzcinski**. Komeda "Altılı", "Üçlü" ve "Beşli" gibi jazz topluluklarının kurucusu ve film müziklerinin bestecisi olarak bilinir. Yaptığı çeşitli film müzikleri bugün klasikler arasına girmiştir. Yönetmen **Janusz Morgenstern**'in "Yarın Görüşmek Üzere", **Andrzej Wajda**' nın "Masum Büyücüler", Roman Polanski'nin " Sudaki Bıçak" ve dünya çapında üne kavuşan "Rosemary'nin Bebeği" isimli filmlerinin unutulmaz müziklerini bestelemiştir. 1965 yılında Komeda'nın kurduğu "Beşli" ile yaptığı "Astigmatic" plağı günümüzde Polonya'da hala en çok sevilen çalışmadır. Bugün "Astigmatic" Polonya jazz'ının en iyi örneklerinden biri olarak kabul ediliyor. "Astigmatic" plağının yapımcılığını **Arif Mardin** yaptı. Komeda maalesef çok genç bir yaşta, 1969 yılında 41 yaşında hayata veda etti.

Jazz Forum dergisi ne zaman Lehçe yayınlanmaya başladı? Neden derginin dili İngilizceden Lehçeye döndü?
Jazz Forum dergisi 1969 yılında Avrupa Jazz Federasyonuna üye oldu. Daha sonra derginin yöneticisi ve kurucusu Byrczek **Polonya Jazz Derneğini** kurdu. Böylece Jazz Forum dergisi bütün Avrupa ülkelerine ulaşacak kadar popüler oldu. 1970'lerin sonunda dergi İngilizce, Almanca ve Lehçe basılıp satılıyordu. 1981 yılında sıkıyönetim ilan edildi. Polonya için çok zor bir dönemdi. Her şey durduruldu. Tam dört ay boyunca hiçbir yayın çıkmadı. Daha sonra 1989'da demokrasi geldi ama bu sefer de ekonomik bir kriz dergiyi vurdu. Çünkü kağıt pahalıydı, işçilik pahalıydı. İngilizce baskıyı durdurmak zorunda kaldık. Sonuçta dergiyi bugünkü formatında ve sadece Lehçe olarak çıkarmaya başladık.

Jazz Forum dergisinin en son sayısında öne çıkan başlık nedir?
Jazz Forum'un Mart sayısında kapakta sanatçı Wlodek Pawlik'i elinde Grammy ödülünü tutarken çekilmiş bir fotoğrafını görüyorsunuz. **Wlodek Pawlik** Grammy ödülü alan ilk Polonyalı jazz sanatçısı ve bizim için de büyük bir gurur kaynağı. Bu yıl, "En Büyük Jazz Topluluğu Albümü" kategorisinde, Wlodek Pawlik Kalisz Filarmoni Orkestrası ile birlikte yaptıkları "Calsia Night" isimli çalışmasıyla, 2014 Grammy Ödülüne layık görüldü.

Şu anda Jazz Forum nasıl çıkıyor?
İnternetin bütün dünyada yaygınlaşması işleri çok değiştirdi. Bu yayınlanan yazılar için hem çok iyi hem de çok kötü oldu. Jazz Forum dergisi şu anda hala Lehçe basılıyor ve yayınlanıyor. Dergiyi internette de izleyebiliyorsunuz. İnternette yayınlanan yazılara çok fazla müdahale oluyor. Bilgi kirliliği çok fazla olduğu için yazılar değer kaybediyor. Konuyu bildiğini zanneden insanların yorumları gerçekten bilen insanların hazırladıkları yazıları öldürüyor. Jazz Forum dergisini şu anda internetten de okuyabiliyorsunuz. www.polishjazzarch.com web sitesinden derginin 1992 yılına kadar yayınlanan bütün sayılarına İngilizce, Almanca ve Lehçe olarak ulaşabiliyorsunuz. Site günde 1000 kişi tarafından ziyaret ediliyor. Tabii Jazz Forum Dergisi hayranlarının kurduğu bir de facebook hesabı var.

Jazz Forum dergisi olarak Türk jazz'ından kimleri tanıyorsunuz?
Amerika'da Atlantic Plağın sahibi **Nasuhi Ertegün** vasıtasıyla Türkiye'deki jazz sanatçılarını tanımaya başladık. İsveç'de çalan **Okay Temiz**'i ve **Maffy Falay**'ı zaten biliyorduk. Türkiye'de 1991 yılında Ankara Bilkent Üniversitesi Jazz Bölümünü kuran piyanist **Janusz Szprot** bizim Türkiye bağlantımızı kurdu. Onun sayesinde, **Önder Focan**, **Sibel Köse**, **Tuna Ötenel**, **Kerem Görsev**, **Volkan Hürsever** gibi çok sayıda önemli Türk müzisyenini tanıdık. Sibel Köse ve Tuna Ötenel gibi çok sevdiğimiz müzisyenlerin Polonya'da konser vermelerini sağladık.

Dergi dışında jazz ile ilgili bir çalışma yapıyor musunuz?
1979 yılından beri Jazz Forum dergisini yönetiyorum. Ve şu anda jazz müziği üzerine haftalık bir radyo programı yapıyorum. Jazz Forum dergisi Polonya'da jazz severlere dört ayrı kanaldan ulaşıyor. Dergi formunda yazılı yayın olarak, internette web sitesinden ve facebook'dan, ayrıca radyo programı olarak da radyodan Jazz Forum'u takip etmek mümkün. Polonya'ya dönünce, yaptığım radyo programında çok başarılı bulduğum 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nden, sizlerden, Türkiye'de basılan Jazz Dergisinden ve yaptığımız bu güzel söyleşiden bahsedeceğim.

Mete Ege
meteguitarworkshop@yahoo.com

Albert Lee'den sevgilerle...

Music Palace Kuzey Londra'da 2007'den beri her Çarşamba akşamı kendi grubum Mete Ege London Blues'la çaldığım çok güzel bir kulüp. Bir çok uluslararası ünlü müzisyenin de durak noktalarından birisi.

Son çaldığımız hafta kulüpte yine Albert Lee'nin konser afişini gördüm. Albert her Londra'ya geldiğinde mutlaka bir gece Music Palace'da çalar ve onu çok kez orada dinleme şansına sahip olmuştum. Hemen menajeri Sue'yu arayıp dergi (ve tabii ki kendim) için söyleşi olasılığını araştırdım. Haber güzeldi, memnuniyetle kabul edildi. Jazz Dergisi sayesinde çocukluk kahramanım Albert Lee ile sizin için oturduk, konuştuk, çaldık, ve bolca da güldük. Umarım beğenirsiniz. (Fotoğraflar, Baran Muhsinoğlu)

Albert, çok uzun yıllar boyunca kesintisiz olarak stüdyo müzisyeni, performans gösteren gitarist, eşlikçi, şarkı yazarı, grup üyesi ve grup lideri olarak çok kişiyle çalıştınız, turladınız, herkesin imrendiği bir gitar idolüsünüz ve hala devam ediyorsunuz. Gördüğüm her fotoğrafta, konserde veya video klipte sürekli yüzünüz gülüyor. Bu dinamik müzisyen hayatını nasıl hala ayakta ve en önemlisi pozitif olarak yürütebiliyorsunuz?

Öncelikle, müzikden çok zevk alıyorum ve arka arkaya çok iyi müzisyenlerle çalıştığım için şanslıydım *(Emmy Lou Harris, Everly Brothers, Eric Clapton, Bill Wyman's Rhythm Kings vs liste çok uzun sayın okuyucular)*. Bulunduğum müziksel çevrelerde herkes işini son derece profesyonelce saygı ve sevgi çerçevesinde yaptı ve yapıyor. Ben kendimi bu konuda çok şanslı buluyorum. Hangi dalda olursa olsun, bir sanatçının her devirde sürekli olarak çalışabilmesi neredeyse mucize gibi bir şey. Ben de minnettarlığımı elimden geldiğince paylaşmaya çalışıyorum *(Sayın okuyucular, mütevazı olmak bence budur)*.

Kronolojik olarak birlikte çaldığınız ya da solo kariyeriniz hakkında konuşacak olursak listeyi bitirmek zor olacak. Başlarda, 1969 ve 1973 arasında Heads, Hands and Feet grubunuzla o yıllarda İngiltere'de gitarda teknik ve müzikalite olarak çok farklı.

Maalesef çok ünlü olamadan dağıldık. Bence devam etmemiz gerekirdi. Belki bir yıl daha dayanmamız gerekiyordu. Eğer devam etmiş olsaydık şu anda nerede olurduk diye hala merak ediyorum. Grup İngiliz'di ama Amerikan müziği icra ediyorduk ve o zamanlar bizi kategorizede zorluk çektiler. Country'inin dışında başka çeşitler de çalıyorduk ve o grup yüzünden Amerika'ya davet edildim. Oraya gittiğim zaman da bir daha geri dönmek istemedim.

Bu arada, evet, "Country Boy"u 1969'da yazdım ve ilk kayıt da Heads, Hands and Feet'le yapıldı. Yıllar sonra ki solo albümüm (Hiding-1979) için daha kısa bir versiyonunu tekrar kaydettim.

Şimdi zamanı biraz ileriye götürüp "Foggy Mountain Breakdown"ı sormak istiyorum. Tabii ki bu parçadaki katkınız yeni bir Grammy ile ödüllendirildi. Yanılmıyorsam hepiniz Earl Scruggs için bir araya geldiniz, değil mi?

Earl'ü zaten çok uzun yıllardır tanıyordum. Biz o kayda girmeden üç yıl önce Earl emekli olmuştu. Sağlığı iyi değildi, yanılmıyorsam ciddi bir kalp ameliyatı geçirmişti. Ama sonra kendisini çok iyi hissetmeye başladı ve enerji doldu. O zaman Sony de "Earl Scruggs

and Friends" adlı bir proje başlattı. Bütün müzisyenler Earl'e olan saygıları için o albümde çaldılar. Hatta aktör/ komedyen Steve Martin de o parçada banço çalıyor.

"Foggy Mountain Breakdown"daki solonuz için tipik Albert Lee imzası diyebiliriz.

Evet, kesinlikle ama tabii ki bende büyürken dinlediğim, saygı duyduğum gitaristlerden etkilendim ve onların sitilini ya da cümlelerini kendimce yorumladım o imzaya ulaşabilmek için. Bunu hepimiz yapıyoruz. Benim stilim gitar, banço ve pedal steel karışımı ve bazen gitarlarımda B-bender (*gitarda Si telini geren mekanik bir yay sistemi*) kullanıyorum. Birçok kişi benim orijinal olduğumu düşünebilir ama kesinlikle herkesten bir şeyler aldım ve onları karıştırdım.

Ben öğrencilerime her zaman gitar cümleleri konusunda çok iyi bir hırsız olmaları gerektiğini söylüyorum.

(Gülüyor) Tabii ki doğru. Bizler, bizden önceki gitaristlerin omuzlarında ayakta durabiliyoruz.

Steve Morse'un "Rocking Guitars" parçasında hem çalıp hem de şarkıyı siz söylediniz. Hatta sözlerde solodan önce "I refuse to scream (haykırmayı rededіyorum)" şakasını yaptınız.

Evet, Steve o şakanın kesinlikle kayıtta kalmasını istedi! Steve Morse'un ikinci solo albümüydü. Tümüyle unutmuştum! *(Gülüyor)* Ben rock şarkıcısı değilim ki solo öncesi haykırayım!

Ben her yıl Frankfurt'ta yapılan Musikmesse'de V8 gitar amfileri için demonstratörlük yapıyorum. Siz Ernie Ball'un "Music Man" gitarları için hiç gitmiyor musunuz? Normalde Biffbaby's All Stars'la (*Music Man şirketinin sponsor ettiği gitaristlerin grubu*) **çalıyorsunuz. Grupta Steve Morse, Steve Lukather ve hatta bir ara Eddie Van Halen da vardı. Yakınlarda bir turne var mı?**

İnanmayacaksın ama Musikmesse'ye herhalde en son 1960'larda gittim. *(Gülüyor)* Eminim çok genişleyip büyümüştür. Ama Amerika'da ki NAMM SHOW'a Music Man için gidiyoruz. Önceden grup olarak yılda iki veya üç kere bir araya gelip çalıyorduk. Son bir yıldır takvimlerimiz bir türlü uyuşmadı ama Ernie Ball' un 50. yıl dönümü için sonunda buluştuk ve çaldık. O kadar gitaristin bir araya gelmesi çok zor. Herkesin turnesi ve kayıtları var.

Aynı durum Bill Wyman'in Rhythm Kings'i için de geçerli mi ? O grupta da diğer çok önemli bir gitarist Martin Taylor'la çalıyorsunuz.

Gary Brooker'un (*Procol Harum'un grup üyesi*). Noel partisinde çalmak için gitmiştim. California'da yaşadığım için Londra'ya geldiğimde kesinlikle Gary'nin yerine uğrarım ve hatta bazen Eric (Clapton) da gelir çalmak için. 14 sene önce oraya gittiğimde sound check'te Bill Wyman vardı ve onunla o gece çalmamı istediğini söyledi. Ben de kabul ettim. Daha sonra beni arayıp bu projeden bahsetti ve stüdyosuna gelip kayıt yapmamı istedi. İki gün orada kaldım ve yaklaşık 15 – 20 parçada çaldım. Aradan belli bir süre geçtikten sonra tekrar aradı ve turne teklifinde bulundu. Rhythm Kings böyle başladı. Arada bir turneleri kendi işlerim yüzünden kaçırıyorum ama bu sene onlarla turdayım.

Bu arada Crossroads festivalinde de sık görülen bir yüz oldunuz.

Evet. Eric (Clapton) ilk yapılanda benim çalmamı istedi ama diğer turlarla çakıştığı için çalamamıştım. Ama ondan sonrakilerin hepsinde çaldım.

Artık kullandığınız gitar ve aletler hakkında konuşma vaktimiz geldi sanırım. Elinizdeki Music Man Albert Lee gitar standart mı yoksa deluxe versiyonumu? Tam olarak çıkaramadım. Deluxe larda perdede yazı var diye hatırlıyorum. Diğer bir özelliği de pickup'ların oturtulduğu bölümün başka bir ağaçtan yapıldığı.

Tabii, doğal olarak, çünkü bu gitar deluxe versiyonunu yapmadan önce bana yolladıkları prototiplerden birisi. Yeni deluxe'larda, dediğin gibi, pickup'ların oturduğu yer için "Tone Block" denilen bir bölüm eklediler. Ufak da olsa seste değişim söz konusu. Özellikle sesin uzaması konusunda, Hala Seymour Duncan pickup'lar kullanıyorum. Bu pickup'lar sadece Music Man için yapılıyorlar yani Seymour'dan kendiniz için alamıyorsunuz.

Kaç tane Albert Lee model gitara sahipsin ve açıkça soruyorum, hepsi aynı mı?

(Gülüyor) Hayır, 7-8 taneler ve kesinlikle aynı değiller ama hepsi çok iyi gitarlar. Çok ufak değişikliklere sahipler. Zaten üç tanesinde "B- bender" takılı. İlk çıkan orijinal versiyonun gövde şekli biraz farklı. Sterling bana yapıp yolladı ve seneler sonra ismini Albert Lee modeli olarak sunmaya karar verdik.

B-benderi bu kadar dar bir gövdeye nasıl taktılar? Telecaster'lar için kolay ama Music Man o kadar geniş bir gitar değil.

Doğru söylüyorsun. Bir hayli zorlandılar ve gövdenin üst kısmındaki şekli düz tutmak zorunda kaldılar. Ama gayet iyi çalışıyor. Bütün numara, askının takıldığı yerden, gövdenin içinden geçen bir yay sistemini köprüdeki si teline ulaştırmak. Çalarken askıyı gerdiğinizde sadece si teliniz geriliyor. Mesela minör 3ü majöre çeviriyorsunuz. Bu da size pedal steel enstrümanı etkisini veriyor. Daha çok kayıt amaçlı tutuyorum. Grupta zaten genellikle pedal steel çalan oluyor. Son zamanlarda tremolo kolunu kullanmayı tekrar sevmeye başladım. Gelecekte hem tremolo kolu hem de B-benderi birleştirirlerse hemen taktıracağım! *(Gülüyor)*

Bunca senedir seni stilinden tonuna kadar dikkatle dinliyorum ve fark ettiğim ayrıcalık senin hiç distortion yada overdrive kullanmadığın. Yanılıyor muyum?

Hayır, haklısın. Distortionu bir kaç kere denedim ama pek benim için değil. Ben daha çok temiz ve yumruk gibi etkin bir ses seviyorum. Telin perdeye çarpma sesini duymak istiyorum.

Daha çok amfinin doğal titreşimini tercih ediyorsun.

Evet, mutlaka ama tabii ki efektler de çok önemli.

Canlı çalarkenki pedal tercihiniz ne?

Ben hala çok eski bir Korg rack ünitesi kullanıyorum. İlk çıkanlardan. A3 modeli. Son derece temiz bir sinyale sahip ve ilk çıktığında Korg bana yolladı. Çok zaman önce çalışmaz hale geldi. O zamandan beri bulabildiklerimi topluyorum. Ebay'e bile girip bakıyorum. Bulmak zor. *(Gülüyor)*

Amfi olarak, çok uzun sure Music Man amfileriyle çaldınız.

1970'lerden beri hep Music Man kullandım. Son 6-7 yıldır Fender kullanıyorum. Tone Master'lardan iki tane elime geçti ve çok hoşuma gittiler. 1979'da Eric Clapton'la çalarken ondan güzel bir numara öğrendim. O da Music Man amfileri kullanıyordu ama kabinlerin arkasına ufak delikler açtırmıştı. Bende Tone Master'lar için aynı şeyi yaptım. Kabinlerin arkasında iki delik var ve sesi kesinlikle daha güzel hale getiriyor.

Kayıt tekniğiyle ilgili bir tercihiniz var mı?

Doğruyu söylemem gerekirse, o tarafı tümüyle ses mühendislerine bırakıyorum. Değişik teknik kullanan çok kişi var. Kimisi tek mikrofon, kimisi yakın ve uzak kullanıyor. Bazıları da amfinin arkasına da bir tane ekleyip mix ediyorlar. Beğenmediğim bir kayıt genelde olmuyor ama kötü geldiği zaman zaten biliyorsunuz ve gereken yapılıyor.

Yeni çıkan butik amfilerle ilgileniyor musunuz? (*Albert röportaj sırasında benim V8 comboyla çalıyor).*

Açıkçası ben alışkanlıkları olan bir kişiyim. 25 sene Music Man kullandım sonrasında da hala Fender Tone Master

kullanıyorum. Mesela su anda seninle konuşurken çaldığım bu amfi çok güzel ama dediğim gibi bildiğimle idare ediyorum. Kolaylık açısından ideal. Biraz da tembelim. *(Gülüyor)*

Sizin solo sitilinizdeki en önemli etkenler bence çift tonlar ve inversiyonlar.
Etkilendiğiniz kişiler kimlerdi? Nasıl hepsini sentez yaptınız ve tipik bir Albert Lee cümlesi örneği gösterir misin lütfen?

Şu anda sadece düz pena sitiliyle çalıyorum. Ama hybrid tekniği asıl en çok kullandığım teknik ve ilk defa **Scotty Moore**'u dinlediğimde fark ettim. O zaman **Elvis Presley**'le çalıyordu. Baş parmağa takılan penaları kullanıyordu. Ben onu yapamadığım için kendi tekniğimi geliştirdim. O yüzden normal pena ve boşta kalan parmaklarımı aynı anda kullanıyorum. Kısacası böyle başladı. Ondan sonra **Earl Scruggs** gibi banço çalanları dinlemeye başladım. Daha sonra **Jerry Reed**'i duydum. O da baş parmak penası ve diğer parmaklarını kullanıyordu.

Penayı boş verip tümüyle parmak sitilini hiç denediniz mi?

Hayır, beceremedim bir türlü. Mesela, en sevdiğim gitaristlerden birisi olan **Jimmy Bryant**'ı dinlerseniz, o hızlı jazz cümlelerini parmakla çalabiliyor, ben ise kesinlikle pena yada hybrid tekniği tercih ediyorum. Dikkat ettim sende country çalarken baş parmağını kullanıyorsun. **Mark Knopfler**'a da çok saygım var, o da o sitili kullanıyor.

Sizce her anahtarda açık tel kullanarak bir cümle çalınabilir mi?

Bence evet. Mesela benim imza cümlelerimden birisini örnek vereyim. Şu anda Mi majördeyim. Şimdi ise Fa'ya geçtim ve aynı şekil tümüyle değişik bir duygu veriyor. (*Albert her seferinde aynı şekil ve cümleyi kullanarak yarım ton ilerliyor).* Açık telleri elimden geldiğince çok kullanmaya çalışıyorum, sololar ve melodiler için.

Standart bir country I, IV ve V düzenine solo için nasıl yaklaşırsınız? Mesela şöyle bir örnekte;. (*Albert'a La majörde parmak sitili kısa bir country düzeni çalıyorum*). Tüm anahtarı mı düşünüyorsunuz yoksa akorların açılımını mı ya da modal mi yaklaşıyorsunuz?

Ben daha çok pozisyonları düşünüyorum (*Albert Mi majör inversiyonlarını çalıyor ve daha sonrada o pozisyonları tarayan skalaları çalıyor*).

Peki Albert, şimdi La'dayız (*Albert benim çaldığım düzenin üstüne solo çalıyor).*

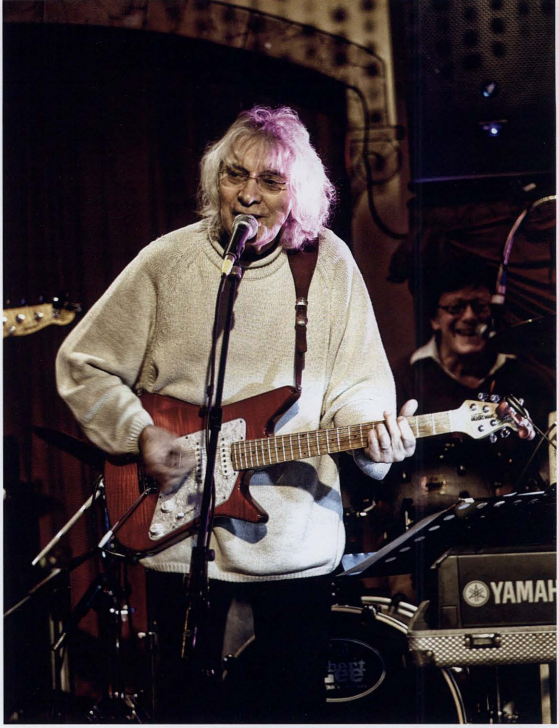

Gördüğün gibi çok basit bir şekilde her akor değiştiğinde ben de pozisyon değiştiriyorum. Country müzik basit, modal ve genelde hep majör anahtarda kalan bir janra. Blues'un aksine!

Doğaçlamayı, hiç yapmamış bir kişiye nasıl açıklarsınız?

İlk önce bir melodiyi bilip sonra onun etrafında dolaşmak diyebiliriz. Kısacası, o melodi benzeri olan kendi versiyonlarınızın yaratılması olabilir.

Ben öğrencilerime her zaman omletin nasıl değişik varyasyonlarla yapılabileceği örneğini veriyorum.

(Albert gülüyor) Tabii ki, herkes omleti yapabiliyor ama değişik versiyonlar çok fazla! Mutfakta doğaçlama çok önemli, değil mi?

Albert, country gitar öğrenmek isteyenlere tavsiyen nedir? Kimleri dinlemelerini önerirsin?

Umarım beni dinlerler. Tabii ki James Burton, Jimmy Bryant, Jerry Reed,

Cliff Gallop?

Kesinlikle Cliff Gallop. O jazz skalaları kullanıyordu çünkü daha çok **Chet Atkins** ve **Les Paul**'dan etkilenmişti. Benim en çok etkilendiğim gitaristlerden birisiydi ve inanılmaz çalıyordu.

Tamam Albert, son soru ve en önemlisi. Hazır mısın?

Evet!
Hayatın sırrı sence ne?

(Gülüyor) Hah! Elinden geldiğince eğlenmek ve kirayı ödeyebilmek!

Senin o konuda bir sıkıntın olmadığını düşünüyoruz! Albert bana ve Jazz Dergisi okurlarımıza ayırdığın zaman için çok teşekkürler. Bunca senedir ilk defa çalabildim seninle. Biliyorum. Kaç senedir aynı sahneyi paylaşıyoruz. Memnuniyetle ve ben teşekkür ederim bu güzel sohbet için. Türkiye'deki okurlara sevgiler!

Mete Ege, Londra, İngiltere'de yaşayan bir gitarist ve müzik öğretmeni. Uzun seneler stüdyo gitaristliği yaptı. Bu süre içerisinde BBC, Sky TV, ITV ve National Geographic kanalları için kayıt yaparken aynı zamanda bir çok ünlü sanatçıya da eşlik etti. 1997'de George Michael'a çaldığı gitarla listelerde Top10'e girdi. Şu anda American School'ın London okulunun gitar programını yürütüyor. Mete Ege'nin "London Blues" albümü Haziran 2013'den beri dijital olarak piyasada.

Ezgi Ayça Kızıldere
Röportaj: ezgi@gencjazzcilar.org
Çeviri: cdulgar@live.com

Luisa Sobral; Kızıl saçlı, sıcak kanlı bir Portekizli...

Jazz müziğine ne zaman başladınız? Ben küçükken de şarkı söylerdim ama hiçbir zaman jazz söylemedim. Bizim evde rastlanan bir şey değildi. Babam müziği çok sever, kendisi davul çalıyor. Kendisi daha çok rock dinler. The Rolling Stones, The Beatles... İnanılmaz bir 'Beatles' hayranıdır. Hatta Portekiz'de "En Büyük Beatles Hayranı" yarışmasını kazanmıştı. Rock dinler, Bob Marley dinler ama jazz dinlemezdi. Ben şarkı söylemeye başladığımda genelde pop söylüyordum. 16 yaşımda lise son sınıfı okumak için Amerika'ya gittim. Orada jazz dinlemeye başladım çünkü bu bir Amerikan müziği. Okulumda iki tane jazz grubu vardı, daha çok dinleme fırsatım oldu ve çok hoşuma gitmeye başladı. Jazz söylemeye başladığımda sesimin gerçekten buna çok yatkın olduğunu hissettim. Bunu pop söylerken hiç hissetmemiştim. O zamanlar sesimde nodül vardı, şarkı söylerken canım acıyordu, sesimle ilgili sorunlarım vardı. Şarkı söylediğimin ertesi günü konuşamıyordum çünkü sesimi nasıl kullanmam gerektiğini bilmiyordum. Jazz söyledikçe bunun benim için mükemmel bir uyum olduğunu anladım. Hem psikolojik açıdan çünkü çok zevk alarak söylüyordum, hem de fizyolojik açıdan. Sanki vücudum bana doğru şeyi yaptığımı söylüyordu. Jazz'la birlikte sesimdeki bütün problemler gitti.

Kullandığınız vokal teknikleri neler?
Kendimi bir şarkıcı olarak düşünmeyi hiç sevmiyorum. Hiçbir zaman sesim üzerine çalışmıyorum. Ben şarkı yazıyorum. Benim isteğim yazmak ya da anlatmak istediğim şeyleri dinleyicilere aktarabilmek. Bunu sesim üzerine çalışmadan da yapabildiğimi düşünüyorum. Eğer vokal olarak yapmak istediğim, ama yapamadığım bir şey olursa tabii ki bunun üzerine giderim ama bu hiç başıma gelmedi. Zaten üniversite yıllarım boyunca teknik anlamda çalışmam gerekiyordu. Dört sene boyunca müzik okulunda ses eğitimi gördüm. Benim sesim benim enstrümanımdı. Ben her zaman gitar derslerinden daha çok keyif aldım. Besteciliğimi geliştirecek şeyler yapmak istedim çünkü bir şarkıcı olarak sesimle yapmak istediğim her şeyi yapabiliyordum. Bunu "ben bir virtüözüm" anlamında söylemiyorum tabii. Sadece elde etmek istediğim şeye kendi sesim açısından ulaşabiliyordum. Benim gösteriş gibi bir amacım yok. Çılgın şeyler yapıp insanların "oo ne kadar güzel şarkı söylüyor" demesini hedeflemiyorum. Ben insanların beni dinlerken sesimi hissetmelerini istiyorum. İnsanlar beni dinlerken ses tekniğime odaklanırsa benim ne anlatmaya çalıştığımı kaçırırlar ve bu beni üzer. Mükemmel bir şarkıcılıktan ziyade gitara ve bestelerime ağırlık vermiş durumdayım.

Sesiniz Billie Holiday'e çok benzetiliyor. Şarkı söylerken onu örnek aldınız mı yoksa bu benzerlik kendiliğinden olan bir şey mi?
Billie Holiday benim ilham kaynaklarımdan biriydi. Chet Baker da öyle mesela ama sesimin ona benzediğini düşünmüyorum. Hiçbir zaman sesimi birine benzetmeye çalışmadım. Bu anlatımı daha önceden de kullanmıştım Ben bu işi biraz yemek tarifine benzetiyorum. Ben yemek yaparken Portekiz malzemeleri kullanırım çünkü orada büyüdüm. Mesela siz yemek yaparken her zaman kullandığınız Türk baharatlarını kullanacaksınız. Bu çok normal. Dolayısıyla ben yemek yaptığımda yani sesimi kullandığımda içinde biraz Billie Holiday biraz Chet Baker ve ya başkası olacaktır. Bu üzerine düşünerek elde ettiğini bir şey olmuyor, tamamen doğal gelişiyor. İnsanlar benim konuşma sesimle, şarkı söylemem arasında çok fark olduğunu söyler. Bu benim farkında olarak yaptığım bir şey değil mesela. Bazen Portekiz'de beni eleştirirken sesimin sahte olduğunu söylerler ama ağzımdan çıkan bu. Bununla karşılan bir sürü şarkıcı var o yüzden garipsemiyorum.

"There's a Flower in My Bedroom" albümünüzün tüm söz ve müzikleri size ait. Nasıl bir süreçten geçti bu albümün oluşumu?

Bir albüm için hiçbir zaman hazırlık yapmam. Albüm çıkardıktan sonra ben tekrar yazmaya başlarım. Tekrar yazmaya başlamamın nedeni bir sonraki albüme hazırlık değil, sadece bunu sürekli yapmam gerektiğini düşündüğüm için. Yeni bir albümden sonra insanlar size sürekli "Bir sonraki ne zaman?" diye sormuyor. Bir beklentinin ya da baskının olmadığı en verimli zamanlar bence. Son albümden bu yana 13 şarkı yazdım bile. Bazen kuliste konseri beklerken aklıma bir şey geliyor "Bekleyin! Bunu yazmam lazım!" diyorum. Yani dediğim gibi yazım aşamasında önceden hazırlandığım bir durum yok ama kayıt zamanı yoğun geçiyor. Değişen şarkılar, elenen şarkılar, aranjmanlar, albümün konsepti, imajı vs. bunları belirlemek bir süreç gerektiriyor tabii ki. Ben de bestenin yazım aşamasından ziyade böyle şeyler için özel mesai harcıyorum. Onun dışında her şey çok doğal gelişiyor.

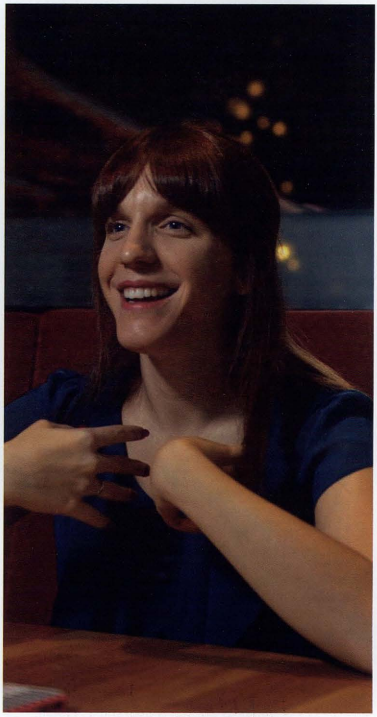

Daha önce hiç İstanbul'a geldiniz mi? Bildiğiniz, dinlediğiniz Türk müzisyenler var mı?
Türkiye'den kimseyi tanımıyorum ama daha önce iki kere geldim Türkiye'ye. İki gelişim de tamamen seyahat amaçlıydı. İlk geldiğimde çok beğenmiştim, tekrar geldim yaklaşık bir 5 sene önce. Bazı sokakları hatırladığımı hissediyorum, görsel hafızam iyidir. İsimlerde çok iyi değilim ama görseller hep aklımda kalır. Sultanahmet Camii'ne nasıl gidildiğini hatırladım mesela! Burada olmak çok güzel, çok özel. Gerçekten burada olmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Bu akşamki dinleyici kitlesi hakkında nasıl düşünceleriniz ya da beklentileriniz var?
Hiçbir fikrim yok! Çok ilginç, biraz da stresli bir bekleyiş olsa gerek. Genelde gittiğim ülkeye göre kafamda belli bir dinleyici kitlesi oluşur. Bu sefer gerçekten kestiremiyorum. Ben bu hissi ilk defa Fas'a gideceğim zaman yaşamıştım. Sanırım hiçbir beklentim yoktu ama hayatımda verdiğim en keyifli konserlerden biriydi diyebilirim. Bu gece nasıl olacak merak ediyorum açıkcası...

Jaga Jazzist,

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Jaga Jazzist bir jazz grubu mu? Hayır. Ancak kuzey jazz'ı, post rock, minimalist müzik, progressive rock ve elektronik müzik etkilerini ustalıkla harmanlayan Norveçli topluluk, kendilerine has müzikal dilleri ile dinleyicileri her albümde büyülemeyi başarıyor. Son olarak İngiliz senfoni orkestrası Britten Sinfonia ile bir albüm kaydeden ve her üyenin bir çok çalgı çaldığı topluluk: tenor & bariton & soprano saksofon, klarnet, bas klarnet, gitar ve elektroniklerde Lars Horntveth; tuba, flüt, perküsyon ve vokallerde Line Horntveth; davul ve perküsyonda Martin Horntveth; gitar, marimba ve vibrafonda Andreas Mjøs; bas ve *glockenspiel*'de Even Ormestad; kontrbas, trompet ve kornoda Mathias Eick; trombon ve perküsyonda Erik Johannessen; tuşlular ve yine perküsyonlarda Øystein Moen ve gitarda Marcus Forsgren'den oluşuyor. 7 Şubat akşamı Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda yine enfes enerjik bir performans sergileyen Jaga Jazzist'in hikâyesini; topluluğun esas adamı ve kurucusu Lars Horntveth'ten dinledik...

Bugüne kadar yayınladığınız albümlerde gördüğüm, her albümde başka bir müzik tarzının etkilerinin hâkim olduğu. Bir albüm kuzey jazz'ı gibi tınlarken, diğeri oldukça elektronik olabiliyor, ya da son albümünüzde progressive rock'a oldukça yakın bir duruşunuz var...

Sanırım 'A Livingroom Hush' albümü, stüdyoyu deneysel olarak kullanmaya başladığımız ilk albümdü. O dönemde sonra dört albüm boyunca çalışacağımız Jørgen Træen ile çalışmaya başlamıştık, stüdyoda bu şekilde çalışmak bizim için bir devrim niteliğindeydi. Yani bir albüm yapmak ve sonra onu remix'lemek gibiydi. 'What We Must' albümünde grubun en az altı üyesi stüdyoda canlı çalarak kaydedildi. Albüm benim bestelerimden oluşuyordu, tabi stüdyoda da birçok ekleme oldu. Bir post rock albümü yapmayı amaçlamadık, ama daha büyük tınlamak istedik, bu albümde My Bloody Valentine gibi grupların etkileri var. 'One Armed Bandit'te ise tüm müzik nota kağıtlarında yazılıydı ve bunları çalmak için deli gibi çalışmamız gerekti. Çünkü yazdığım bazı şeylerin çalınması zordu. Albümdeki bir parça Steve Reich etkileri yansıtıyordu; ya da genel olarak Gil Evans ya da Bernard Hermann gibi büyük ve senfonik tınlaması için uğraştık. Her seferinde süreç başka türlü gelişiyor. Ancak her albümde farklı çalgı kombinasyonları deniyoruz. Ya yeni müzisyenler dâhil ediyoruz, ya da grup üyelerinden birinin öğrendiği yeni bir çalgıyı dahil ediyoruz. Mesela flütçümüz grubu bırakınca kız kardeşim Line flüt çalmayı öğrendi. Her albümde, bir öncekinden yaptığımızın zıttını deniyoruz. Ancak her albümümüzde Jaga'ya özgü melodik bir dil var. Şimdi yeni albüm üzerinde çalışıyoruz, bu albümde ise hep birlikte stüdyoya girmek yerine, ben tam zamanlı çalışıyorum ve diğer üyelerle birebir fikirleri, melodileri üzerine çalışarak müziği yazıyoruz. Yani şimdilik böyle gidiyor, tabi bir şey söylemek için erken.

Bu albümü ne zaman dinleyeceğiz?

Her şey umduğumuz gibi giderse bu senenin sonuna doğru. Bu albüm biraz daha elektronik olacak ve parçalar oldukça uzun; 17 dakikalık bir parçamız var.

Jaga Jazzist'i sen 14 yaşındayken, kardeşlerin Martin ve Line ile birlikte kurdunuz. Müzisyen bir ailede mi büyüdünüz?

Gibi. Ailemiz profesyonel müzisyen değillerdi ama bir koroları vardı ve yerel müzik ortamlarında çok aktiflerdi. Bizi çok desteklediler, müziği takip etmemiz için bize ilham oldular. İlk başladığımızda provaları Martin'in odasında yapıyorduk. Ben gitar ve piyano çalıyordum ve bestelerimi bu çalgılarda yapıyordum. Doğal bir süreçti.

Peki nasıl anlaşıyorsunuz?

Tabi her konuda anlaşamıyoruz. Böylesi daha basit. Aile olmanın hem çok iyi hem kötü tarafları var. Ama bir yandan da inanılmaz güzel. Grup 20 senedir devam ediyor. Bas gitarist, trompetçi ve tromboncu üyeler ilk kuruluşundan beri bizimle. Yani Jaga Jazzist bir aile gibi.

Peki grubun çekirdek bir kadrosu var ve üyeler gidip çıkıyor mu? Son dönemlerde çok önemli iki müzisyen katıldı; gitarist Stian Westerhus ve tuşlularda Øystein Moen..

Øystein bir süre İngiltere'de yaşadıktan sonra Norveç'e döndüğünde gruba katıldı. Stein ise One Armed Bandit ve sonrasında birkaç konserde çaldı, ama sonra birden çok yoğunlaştı. Şimdi gitarı Marcus çalıyor. Aslında Jaga'ya çok ilginç bir başlangıcımız oldu. O dönemde birkaç arkadaşımızla çalmaya başlamıştık ve şimdi bu kişilerin çoğu müzisyenlik yapmıyor. İkisi doktor oldu, biri tasarımcı, grubu bırakıp solo kariyerine odaklanan oldu. 9-10 kişilik bir grupta, her üyenin istediklerini yapabilmesi çok mümkün değil. Biraz geride durmak gerekiyor.

Norveç'ten müzik dehaları

Peki albümdeki besteleri yaparken Duke Ellington'ın müzik yazmaya yaklaşımındaki gibi, her müzisyeninin bireysel yeteneklerini düşünerek mi yazıyorsun? Kişiye özel müzik yazmak gibi?
Sanırım hem öyle, hem değil. Genellikle kimin çalacağını düşünmemeye çalışıyorum. Bazen bu çok zor oluyor çünkü kimin çalacağını biliyorum. Müzisyenlerin stillerini bilmek ilham verici olabiliyor. Yani bir nevi Duke gibi, ama bir yandan da değil.

Müzik basınında zaman zaman Nordik jazz, nu jazz, İskandinav jazz'ı etiketi ile anılıyorsunuz. Sence İskandinavya'dan çıkan jazz etkilenimli grupların benzer bir *sound*'u var mı?
Evet sanırım. Nordik sound'ına özgü unsurları Jaga da içeriyor. Tabi bizim müziğimiz Norveç'ten çıkan Bugge Wesseltoft ya da Nils Petter Molvaer gibilerin müziğinden oldukça farklı. Biz daha çok şarkılara odaklanırken, diğerinin doğaçlama odaklı. Nu jazz tanımı bu kişiler için daha uygun.

14 yaşında Jaga Jazzist'i kurduğunda bu işin bu kadar büyüyeceğini tahmin ediyor muydun?
Müzik dışında bir şey yapmayı hiç düşünmedim.

Bu kadar kalabalık bir kadro ile turnede olmak nasıl gidiyor?
Müziğimizin uluslararası olması bizim için çok iyi. Yurtdışında turneye çıkmak için enstrümantal müzik, her hangi bir pop oluşumundan daha uygun. Çünkü bir pop oluşumuysanız böyle bir grup ülkelere özgü olabiliyor. Son 10 yılda, gideceğimizi hiç düşünmediğimiz yerlerde konserler verdik: Rusya, Hindistan, Singapur, Japonya. Amerika ve Kanada'da turneler yaptık. Mart'ta Brazilya'ya gidiyoruz. Bu tür müzik sanırım her şehirde bir dinleyici kitlesi buluyor. Ayrıca sanırım post rock akımının bir parçası olarak anılıyoruz ve Ninja Tune plak şirketinin üyesiyiz. Bu müziği uluslararası bir alanda çalabildiğimiz için çok şanslıyız. Çünkü bu kadar büyük bir grupla hayatını kazanmak zor, çok idealist olmamız gerekliydi. Her konserimizi en iyi konserimiz olacak şekilde çalmaya çalışıyoruz. Böyle bir enerji ile çalınmalı. İstanbul gibi harika yerlere gelmeyi seviyoruz.

En son İngiliz senfoni orkestrası, Britten Sinfonia ile canlı bir albüm kaydettiniz. Bu süreç nasıl gelişti, tüm orkestrasyonları sen mi yaptın?
Tüm hayatım boyunca Jaga için müzik besteledim. Britten Sinfonia albümü konseri için düzenlemeleri Erik Johannessen ile birlikte yaptık. Çok eğlenceliydi, yaptığımız düzenlemeleri kendi müziğimizin remix'i gibi düşündük, bu başta zor oldu. Albümde en mutlu olduğumuz parçalar 'One-Armed Bandit' ve 'Bananfluer Overalt', bu parçalar orijinal hallerinden çok farklı oldular. Bir orkestra için düzenleme yapmaktan ve bu imkana sahip olmaktan çok keyif aldık. Bu düzenlemeleri yapmadan önce bir miktar eğitim aldım, daha önce de Norveç'te çeşitli orkestralar için düzenlemeci olarak çalıştım. Başka müzisyenler ve büyük orkestralar için düzenlemeler yaptım. Bunu çok seviyorum. Resmi bir müzik eğitimim yok, 19 yaşındayken müzik okumaya mı başlasam, yoksa enerjimi Jaga'ya mı aktarsam diye düşünüyordum. Eğitimden vazgeçmeye karar verdim çünkü devam edebileceğimiz bir grubumuz ve takip etmek istediğim bir müzik dilimiz vardı. Müzik eğitimi ve her stili biliyor olmak bazı durumlarda kafa karıştırıcı olabiliyor, belli akımlara sıkışıp kalabiliyorsunuz. Şimdi bestecilik eğitimi almak istiyorum ve hiç bir zaman geç değil.

Peki seni en çok etkileyen müzisyenlerden bahsedelim mi?
Norveçli piyanist Jon Balke bizi çok etkiledi, harika bir besteci ve piyanist. Hatta müziği bu grubu kurmamıza da ilham oldu. Ayrıca Oslo 13 etkili oldu. Ancak bu kişiler daha akustik jazz yapıyorlar, Jaga her zaman elektronik unsurlar içerdi. Ayrıca Gil Evans benim için çok önemlidir. Çocukken çok hip hop dinledim, şimdi de dinliyorum. Yine 90'ların sonunda post rock akımından, Tortoise gibi gruplardan etkilenmiştim. Bir yandan her zaman rock ve elektronik müzik dinledim. Şimdilerde Jon Hopkins'in Immunity albümüne takmış durumdayım, inanılmaz bir albüm.

Benim de 2013'ten en sevdiğim elektronik albümlerden biri Immunity, bu obsesyonu paylaşmamıza sevindim.
(gülüşmeler) İnanılmaz bir albüm. Genellikle çok fazla müzik dinlemektense bir albüme odaklanıp, belli albümleri dinlemeyi ve özümsemeyi seviyorum.

Peki neden bu kadar geniş müzikal kaynaklardan beslenirken grubun adında jazz sözcüğü geçiyor?
Grubu ben 14 yaşındayken, 1994'te kurduk. Şimdi olsa bu ismi seçmezdik sanıyorum, akılda kalması kolay bir isim değil.

Bilge himam
Bilgeshim@gmail.com

Kemal Begtaş

Kaç yılında nerede doğdunuz?
8 Nisan 1959, İzmir
Müziğe olan ilginiz ne zaman başladı?
8 yaşında radyo ukv kanalından (60'larda fm diye bir kavram yoktu) e.p.t Radyosu'nun Pazartesiden Cumaya her öğleden sonra sunduğu "Cosmos Tragoudia", tüm dünyadan müzik programından hemen hemen her gün kayıt alarak başladım. İlk çaldığım enstrüman "lavta" idi ama çalmak denilebilirse tabi. Dizlerimin üstüne koyup baş parmağımla sözde bare basarak bir şeyler çıkartmaya çalışıyordum.

Eğitiminizle ilgili bilgi verir misiniz?
İlk okul, orta ve liseyi İzmir'de tamamladıktan sonra Londra'da Goldsmith University of London'da sound engineering & world music okudum.

Hangi enstrümanları çalıyorsunuz?
Irish bouzuki, bas, gitar, blues harmonika ve synthesizer.

Bugüne kadar içerisinde yer aldığınız müzik grupları var mı? Nerelerde sahne aldınız?
Çook uzun bir soru; Nothingface (London), Fantazia (Bath, İngiltere), Spesific (Londra) , Hubble&Bubble (Bristol, Londra), Be - Polar (İzmir), Herhalukarda (İzmir), Bozukdüzen (İzmir), Kartniyet (İzmir), Los Apolimenos (Midilli), Raja Soundsplash (İzmir), Freecolors (İzmir), Akın Eldes Quartet (İstanbul), Serdar Ateşer & Hakan Kurşun & Gökhan Goralı (Nekropsi). Aklıma gelenler bunlar şimdilik.

Yaptığınız müzik tarzı hakkında bilgi verir misiniz?
Bu da çok zor bir soru; Ne tür kadınlardan, hangi renklerden ya da hangi hayvanlardan hoşlanırım'dan çok daha zor bir soru bu benim için. Örneğin iç organlarımı sorsalar, böbreğimi çok severim, akciğerlerimden pek hazzetmem ya da safra keseme bayılırım gibi bir şey olurdu. O anda nasıl gelişiyorsa öyle oluşuyor besteler benim için. Hiç plan yapmadım hayatımda henüz. Ama başkaları hemen isimlendiriyor elbette. Bu reaggae olmuş, bu biraz ambience chill out ya da dub & drum and bass gibi. Electronic jazz'ı (analoque çalınan ama) severim. O tür şeyler yaptığımda sanıyorum daha çok keyif alıyorum.

En çok hangi sanatçılara ilginiz var? Kendinize örnek aldığınız sanatçılar kimler?
Müzikten etkilendiğim çok kişi yok. Ya da ben farkında değilim. Bazen tüylerimi diken diken eden çalışmalarla karşılaşıyorum. Hatta gözlerimi yaşartan şarkılar da oluyor zaman zaman. Bunlar genelde fazla süslü, çok akademik ya da virtüozite içeren yapıtlar değil genelde. Zaten müziğin ya da tüm sanatın bu yönünü pek sevmiyorum. Örnek vermem gerekirse tuareg müzikleri, delta blues'cular Anadolumuzdan bozlaklar, eski gazelhan'larımız, belki köy yerlerinde düğünlerde çalan gırnatacılar ya da pavyon şarkıcıları etkileyici gerçekten. Bunun yanı sıra isim vermem gerekirse (sadece şu an hissettiğim şeyler, yarın sorsanız başka ve alakasız örnekler verebilirim). Türkiye'den 2/5bz (kes yapıştıcı bir müzisyen, füzyonları ve konulara bakışı inanılmaz), saksofoncu rahmetli **Albert Ayler** (çamur gibi çalardı ama samimi bir tonu vardı, olağanüstü doğal yanı), Amon Tobin (Hint asıllı elektronikacı), besteci Selahattin Pınar, davulcu Brian Blade (özellikle vokal kullandığı 2 yıl önceki çalışmaları), efsanevi Bülent Arel (elektronik çağdaş müziğin dünya çapında duayeni hatta en önemlisi bence). **Daft Punk** (türlerinde bence en başarılılarından), **Damo Suzuki** (deneysel doğaçlamalarda vokal olarak sesini en naturel kullanan solistlerden biridir, resim yapar gibi söyler, tabi ki Michelangelo gibi mükemmel eserler gibi asla değil, doğaçlama eskizlerden söz ediyorum). **Don Cherry** (yorum yapmaya gerek yok, yaşadığı gibi çaldı). **Kerim Çaplı** (bildiğim en yetenekli müzisyen. Diğeri de rahmetli Ergun Şenlendirici, Hüsnü'nün babası). Gnawa kabilelerin müziklerinin hemen hemen tümünü severim. İsmet Sıral, Tommy Bolin, John Lurie. Ya ben en iyisi durayım burda. Sonu gelmez bunların. Sadece şunu demek isterim: kendime örnek aldığım kimse yok. Zaten cover parça çalmayı da pek benimsemedim. Sadece kendimin ve arkadaşlarımın parçalarını çalmayı tercih ediyorum. Bu nedenle de etkilendiğim sanatçılar mutlaka vardır ama ben özellikle herhangi birilerini kendime yol olarak seçmedim. Bilinçaltı etkilenişimler hariç tabi...

Sahne almayı çok istediğiniz her hangi bir platform var mı? Hem sanatçı hem de platform olarak bunu düşündüğümüzde aklınızda böyle bir yer var mı?
Var tabii. Metropol şehirlerinin dışında kırsal kesimlerin yaşadığı yerlerde, özellikle de ilk defa gittiğim yerlerde çalmak. Tanıtım yapmadan, mekan seçmeden, yani bir sahnesi olmayan mekanlarda. Bu arada metropol şehirlerinde de bazı bölgelerde çalmak çok keyifli olabilir. Topluma kapalı olan bölgeler örneğin. Sivile kapalı askeri mekanlar ya da parlamento binalarının önü gibi, ille politik amaçlı olması gerekmiyor.

Şu anda sahne aldığınız ya da aktif olarak çaldığınız bir grup var mı?
Aktif olarak çaldığım guruplar var şu an elbette ama uzun zaman piyasada çalmak istemiyorum. Kendi bestelerimi çaldığımdan dolayı ticari mekanlarda problemler yaşıyoruz. Öncelikle işletmeciler tarafından. Dinleyici kitlesi için de sorunlar yok değil. Bizler aslında Ortadoğulu'yuz. Bu topraklarda, bu ülkelerde insanlar bildikleri şeylere prim verirler biliyorsunuz. Sadece müzikte değil; çoğu olaylara bakış açımız bu maalesef. Gri, siyah, beyaz ve lacivert erkek çorabının dışında başka renk

çorap giyen insanların toplamı ne kadardır sence? Ya da sözlerini bildiği için insanlar şarkılara eşlik ederler. O yüzden yıllarca buralarda insanlar eski parçaları kırpıp kırpıp yıldız yaparlar. Bu da işin ticari kısmı tabi ki. Benim konum dışı bir sektördür o yüzden daha fazla yorum yapmayım.

Başınıza gelen sizin hiç unutmadığınız bir anınız var mı?
Aklımda hiç unutamadığım bir anım pek yok aslında. Çok unutkan biriyim, ondandır.

Türkiye'de jazz müziğine olan ilgiyi nasıl değerlendiriyorsunuz? Kaliteli müzik ne durumda sizce?
Soru bana biraz şaibeli geldi (ya da benim kuruntum da olabilir). Türkiye'de jazz müziği ve jazz denilince kaliteli müzik bağlantısı olmamalı bence. Kaliteli müziğe inanmıyorum. Kaliteli ayakkabı, çanta araba olabilir ama müziği sokmak istemiyorum bu kategorilere. Buralarda jazz müziği nasıl olabiliyorsa öyle oluyor. Örneğin Suriye'de, Azerbaycan'da, Cezayir'de ya da Iran'da jazz müziği nasıl olabiliyor sence? Inan oralarda da çok keyifli ve sağlam jazz grupları ve müzisyenleri mevcut ama konu biraz geniş kapsamlı. Eski dönem jazz'cıları genelevlerde, beyazların işlettiği gece kulüplerinde, pamuk tarlalarında, ceza evlerinde falan çalarken bugünki gelinen durum çok çok farklı. Artık Herbie Hancock bir r&b şarkıcıyla sahneye çıkabiliyor. Ya da Ornette Coleman, bir DJ ile aynı sahnede mix müzik yapabiliyor. Drum & Bas ya da Dub müzik sentezlerini jazz davulcuları repertuarlarında çalıyorlar artık. Bu başka bir şey bence. Çok güzel bir oluşum elbette ama jazz diye bir mevhum hakkında saatlercede ahkam kesmenin anlamı yok. Birileri bilerek ya da bilmeyerek bir şeyler icat eder, diğerleri de bu verileri akademik platformlarda ders olarak yeni nesillere şırınga eder. Bu hep böyle olmuştur. Resimde, heykelde, tıpta, hatta ekonomide. Devletler bile ekonomistler tarafından idare ediliyor.
Türkiye'de kaliteli müzik? Bugün ne kadar zor sorular var böyle? Anadolu çok büyük bir ana kara. Hangi bölgesinde nasıl ve ne tarzda kaliteli müzik? Öyle bir şey yok. Bozlaklar daha kalitelidir Fransız şanzölize müziklerinden (*). Ne kadar saçma değil mi? Resimden örnek verebilirsem eğer; Leonardo da Vinci'nin kalemi daha kuvvetli idi Picasso ve Van Gogh'tan. Çünkü Leonardo anatomiye ve perspektife daha hakim olduğundan, daha iyi ressamdı (?) Ne saçma değil mi? Anadolu'da kaliteli müzik yok. Sadece müzik var.

Sorunlar görüyorsanız sizce bu sorunlar nereden ya da hangi aksaklıktan dolayı kaynaklanıyor?
Dünyanın dört bucağında sorun var. Millenyum'u devireli 14 koca yıl olmuş. Bugün sadece Yunanistan, Portekiz ya da Brezilya'da ekonomik kriz yok. Dünyanın her yerinde var ama sadece ekonomik kriz değil, globalleşmek çok çok daha tehlikeli sanat için bence. Albümler, şiir kitapları, hatta romanlar çok kısa süre içerisinde internet tarafından üstelikte bir kuruş bedeli ödenmeden tüketilebiliyor artık. Albüm içerisindeki 12 parçayı artık insanlar 10 - 15 saniye içinde dinliyorlar (nasıl olabiliyorsa). Filmlerin fragmanlarını izlemekle filmi seyretmiş zannedenler var artık dünyamızda. Üstelik sanattan para kazanmak artık oldukça güç. Özellikle de üçüncü dünya ülkelerini baz alırsak, yandık gerçekten. Ben Izmir'de yaşıyorum şu an. Barlarda bira parasına müzik icra etmek istemiyorum. Sokakta çalmaya çok daha sıcak bakarım. Önüme gitar kılıfımı ya da şapkamı koymasam da olur. Ama ticari mekanlarda sömürülmek pek hoş bir olay değil. Mesela Türkiye'de jazz müzisyeni arkadaşlarımın hemen hemen hiç biri bu meslekten para kazanamazlar. Meslek kelimesi bile abes aslında. Hangi meslek? Tezgahlarda simit, poğaça satan arkadaşlarım ayda ortalama 1500TL gibi bir rakamı kazanabiliyor. Ama Izmir'de bu ücreti kazanan benim tanıdığım hiç bir müzisyen yok emin ol. Hele jazz müzisyeni. Çalacak mekan dahi bulamıyoruz yeri geldiğinde, neyse ben burada kestim bu monologu...

Önünüzde herhangi bir proje var mı ? Biz bundan bahsedebilir misiniz?
Evet önümde bir proje var. Oğlum henüz 12 yaşında davul ve gitar çalmak istiyor. Kursa gönderiyorum bu hafta onu. ama bana sorarsanız müzikle uğraşacağına ses sistemcisi, ışıkçı ya da ekip kiralama işinde olmasını tercih ederdim (tabi onun bu yazıyı okumasını da istememl). Belki biraz karamsar düşünüyorum diye hissedebilirsiniz ama gerçek bir tanedir. Farklı farklı gerçekler olmaz. Buna rağmen eğer bana sorarsanız yeniden hayata gelirsem hangisini tercih ederim diye; müzisyenliği tabii, mazohist kişilik... Sanatçıyı dinlemek ya da takip etmek isteyenler için ilgili linkler:
https://myspace.com/kemal99

https://www.youtube.com/results?search_query=kemal%20begta%c5%9f&sm=12

https://www.youtube.com/user/kemalbegtas

https://www.facebook.com/kemal.begtas/media_set?set=vb.542921939&type=2

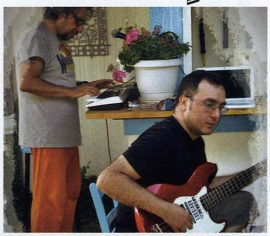

Yılların eskitemediği bir nefesli ustası; Ergüven Başaran

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

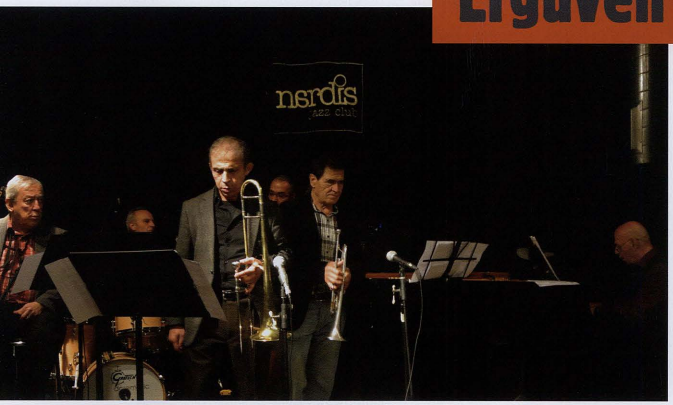

Yine bir ustayı sizlerle buluşturmak istedim; Ergüven Başaran yıllarını bariton ve alto saksofona vermiş usta bir müzisyen. Sahne performansları haricinde 1970'li ve 1980'li yıllarda hangi albüme baksanız kendisini stüdyo müzisyeni olarak da görebilirsiniz. Kendisiyle 50 yılı aşmış olan anıları ve günümüz üzerine konuştuk.

Ergüven Başaran Swing United Ltd. adlı sexteti ne zaman kurdunuz ve nasıl kurmaya karar verdiniz?

Swing United Ltd. 2013 Mayıs ayında kuruldu. Bu sexteti kurarken düşüncemiz bu tür sextetlerin az olması olarak düşünülebilir. Kıymetli arkadaşım aranjör ve piyanist Emin Fındıkoğlu'nun da bu sexteti kurmamızda büyük katkısı olmuştur.

Armoni derslerinizi ise Norayr Demirci ve Şerif Yüzbaşıoğlu'ndan aldığınızı biliyorum. Nasıl bir eğitim süreciydi?

Armoni derslerimi, akor ve gamları Norayr Demirci'den aldım. Ben klarinet çalarak başladım, klarinet derslerimi İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası klarinetisti, büyük klarinetist Tevfik Çelen'den aldım. Alto saksofon derslerimi Celal Bozsoy'dan aldım. Armoni dersimi bir yıl süreyle Şerif Yüzbaşıoğlu'ndan aldım. Berklee kursumu da Emin Fındıkoğlu'ndan aldım. Bu derslerin tamamı 8 uzun yıl sürdü.

1976 yılında düzenlenen jüri başkanının Ahmet Ertegün olduğu ve geliri 1976 Çaldıran deprem felaketzedelerine verilecek olan 1. Uluslararası Müzik Festivali'nde Sheraton'da çalan 70 kişilik orkestrada siz de vardınız. O gece Arif Mardin ve Nesuhi Ertegün de oradaydı. O gece Arif Mardin'le ilgili yaşadığınız bir diyalog vardı. Onu bizlere anlatır mısınız?

1976 yılında düzenlenen 1. Uluslararası Müzik Festivali için 70 kişilik orkestra kuruldu. Bu festivalin onur konuğu Arif Mardin'di. 45 dakika çaldık, ara verildiğinde Arif Mardin'in beni görmek istediğini haber verdiler. Arif bey'in yanında Erol Pekcan, Süheyl Denizci ve Neşet Ruacan da vardı. Arif bey bana; "Ergüven, ben İstanbul'a son geldiğimde orkestralarda bariton saksofon çalan görmedim. Senin bariton saksofona dair ne ihtiyacın varsa ben sana gönderirim, Amerika'ya gelmek istersen yardımcı olurum" dedi.

1982'de Süheyl Denizci'nin çabalarıyla kurduğu TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'nda saksofon çaldınız. Orkestranın kuruluşuyla ilgili neler anlatırsınız?

1982 yılında Süheyl Denizci'nin yıllar süren mücadelesi, uzun ve yorucu provalar sonunda kuruldu, ne yazık ki orkestramız şu anda 8 kişi kaldı. Yetkililer bu orkestra için gerekli mücadeleyi vermediler.

Bugüne kadar hangi orkestralarda çaldınız ve kimlere eşlik ettiniz?

Bugüne kadar o kadar çok orkestralarda çaldım ki, aklımda kalanlar; Kadri Ünalan, Çetin İnöntepe, Erol Büyükburç, Ritm 73, Osman İşmen Orkestrası, 1975 yılında ilk Eurovision orkestrasında çaldım ve Eurovision orkestralarında aralıklı olarak 15 yıl çaldım. 1993 yılında Türkiye-Polonya Karma Jazz Orkestrası ile 4 konser verdik. Eşlik ettiğim sanatçılar; 1966 yılında Selim Özer Orkestrası ile Ajda Pekkan'a İstanbul'da eşlik eden ilk alto saksofoncuyum. Ayrıca Sezen Aksu, Nil Burak, Neco, Erkut Taçkın, Erol Büyükburç, Erol Evgin, Berkant gibi isimlerin LP'leri ve 45'lik plaklarında çaldım. 10 adet LP, 100'ü aşkın 45'likte çaldım.

Türkiye'de bir ilk olan İstanbul Saksofon Quartet'i kurdunuz. Kimler vardı o orkestrada?

2002 yılında İstanbul Saksofon Quartet'i kurduk. Türkiye'de bir ilktir, bu quartette çalan müzisyen arkadaşlar; Günay Ekren, Çınar Apay, Çağdaş Oruç daha sonra Tuğrul Aktaş, Serhan Erkol, Barış Özer.

Birçok yarışma orkestralarında çaldınız. Kuşadası Altın Güvercin Müzik Yarışması'nda da 1990 yılında çalmıştınız? Biraz bahseder misiniz o günlerden?

Sizin de söylediğiniz gibi, 1990 yılında Kuşadası Altın Güvercin Müzik Yarışması'nda çaldım. Usta aranjör Ömür Gidel'in Suavi'ye yazdığı parçayı ben de zevkle çaldım. Kuşadası'ndan Çeşme'ye geldik, 1990 Müzik Festivali'nde tamamen yabancı solistlere eşlik ettik. Gerek Kuşadası'nda gerekse Çeşme'de unutamayacağım müzikli günler geçirdim.

Bugünlerde jazz müziğine başlayıp nefesli enstrümanlar çalan gençlere nasıl tavsiyelerde bulunmak istersiniz?

Bugünlerde jazz müziğine başlayan ve nefesli enstrüman çalan gençlere benim tavsiyem, her gün uzun uzun ses üflemeleri, uzun ses üflerken üfledikleri kadar beklemeleri, müzik dinlemenin çalışmanın yarısı olduğunu unutmamalarını, eski jazz müzisyenlerini de dinlemelerini tavsiye ediyorum. Benny Carter, Charlie Parker, Bud Shank, Sonny Stitt, Charlie Mariano, Lee Konitz, Phil Woods ve diğer alto saksofoncular.

Son olarak okuyucularımıza neler söylemek istersiniz?

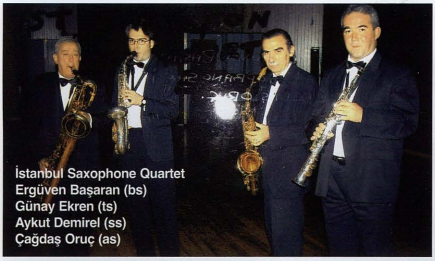

İstanbul Saxophone Quartet
Ergüven Başaran (bs)
Günay Ekren (ts)
Aykut Demirel (ss)
Çağdaş Oruç (as)

TRT jazz
Orkestrası

Bu satıları okuyan insanlar, jazz müziğini severek dinleyen insanlardır. Bugün İstanbul'da jazz müziğinin severek dinlenildiği yer, jazz müzisyenlerine kucak açan yer Nardis'tir ve tüm jazz çalan müzisyenleri ve jazz severleri bilgilendiren Jazz, Blues ve Emprovize müzik dergisi olan Jazz dergisidir.

Sahneler, albümler, yarışmalar, quartetler, kentetler ve tabii **TRT Hafif Müzik Ve Caz Orkestası**. Sanıyorum bir müzisyenin kariyerinde görebileceği herşey Ergüven Başaran'ın kariyerinde mevcut. Özel ilgi alanıma giren "yarışma orkestraları"nda yıllarca yer almış bir müzisyen olması benim için kendisini daha bir değerli kılıyor. Yarışma orkestraları yani büyük orkestralar da oluşan ahenk ve ensemble ise her müzisyene nasip olan bir şey değil. Üstüne üstlük **Arif Mardin** gibi bir duayenin övgüsünü de almak kolay değil. TRT Hafif Müzik ve Jazz Orkestası'nın kurulduğu yıllarda **Süheyl Denizci** önderliğinde nasıl çaba verdikleri ise ayrı bir yazı konusu. Kendisiyle yazı üzerine konuşurken eski anılara daldık ve defalarca kendisiyle telefonda konuştuk. Kadri Ünalan, Başar Tamer, Süheyl Denizci, Altan İrtel, İlhan Feyman ve Arif Mardin ustalarımızı da bu satırlar aracılığı ile bir kez daha yad etmiş olalım. Ergüven Başaran'a beyefendiliği, müziğe verdiği değer ve çalışma azmi nedeniyle ben de kendi adıma teşekkür ediyorum. Uzun yıllar kendisini sahnelerde görmek ümidiyle...

Ergüven Başaran
Swing Utd.
Önder Erol
Aydın Özarı
Halil Muharrem Yiğit
Nezih Yeşilnil
Ergüven Başaran
Elvan Aracı

Önder Focan ile

Kadri Ünalan (p), Özdemir Erdoğan (g, vo), Ergüven Başaran (as)
Başar Tamer (vo), Nüceyim Fener (b)
Hasan Hür (d, vo), 1963-Kadri Ünalan Orkestrası, Adana, Yılbaşı programı

1962 Bursa Kentet Pigiba, Ergüven Başaran (as)
Coşkun Aksel (p), Fuat Gülerman (g), Salim Dündar (d, vo)

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Attila Özdemiroğlu ve Jazz Üzerine Samimi bir Sohbet

Attila Özdemiroğlu deyince şüphesiz herkesin aklına Firuze, Petrol, Sevda, Kalbim Ege'de Kaldı, Davet, Hasret gibi şarkılar gelir. Böylesine hit olmuş şarkıların bestecisi olmasının yanı sıra kendisinin ŞAT Yapım adıyla prodüktör, multi-enstrümentalist bir müzisyen, sayısız şarkıya yaptığı aranjmanlarla, aranjörlük kimliğini de saymadan geçmek olmaz. Fakat hep göz ardı edilen bir yönü daha var Attila Özdemiroğlu'nun; o da jazz müzisyenliği. Bu defa kendisiyle ne Sezen Aksu'yu konuştuk, ne Ajda Pekkan'ı ne de Nilüfer'i. Sadece jazz müziğini ve müzik yaşamının jazz müziğiyle geçen dönemini konuştuk. Gerçi Attila Özdemiroğlu'nun kendi tabiriyle jazz hiçbir zaman onu bırakmamış ve hala iç içeler. İşte o iç içe geçen yıllardan sohbetimize başlıyoruz;

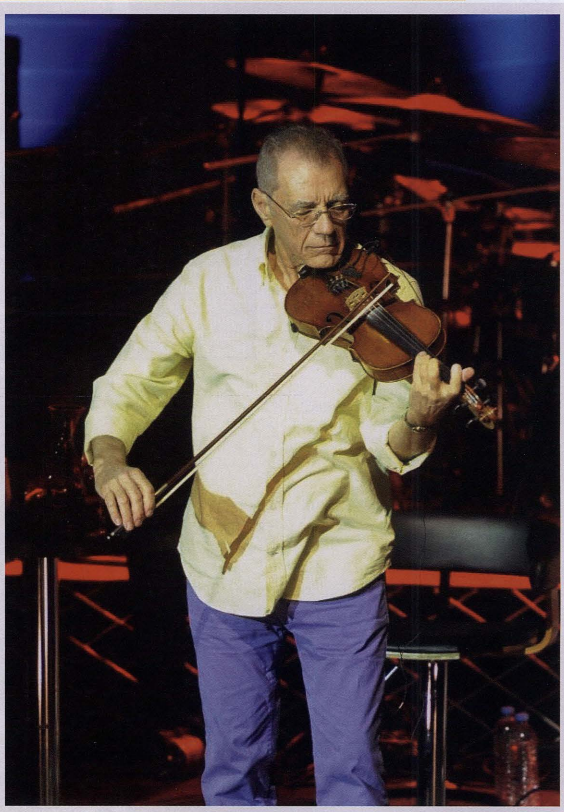

50 yıla yaklaşan bir süredir müzik dünyasının içindesiniz. Aranjörlük, bestecilik, prodüktör ve multi-enstrümantalist olarak bir çok şarkıya imza attınız. Bu geçen süre içerisinde sizi yoğun olarak popüler müzikte star olmuş isimlerle çalışırken gördük. Bu bağlamda jazz müziği için de yaptığınız çalışmalardan bahsetmek istiyorum. Jazz sizin için ne zaman ve nasıl başladı?

1943 doğumluyum, 6 yaşımda mandolin, 7 yaşımda keman, 11 yaşımda da flüte başladım. Okulda açılan kurslarla başlayan çalışmalar öğretmenlerimin ilgisi ile özel dersler olarak devam etti. Temel klasik batı müziği eğitimine, 9-13 yaşlarım arası "Ankara Musiki Sevenler Cemiyeti"ndeki meşklere kemancı olarak katılmam da eşlik etti. "Ankara Atatürk Lisesi", tam tedrisat; sabah 9, akşam 5 ama 2 saat öğle tatilinin son saati daha çok klasik LP'lerden oluşmuş müzik kütüphanesinde geçerdi ve ara sıra jazz da dinlerdik. Bir de muhteşem bir müzik öğretmenimiz vardı, Türk Müziği Armonisi kitabının yazarı da olan **Kemal İlerici**. Okuldaki yoğun İngilizce eğitimi o sırada Ankara'da ciddi azınlık nüfusu olan Amerikalılar ile arkadaşlıklarımız iyice gelişmişti. Her şeyimiz Amerikan olmuştu, onların evlerindeki Hammond orglar, henüz çıkmakta olan 33 rpm LP'leri. Hepsini çalıp, dinlememize izin veriyorlardı. Amerikan kütüphanesinde bakmaya kıyamayacağınız kitapları parasız evlerimize götürüp, iade edince yenilerini alabiliyorduk. Yani yoğun kültür emperyalizm taarruzu ama harp sonrası çok fakirleşmiş ülkede çocuk aklı, kendimizi farklı hissediyorduk. Büyük ayrıcalık.

Jazz, belki 9-10 yaşlarımda dinlediğim evdeki 78'lik plaklardaki swing, foxtrot, bebop'larla başladım sanırım.

Jazz müziğine olan ilginiz vibrafonla mı başladı? Trombonun da buna etkisi oldu mu? Türkiye'de jazz müzisyeni olarak hangi isimlerle çalıştınız?

4-5 yaşında evdeki renkli harflerle okumayı çözünce, altı yaşımda direkt 2. sınıftan başladım okula. Dolayısıyla her şey çok erken olup bitti. Flütle Debussy "Syrnix" yanında **Herbie Mann** parçaları

da çıkarıyordum. 15 yaşımda Duke Ellington, Count Basie gibi big band'ler dinlerken sahip olduğum bir LP beni büyüledi. **Lionel Hampton** "Golden Vibes". Birkaç haftada tüm notalarını ezberleyip sololarını yazdım. Birkaç ay sonra Ankara'ya gelen bir latin orkestrasının "Ajax" marka vibrafonunu satın aldım. Nasıl mı? Sıra arkadaşım rahmetli **Yurdaer Doğulu** ile keman-gitar ikilisinden kazandığım paranın eksiğini babamın tamamlamasıyla.

Ondan sonra henüz oluşan Modern Jazz Quartet, vibe ustası **Milt Jackson**'la artık gelişen cool jazz'in okyanuslarından feyz alıyordum. İlk iş **Django**'yu çalmak oldu tabii. Çalıştığım orkestralar jazz orkestrası olmasa da o zamanlar filmlerde de çok kullanılan standartlar seviliyor ben de vibrafonu ilerletiyordum. Daha sonra **Gary Burton** konsere geldiğinde 4 sopa ile akorlu çalmayı öğrendim.

20 yaşıma geldiğimde üniversitede evli, bir çocuklu, aynı anda iki, üç orkestrada çalışan Ankara'nın tanıdığı müzisyen olmuştum. Orkestraların hepsinde jazz standartları çalınıyordu, **Yurdaer Doğulu** ile kurduğumuz **Jüpiters**, **Üstün Poyraz Set**, tango orkestrası **Cemil Başargan**, **Orhan Sezener Big Band**, Küba orkestrası **Roberto Lorano**, **Vasfi Uçaroğlu** birlikte çalıştıklarımdan bazıları.

Erol Pekcan Orkestrası'nda Nejat Cendeli (p), Selçuk Sun (b), Fusun Önal (vo), Erol Pekcan (d), Birol Soyurgal (ts) ve siz yer aldınız. Ankara'da Amerikan Subay Kulübünde çalıştığınızı biliyorum. O günlere dair neler anlatırsınız okurlarımıza? Repetuarınızda hangi şarkılar bulunuyordu?

Erol Pekcan Jazz Quartet ile ile 1963 yılından çalışmaya başladım ama nasıl oldu inanın hatırlamıyorum. İhtimal daha önce de jazz çevresinden tanıdığım **Süheyl Denizci** veya birlikte müzik çalıştığım **Emin Fındıkoğlu** veya konservatuar çevresinden tanıdığım muhteşem kontrbasçı **Selçuk Sun** olabilir. Her neyse hayatımın en mutlu müzik çalıştığım dönemi. Nejat Cendeli, Selçuk Sun, Erol Pekcan hepsi müziğime çok güzellikler katan ağabeylerimdi. Önce 3 enstrümanımla katılımımı daha sonra **J.J. Johnson**'la başlayıp Albert Mangelsdorff'la devam eden trombon aşkımın **Günnur Perin**'in verdiği king trombonla 4'e çıkardım. Trombon zor nefeslilerden biridir, klasik eğitimimi konservatuar öğretmeni **Ziya Hoca** ve arkadaşım **Metin Çotal**'dan alırken o sırada Berklee'de öğrenci ve Türkiye'de olduğu sürece neredeyse tüm zamanımızı paylaştığımız **Emin Fındıkoğlu** bana non-compress tekniğinden bahsedip metotlarını getiriyor, ben de ellerimi sürmeden bir yükseltide pressiz ses çıkartmaya uğraşıyordum. Bu gerçekten zordu, ses çıkarmak günlerimi, metodu geliştirmek aylarımı aldı. Ama bu emekten sonraki konforu anlatamam. Saatlerce yorulmadan çalabiliyordum. Birol ve Füsun kısa bir süre çalıştılar, daha uzun çalışan şarkıcımız Hollanda'lı jazz'cı **Arly Day** idi. Erol Pekcan quartet aslında dört kişiyi hep aşardı, Süheyl sıklıkla İstanbul'dan jam-session için gelir, sonra beni Volkswagen arabasına alır, İstanbul'a, Çatı'ya; **İsmet Sıral, Hayati Kafe**, **Vasfi Uçaroğlu** ve gelen jazz'cılar ile çalmaya giderdik. Amerikan Subay Kulübüne Amerika'lı jazz'cılar da gelirlerdi.

2009 yılında bir gazeteye verdiğiniz röportajınızda "bilinmeyen, hala yayınlanmamış jazz eserlerim var. O dönem yaptığım eserlerin bugünkü pazarda yeri olmadığını düşünüyorum" demiştiniz. Bu eserleri hiçbir zaman dinleme şansımız olmayacak mı? İçinde bulunduğumuz müzik piyasasında pek kolay değil ama ben yine de sormak istiyorum; albüm olarak jazz bestelerinizi, çalışmalarınızı yayınlamayı düşünüyor musunuz?

Doğru, ama bunların sayısı 20'yi geçmez. İlk hedefim film müziklerinden bir albüm yapmak. Dinleyicilerden bu konuda ısrar var. Diğer bir proje müzikallerim, bir de antik modlar üzerine yapmak istediğim biraz da jazzy besteleri hazır bir proje var. **Onat Kutlar**'a piyanoda çaldıktan sonra mutlaka hemen yapılmalı diye bir kültür adamı olarak içeriğini bir felsefi temele oturtup desteklediği ama menfur olayda kaybından sonra ele alamadığım bilinen İyonyan, Doryan, Frigyen gibi modların hepsinden oluşan Anadolu Antik Müzik Projesi. Sonra jazz eserlerimden bir proje yapmak isterim kuşkusuz, hatta bilgisayarımda bir gün Onno'nun bana getirip beraber big band için aranjman yaptığımız güzel bir jazz bestesi duruyor onu da mutlak koymak istiyorum, güzel arkadaşımın anısına.

Bir radyo programında Süheyl Denizci ile çalarken Ankara'dan İstanbul'a arabayla İsmet Sıral ile jam-session yapmak için geldiğinizi anlatmıştınız. Bu nasıl bir jazz aşkıydı ve zamansız kaybettiğimiz İsmet Sıral'ı bizlere anlatır mısınız?

İsmet abi...Ah İsmet abi... Onun kadar güçlü jazz tutkunu görmedim. O jazz çalmazdı, kendisi jazz olan bir adamdı. Zaten yaşamı da **All That Jazz** gibi algıladı ve gitti. Çok başlarındayken bir gün bana "trombonda notaların piyano başlayıp sonra forteleşiyor, tersini yap" dedi. O söyleyene kadar farkında değildim, çalmak ister ama daha çok dinlerdi. Ondan da gerek yoksa hiç çalmamayı öğrendim.

Emin Fındıkoğlu, **Nejat Cendeli**, **Selçuk Sun**, **Erol Pekcan**, **Süheyl Denizci**, **İsmet Sıral** büyük ustalar. Birlikte çalmaktan keyif almaktan öte onları kişi olarak tanımış olmak büyük şansım ve jazz adına çok şey öğrendiğim efsane müzisyenler.

1967 yılında Erkut Taçkın'ın Durul Gence 5'den ayrılması ile daha ticari şarkılar çalan ama jazz'ı da için de barındıran bir orkestra olduğunuzu

düşünüyorum. O yıllarda kadro olarak; Durul Gence (d), Mehmet Horoz (b), Ahit Oben (keyb, p), Mehmet Şahinbaş (g), siz (flt, tb, vib, vi) şeklindeydiniz. Bir süre sonra siz ve Selçuk Başar, Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrası'na katıldınız. Akabinde de İstanbul Gelişim Orkestrası kuruldu. Bu süreci nasıl anlatırsınız bize? İstanbul Gelişim Orkestrası Türk pop müzik tarihinin en büyük kilometre taşı. O orkestrayla jazz çalıyor muydunuz?

Evet, hep jazz'da kalmak ister miydim, emin değilim ama galiba altın çağları da geride kalmaya başlamıştı jazz'ın. Progressive jazz her zaman güzel değil bazen kakafoniye dönüşebiliyordu. Biraz **Archie Shepp** yetti, **Wheather Report**'a kadar benim için nispeten karanlık bir dönem var sanırım. İlgimi kaybetmedim, Emin Fındıkoğlu kurduğu beşlide İsveçli **Leonard** alto saksofon, ben trombon, **Günnur Perin** bas, **Bülent Ateş** davul çalıyordu. 1970'li yıllarda İstanbul radyosunda birçok emisyon yaptık.

Saydığınız orkestralar evet, çok güzel müzik yaparlardı. Güzel orkestraların en az orijinalleri belki orijinallerinden daha güzel çalan çoğu aranjmanlarını yaptığım gruplardı. Fakat çalınanlar eninde sonunda cover'dı. Aynı şeyi çalmaktan sıkıldığımdan orkestraların hiçbirinde jazz nosyonumu bırakmadım. Zaman zaman kavgam orijinalleri gibi çal ısrarında kendim gibi çalmak üzerine oldu. Bir gün çaldığım orada kalır ertesi gün aynı parçaya başka bir katkı yapıp geliştirmeyi tercih ederdim. Özeti ben jazz'ı bıraktım zannettiysem de o hiçbir zaman beni bırakmadı. Hep yanı başımda oldu hala da öyle ve biliyorum hep öyle olacak.

Attila Özdemiroğlu olarak jazz müziğinde en çok dinlediğiniz isimler kimlerdir?

Jazz'ın bebop'dan başlayıp tüm evrelerini bire bir yaşadım. Hepsini dinler çoğunu da çalardım. Standart repertuarımda eksik yok gibidir hala, binlerce parça aklımdadır ama beni etkileyenler var tabii. **Duke Ellington** yazı tarzı. Kuşkusuz **Billy Stayhorn** dehası (Lush Life), Bill Evans'ın Chopinesque ama sade şıklığı. Dave Brubeck (Briar Bush), Modern Jazz Quartet, Monk, Art Tatum, Miles Davis, Freddie Hubbard, Stan Getz (ondan etkilenip bir ara bariton da çaldım), Oscar Peterson'un ne bileyim Birdie, çılgın Armstrong, Dizzy, Art Blakey, Herbie Hancock, benim için kesin bir muhteşem jazz'cı olan Astor Piazzolla, Keith Jarrett raflar dolusu albümlerin çoğu.

Müzik piyasasının gittikçe dip yaptığı ve pop albümlerinin bile satmadığı bu dönemde eski bir prodüktör olarak size şunu sormak istiyorum; bugün jazz albümlerinin talep durumunu geçmişe göre kıyaslarsanız neler söylemek istersiniz?

Jazz albüm satışlarını yakın takip etmiyorum. Eski dönem kadar büyük ilgi yok sanırım. Zaten artık albüm kavramı hatta müzik üretim kavramları değişiyor. Jazz artık daha çok pop müziğe kan, can vermeye devam ediyor. Evet jazz gücüyle ve özgür ruhuyla bütün müziklerin içine sızmayı başardı. Örneğin özü modal Türk müziği olan **Firuze** adlı bestemin A bölümündeki ritmik context oldukça jazz'dır.

Tuna Ötenel ve rahmetli Nejat Cendeli ile çalıştınız. Nejat Cendeli için 'Bill Evans gibi çalardı' derler büyüklerimiz. Tuna Ötenel ise hem piyanist hem saksofon olarak büyük bir isim. Siz jazz dünyamızın bu iki önemli ismi için neler söylemek istersiniz?

Tuna Ötenel birkaç yaş küçüğüm, ne yazık ki beraber çok kısa bir süre çalışabildik. Sonradan Ankara'da belki bir, belki iki jam-session yapmışızdır ama ben 1966'da İstanbul'a göç ettim ve koptuk. Aynı şekilde birlikte olamadığıma hayıflandığım bir başka muhteşem jazz'cı da **Aydın Esen**.

Nejat Cendeli muhteşem bir müzisyendir. Beraber olduğumuz yıllarda her anlamda çok titizdi, her bir tuşesi, her bir notası özenliydi. Bir de temizlik hastalığı vardı, her akşam bir tomar kağıt peçete ile piyanonun tuşları tek tek ve de sandalyesi silinirdi. Bizler de onu sinirlendirecek her türlü muzipliği yapardık. Özellikle Selçuk Sun (nam-ı diğer Cacık) onu çıldırtırdı. Fakat bir çalmaya başladı mı etrafa sihirli bir büyü yayılırdı. Karakteri yumuşacık, sevecendi ve bu müziğine yansırdı. Bill Evans hayranlığım onunla başlamıştır ve aynı onun gibi çalardı.

Müzik piyasasının uzun yıllardır içinde yer alan birisi olarak jazz müziğinin ülkemizde gelişimini geçmişle de kıyaslayarak anlatsanız bugüne ve geleceğe dair neler söylemek istersiniz?

Jazz müzisyenlerimiz çok başarılı. Son dönem en az 10 tane iyi jazz piyanisti yetişti, eskiden en fazla 5'di ama değişen şartlar, jazz'cı olmanın ekonomik zorlukları (onlar mutlu). En büyük sıkıntı nefesli ensemble gruplar. Eskiden **Emin Fındıkoğlu** ile çok sık yaptığımız temel trio üzerine kurulmuş nefesli trio, kentet, sextet için yazılar pek yazılmıyor. Halbuki muhteşem nefesli icraacı jazz'cılarımız var.

Bir de modlarımız ve onların polifonisi, modların özünü bozmadan yaratmak işinde biraz eksik kalıyoruz. Modlarımızı bütün dünya jazz'cıları kullanırken en güzelini bizim yapmamız gerekmez mi? Tabii makamlarımızı ciddi çalışmak gerek yoksa bir özün üzerine başka bir özün elbisesi hele ustaca giydirilmezse güzel durmuyor. En doğrusu gelişmiş formların kendi özünden dışarı çıkması.

Kimler kimler konuşulmadı ki; Nejat Cendeli, Erol Pekcan, İsmet Sıral, Süheyl Denizci ve daha nice usta müzisyen. Attila Özdemiroğlu'na röportaj teklifini ilk söylediğimde bana şu cevabı vermişti; "Neredeyse 45-50 yıl önceden bahsediyoruz. Benim için de ilginç bir hafıza yolculuğu olabilir". Gerçekten de kendisinin dediği gibi oldu ve 45-50 yıl öncesine gittik ve pek kimsenin bilmediği hatıraları konuştuk. Attila Özdemiroğlu'na müzik yaşamı boyunca mutluluklar ve başarılar diliyorum. Daha nice müzik dolu yıllara...

İzmir Avrupa Jazz Festivali, 21. Yılında Avrupa'nın En İyisi Olma Yolunda İlerliyor

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'nın, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin katkılarıyla düzenlediği 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali 3-20 Mart 2014 tarihleri arasında yapıldı.

İzmir İtalya Konsolosluğu, Avusturya Kültür Ofisi, Luxembourg Export Office, Hollanda Kraliyeti Büyükelçiliği, Litvanya Büyükelçiliği, Slovakya İzmir Fahri Konsolosluğu, İzmir Fransız Kültür Merkezi, İzmir Goethe Enstitüsü, Polonya Cumhuriyeti Kültür ve Tarihi Miras Bakanlığı, Adam Mickiewicz Enstitüsü ve Polonya Cumhuriyeti İstanbul Başkonsolosluğu işbirliği ile düzenlenen festival, 3 Mart 2014 Pazartesi günü AASSM'de yapılan sergi açılışları, kokteyl ve Açılış Konseri ile başladı.

Görkemli Açılış

21. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin 3 Mart 2014 Pazartesi günü AASSM'de yapılan açılışı hayli renkli geçti. Öncelikle jazz müziği ve grafik sanatının eşsiz uyumuna şahitlik eden iki sergi açıldı. Sergilerin ilki, festival afişinin belirlendiği 12. Jazz Afişi Yarışması'nın sergisi oldu.

Yarışmaya katılan 317 çalışma arasında seçici kurulun sergilenmeye değer bulduğu 23 afiş Festival süresince AASSM Alt Fuayede sergilendi. Aynı gece açılış konseri öncesinde 12. Jazz Afişi Yarışması birincisi Hasan Basri Akman'a ödül beratı, afişleri sergilenmeye değer bulunan 22 genç grafik sanatçısına da katılım belgeleri sunuldu.

Polonya-Türkiye ilişkilerinin tesisinin 600. yıldönümü münasebetiyle düzenlenen kutlamaların kültür programı çerçevesinde açılan ikinci sergi, Polonyalı ressam ve grafik sanatçısı Rafał Olbiński'nin dünyanın tanınmış dergilerine yaptığı jazz konulu kapaklarından oluştu. Bu benzersiz sergi Festival süresince AASSM Doğu-Batı Giriş Galerilerinde açık kaldı.

Açılış İtalyanlardan

21. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin açılış konserinde sahneye, İtalya'nın virtüöz ve eğitimci olarak önde gelen kontrabas sanatçılarından Furio Di Castri ve her biri pek çok ödülün sahibi olan Jacopo Albini (tenor saksofon), Fabio Giachino (piyano) ve Ruben Bellavia (davul)dan oluşan Furio Di Castri Quartet çıktı. İzmir İtalya Konsolosluğu işbirliği ile gerçekleşen konser oldukça beğenildi.

Dahi İkili: Ulrich Drechsler & Stefano Battaglia

4 Mart 2014 Salı günü AASSM Küçük Salon, jazz müziğinin dahi ikililerinden Ulrich Drechsler (basklarinet) ve Stefano Battaglia'yı (piyano) ağırladı. ***"Müzik sözcüklerle söylenemeyecek şeyleri anlatma gücüne sahiptir. O, herhangi bir insanın tüm varoluşunu, kalbini, ruhunu ve aklını yansıtır. Olması gerektiği kadar net"*** diyen Ulrich Drechsler, müzisyen ve besteci olarak parlak bir kariyere sahip.

Avusturya Kültür Ofisi işbirliği ile yapılan konserde; aynı zamanda çok başarılı bir klasik müzik geçmişi olan İtalyan asıllı piyanist Stefano Battaglia ve Ulrich Drechsler, kendi bestelerinden oluşan hayli ilginç bir program sundu.

Kalima Ve Modern Chamber Jazz

İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin partnerleri arasına bu yıl katılan Luxembourg Export Office ile ilk Festival'den bu yana katılımcılar arasında bulunan Goethe Enstitüsü ortaklığı 5 Mart 2014 Perşembe günü AASSM Küçük Salonda unutulmaz bir konser dinlememizi sağladı. Modern jazz'ın öncülerinden Sascha Ley (vokal), Laia Genç (piyano) ve Anne Kaftan (soprano saksofon- basklarinet)den oluşan **Kalima**, sıra dışı çalışmalarıyla 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali'ne katıldı. Yaptıkları müzik Modern Chamber Jazz & World müzik olarak nitelenen Kalima, modern temalarla düşsel folklorun ustaca birleştirilmesinden doğan, serbest, içten ve cesur yaklaşımlarıyla göz kamaştırdı.

Jazz'ın Sınırlarının Ötesinden

Jazz dünyasının sınırlarının ötesini keşfeden, Hollanda'nın en üretken ve en özgün jazz müzisyenlerinden biri olan Benjamin Hermann, 10 Mart 2014 Pazartesi akşamı Hollanda Kraliyeti Büyükelçiliği işbirliği ile AASSM Küçük salonda çaldı. Yalnız ülkesinde değil Avrupa'da da besteci ve müzisyen olarak yaygın bir üne sahip olan Benjamin Hermann, gelmiş geçmiş en iyi saksofon sanatçılardan biri kabul ediliyor. 2008 yılında Esquire Dergisi'nin ***"Hollanda'nın en iyi giyinen Erkeği"*** seçtiği Hermann'a İzmir Konserinde, çeşitli gruplarda uzun yıllar birlikte çaldığı Ernst Lerum (kontrbas) ve Joost Patocka (davul) eşlik etti. Müziği kıyafeti gibi göz kamaştırıcıydı.

Kürşat And Anısına

21. İzmir Avrupa Jazz Festivali, İzmir'in yetiştirdiği, ülkemizin en değerli jazz sanatçılarından Kürşat And'ı unutmadı. Yakın zamanda kaybettiğimiz bu değerli sanatçı için 11 Mart 2014 Salı gecesi AASSM Konser Salonu'nda üç grup sırasıyla aynı gece sahne aldı.

Önce sanatçının İzmir'de uzun yıllar beraber sahne aldığı arkadaşlarından oluşan "***In'n Out***" grubu sahne aldı. Grupta yer alan Yavuz Darıdere (piyano, trompet) Alpay Çiftçi (gitar) ve Emre Kartarı'ya (davul), vokalde Mehmet Büyükkeskin, kontrabasda Volkan Hürsever eşlik etti. Konser sırasında sahne kenarından duran Kürşat And'ın kontrabası da grubun doğaçlamalarına ilham vermekteydi.

Benjamin Herman Trio

Grégory Privat

Kalima

"In'N OUT"'un konseri ardından ara verilmeden sahneyi değerli sanatçının kızı, piyanist –besteci Eda And ve Trio'su aldı. Sanatçının yurt dışında eğitim gören kızı kısa programda oldukça etkileyici bir performans sergiledi ve seyircilerden tam not aldı. Kendisine ait iki düzenleme arasında iki standart jazz parçası çalan Eda And,

Maciej Obara

enerjik, zaman zaman melankolik ama şaşırtıcı çıkışlarla süslediği düzenleme ve doğaçlamaları ile babasının en büyük mirası olarak herkesi etkiledi.

Bu özel gecenin son grubu Kürşat And'ın ara ara beraber çaldığı ülkemizin en önemli jazz ustalarından oluşmuştu. Sibel Köse, İmer Demirer, Neşet Ruacan, Volkan Hürsever ve Ateş Tezer'in yer aldığı topluluk sanatçının en sevdiği parçaları yorumladı. İmer Demirer "***Üzerimdeki bu renkli gömleği Kürşat'dan almıştım. Sanırım onun renkli kişiliğini çok iyi yansıtmakta***" derken herkesin duygusuna ortak oldu.

Geniş katılımın olduğu konser uzun süre hafızalardan çıkmayacak. Emeği geçenlere teşekkür ederiz.

FESTİVAL'DE BİR İLK DAHA

Litvanya Jazz Müziği'nin uluslararası tanınmış temsilcilerinden Group Dainius Pulauskas, 12 Mart 2014 Çarşamba saat 20.30'da AASSM Küçük Salonda çaldı. Festival'e bu yıl katılan Litvanya Büyükelçiliği işbirliği ile yapılacak konserde Dainius Pulauskas (keyboard), Valerijus Ramoska (trompet, flugelhorn), Liutauras Janusaitis (tenor saksafon), Kestutis Vaiginis (alto ve soprano saksafon), Domas Aleksa (bas), Linas Buda (davul) dan oluşan Grup, liderleri Dainius Pulauskas'ın; kuzey ırkının sertliği ile enerji ve canlılığını kaynaştıran, müzikal nitelikleri sağlam bestelerinden oluşan bir program sundu.

GENÇ VİRTÜÖZ KRAJNAK

Genç virtüöz piyanist, besteci, aranjör, lektör (okutman) ve performans sanatçısı Ondrej Krajnak, 13 Mart 2014 Perşembe günü AASSM Küçük Salonda konser verdi. Klasik müzik alanında da pek çok ödülün sahibi Krajnak, on yaşında jazz müzikle tanışmış ve katıldığı ilk festivalde de ödül kazanmış. Çek ve Slovak çevrelerde bulunan en iyi piyanistlerden biri sayılan 1978 doğumlu Ondrej Krajčák, 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali'ne Slovakya İzmir Fahri Konsolosluğu işbirliği ile katıldı.

KLASİKTEN JAZZA, BAŞARIDAN BAŞARIYA

21. İzmir Avrupa Jazz Festivali izleyicileri iki gece üst üste klasik müzik kökenli iki piyanisti dinleyip karşılaştırma şansı buldu. 14 Mart 2014 Cuma günü AASSM Küçük Salon, klasik piyanodan vazgeçerek jazz ve doğaçlamaya yönelen Grégory Privat'ın sıra dışı konserini dinledi. Sanatçı salonu tamamen dolduran İzmirli müzikseverlere piyanosu eşliğinde Cyparis'in öyküsünü anlattı.

Martinik'in eski başkenti Saint- Pierre 1902 yılında Pelée Yanardağının patlaması sonucu yerle bir olur. Kurtulan tek kişi, bulunduğu zindanın taş duvarlarıyla korunan mahkûm Cyparis'tir. Cyparis'in ağır yanıkları ve yaralarına rağmen felaketten kurtulan tek kişi olduğu tarihi kayıtlarla da kanıtlanmaktadır.
Martinik doğumlu sanatçı, çok küçük yaşlarda babasından dinlediği bu yerel öyküden fazlasıyla etkilendiğini, kendisini hazır hissettiğinde sesli-müzikli bir illüstrasyonunu hazırladığını söyledi. Ve bu uzun öykünün belli başlı bölümlerini seslendirerek konserini unutulmaz kılan duygusal bir ortam yaratmayı başardı.

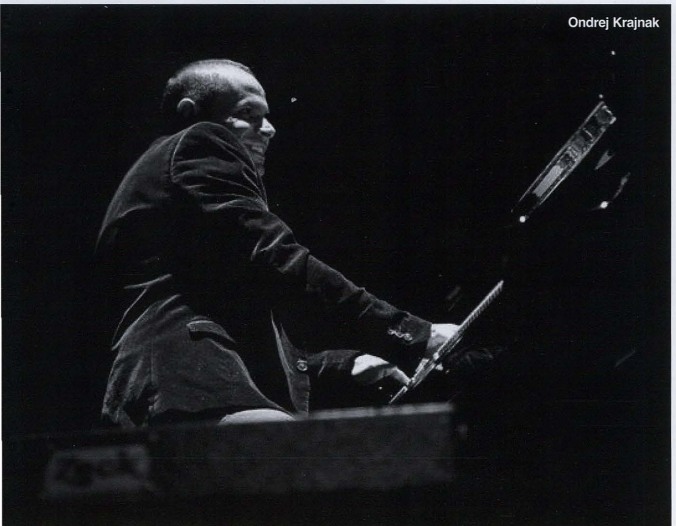
Ondrej Krajnak

Önemli ödüllerin sahibi de olan Grégory Privat, güçlü tekniği ve duygusal yorumu ile ilk kez geldiği İzmir'de pek çok hayran kazanmayı başardı.

ULİ KEMPENDORFF QUARTET: MİZAH, İÇTENLİK, YENİLİK VE YOĞUNLUK

Berlinli saksafonist Uli Kempendorff"un (tenor saksafon, klarnet, kompozisyon), Ronny Graupe (gitar), Jonas Westergaard (bas) ve Oliver Steidle'in (davul) katılımıyla kurduğu Uli Kempendorff Quartet (FIELD), 15 Mart 2014 Cumartesi günü İzmir Goethe Enstitüsü işbirliği ile AASSM Küçük Salonda konser verdi. Grup, İzmir konserinde liderinin jazz ve batı müzik geleneğinden, aynı zamanda Avrupa dışı klasik müzik ve folklorundan esinlenerek yazdığı besteleri çaldı.

FESTİVALİN YERLİSİ TİMUÇİN ŞAHİN OLDU

San Francisco Bay, Guardian, AllaboutJazz, Jazzwise, Downbeat ve Jazz-Times'in yanı sıra diğer birçok yayın tarafından çağdaş jazz müziğin günümüzdeki en eşsiz seslerinden biri olarak tanınan Timuçin Şahin (gitarlar, kompozisyon); Loren Stillman (alto saksafon), Christopher Tordini (bas) ve Gene Jackson'dan (baterist, eğitimci) oluşan grubuyla 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali'ne katıldı. Şahin, Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçiliği işbirliği ile 17 Mart 2014 Pazartesi günü AASSM Küçük Salonda konser verdi. Perdesiz elektrik gitarla ortaya koyduğu eşsiz melodi ve bestelerindeki duygusal içerik Şahin'i kıyaslanamaz bir sanatçı konumuna getirmiş ve müziğinin sınıflandırılmasını da neredeyse imkânsız kılmış.

FESTİVAL'DE 600 YILLIK POLONYA RÜZGARI ESTİ

21. İzmir Avrupa Jazz Festivali, Polonya-Türkiye ilişkilerinin tesisinin 600. yıldönümü münasebetiyle düzenlenen kutlamalara, programında yer verdiği üç konser, bir sergi, bir seminer ve iki atölye çalışması ile katıldı.

İlk konser 18 Mart 2014 Salı günü AASSM Küçük Salonda. Janusz Prusinowski Trio, Adam Strug Monodia Polska ile Ewa Grochowska Vokal Toplulukları ve Türk Konuklarının

katılımıyla geleneksel Polonya ve Türk müziği ile danslarından örnekler sundu. 16, 17 ve 18 Mart günleri Akademi İKSEV'de yapılan, "***Şarkıların ve Dansın Hayat Boyu Yolculuğu, Polonya'dan Türkiye'ye Buluşmaları***" konulu atölye çalışmasının finali niteliğindeki konser oldukça etkileyiciydi.

19 Mart 2014 Çarşamba günü yine AASSM Küçük Salonda Janusz Prusinowski Trio'nun Adam Strug Monodia Polska ve Ewa Grochowska Vokal Toplulukları'nın da katılımıyla bir konser verildi. Gruba kaç kişi katılırsa katılsın, müziklerinin temeli olan üç vuruşlu metronoma ithafen kendilerini "trio" olarak adlandıran Janusz Prusinowski Trio, Polonya'nın köylü müziğini bilgili şekilde yorumlanması ve yeni dinleyicilere mazurkayı -şarkı, oyun, dans ve doğaçlama şekilde- ulaştırmalarıyla tanınıyor. İzmir Konserinde Janusz Prusinowski(keman, vokal, akordeon), Piotr Piszczatowski (baraban davul, bendir), Michal Zak (flüt, klarnet), Szczepan Pospieszalski (trompet), Piotr Zgorzelski'den (folk bas) oluşan Trio'ya eski tonları, sesleri ve vokal biçimlerini koruyarak şarkı söyleyen Adam Strug yönetimindeki Janusz Prusinowski, Szczepan Pospieszalski, Piotr Piszczatowski'den oluşan Monodia Polska Vokal Topluluğu ile Ewa Grochowska, Kaja Prusinowska, Justyna Piernik, Maniucha Bikont'tan oluşan Ewa Grochowska Vokal Topluluğu eşlik etti.

KAPANIŞ MACIEJ OBARA INTERNATIONAL QUINTET'TEN

21. İzmir Avrupa Jazz Festivali 20 Mart 2015 Perşembe günü AASSM Küçük Salonda yapılan Maciej Obara International Quintet konseri ile sona erdi. Maciej Obara (saksafon), Tom Arthurs (trompet), Dominik Wania (piyano), Ole Morten Vaagan (bas) ve Jon Falt (davul)dan oluşan Beşli, Avrupa'nın en beğenilen jazz kayıtlarının da sahibi.

FESTİVALDE GENÇLER YİNE UNUTULMADI

Avrupa Jazz Network (EJN) üyesi 21. İzmir Avrupa Jazz Festivali, her yıl olduğu gibi jazz eğitimi açıcından genç sanatçılara geniş olanaklar sundu. Festival kapsamında yapılan altı atölye çalışmasına katılan genç jazzcılar Festival programında yer alan iki final konseriyle belki de ilk kez uluslararası bir sahnede çalma fırsatı buldu.

SEMİNERLERE İLGİ YOĞUNDU

Festival Danışmanı Francesco Martinelli'nin artık geleneksel hale gelen ve en az konserler kadar ilgi gören semineri bu yıl "***Jazz Orkestrasının Motoru: Davul***" başlığıyla yapıldı. Semineri her yıl olduğu gibi Ümit Tuncağ Türkçe' ye çevirdi.

Festivalin ikinci semineri ise dünyanın sayılı çok satan müzik dergilerinden biri olan Jazz Forum Dergisinin editörü Paweł Brodowski'nin, kendisinin ve dergisinin parlak kariyerini anlattığı "***Jazz Forum – 50 Yılın Ardından***" başlığını taşıdı.

ATÖLYE ÇALIŞMALARI

Tüm atölyeler İKSEV Binası'nda gerçekleşti.

4-5-6 Mart 2014
Açık Jazz Orkestrası - FURIÒ DI CASTRI QUARTET ile

11 Mart 2014:
Grafik Tasarım Atölyesi - RAFAL OLBIŃSKİ ile

16 Mart 2014:
ULI KEMPENDORFF QUARTET

16 Mart 2014:
Kompozisyon ve Doğaçlama- TIMUÇİN ŞAHİN QUARTET ile

16-17-18 Mart 2014
"Şarkıların ve Dansın Hayat Boyu Yolculuğu - Polonya'dan Türkiye'ye Buluşmaları"
JANUSZ PRUSINOWSKI TRIO feat. ADAM STRUG ve MONODIA POLSKA & EWA GROCHOWSKA Vokal Toplulukları

20 Mart 2014:
Doğaçlama - MACIEJ OBARA INTERNATIONAL QUINTET feat. TOM ARTHURS ile

Hülya Tunçağ
htuncag@gmail.com

Günümüzde Jazz

Jazz ve Politika - I

Lee Morgan

Politika artık istesek de istemesek de yaşamımızın bir gerçeği. İnsan duygu ve izlenimlerinin estetiksel anlatımı olan sanat da bu gerçeğe karşı duramaz çoğu zaman. Sinema ile birlikte 20. yüzyıl başında ortaya çıkan diğer sanat da jazz bana göre. Jazz tarihine ırkçılık penceresinden baktığımızda doğuşundan itibaren politik olduğu apaçık. Önce köle - efendi ilişkileri döneminde doğan Arkaik blues, İç Savaş'tan sonra işçi -işveren ekseninde gelişen ilk jazz orkestraları, jazz şarkıcıları, tap dansçılar, yanısıra aracılar yani menajerler, prodüktörler. İşte, Columbia Üniversitesi yayınlarında 2005 yılında çıkan "**Jazz and Radical Politic**" başlıklı makaleden bir alıntı:

"Birleşik Devletler'de başlıca büyük toplumsal değişimler, jazz'ın gelişimini de belirledi. 1930'lar, jazz sanatının ve aynı zamanda organize solun yükselişi dönemiydi. Bu, büyük orkestralar ve komünist parti demekti. Ancak parti hemen kendisini jazz müziğine yönlendirip, ırkçılığa karşı, dolayısıyla müzik iş dünyasındaki ayrımcılığa karşı savaşmaya adadı."

Jazz dünyasında ayrımcılığa karşı savaşın öncüleri ise kadın şarkıcılardır. Örneğin, 1894-1937 yılları arasında yaşayan 'blues'un imparatoriçesi' diye ün salan **Bessie Smith**, hiçbir zaman beyazların konser salonlarında söylemedi, müzik anlayışından ödün vermedi. Ancak, beyaz plak şirketleriyle çalışmak zorunda kaldı, tıpkı **Billie Holiday** gibi. Columbia Records'ın prodüktörü John Hammond, aslında komünist parti üyesi olmamasına karşılık "sol" duruşu, ayrımcılığa, ırkçılığa karşı jazz müzisyenlerini desteklemesiyle ünlüydü. O bile Bessie Smith ile Billie Holiday'i plak şirketine bağlarken patronlarının kuralları dışına çıkamamıştı. Smith ile her kayıt için çok

Bessie Smith

Billie Holiday

az bir ödeme ve telif hakkından vazgeçmesi koşuluyla sözleşme yapılmıştı. Holiday de anılarında bu konudaki mağduriyetini şöyle anlatıyordu: "John Hammond benimle Teddy Wilson orkestrasıyla yapacağım plak kaydı için haksız bir anlaşma yapmıştı. Tüm karşı koymama rağmen altı kayıt için yalnızca 30 dolar alıyordum. Buna karşılık Columbiya'nın yöneticilerinden Bernie Hanigan, gerçekten benim haklarım için işini kaybetmesi riskine rağmen savaştı."

Holiday'in "**Strange Fruit**"ü ilk kez söylediği Cafe Society, 1938'de N.Y. Greenwich Village'da Barney Thompson tarafından, şehirdeki snob ve ırkçı kulüplere karşı alternatif olarak açılmıştı. Thompson'ın kardeşi Leon, parti üyesiydi ve Hitler'e yapılması düşünülen suikastın planlayıcılarındandı. Kulübün geliri partiye gidecekti. John Hammond da kulübe başlangıç olarak 5000 dolar bağışlamıştı. Hammond, jazz dünyasında önemli bir figür. Count Basie, Benny Goodman ve Duke Ellington'ı her açıdan destekledi. Bu desteğin, efsane orkestraların gelişimine ışık tuttuğu bir gerçek. Goodman orkestrasında siyah müzisyenlerin de çalmasını sağladı. Yine bu çerçevede, Holiday'i Benny Goodman Orkestrasıyla buluşturmuştu. Holiday, Goodman Orkestrasıyla çıktığı konser turları sırasında ucuz otellerde kalırken, beyaz orkestra üyeleri lüks otellerde konaklardı. Aynı şekilde konser salonuna Holiday, ön kapı yerine personel kapısından girebilirdi. Oysa konserin yıldızı oydu. Hammond, bir araba radyosunda ilk kez duyduğu Count Basie Orkestrasından o denli etkkilenmişti ki dümeni hemen Kansas City'ye çevirmişti. Ardından bu büyük swing orkestrasını Harlem çevresine kazandıracaktı. Hammond'a göre, Basie Big Band otantik siyah orkestra, Duke Ellington ise çok teknik ve gösterişli bir "show" orkestrasıydı. Ona göre Ellington blues köklerini unutmuştu. Bir bakıma "Siyah Burjuva"ydı. Bu düşünceleri eleştirmenler arasında polemik yarattı. Öte yandan büyük orkestralar tarihine baktığımızda Duke Ellington'ın çeşitli evrelerden geçtiği görülür. 1945-1954 yılları arasındaki 3. evresinde köklerine yönelik, genellikle senfonik jazz büyüklüğünde çalışmalar yapmıştır. Bu yönüyle Ellington, 1940'larda bascı **Charles Mingus**'ı etkileyecek ve modern jazz'in en sivri siyah radikaline ışık tutacaktı. Mingus'ın müziği ve ideolojisi, ilerleyen yıllarda daha keskinleşerek siyah toplumda büyük kabul gördü. 1959 yılında, Arkansas valisi Orval E. Faubus'un ırkçı uygulamalarını protesto etmek amacıyla "Fable Of Faubus"u besteledi. Aynı yıl çıkan "Mingus Ah Hum" albümünde yer alan parça için Mingus, Klu Klux Klan ve Nazizm karşıtı sözler yazmıştı. Columbia şirketi sözleri

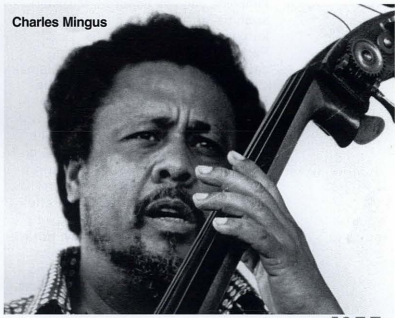
Charles Mingus

John Coltrane

de basmayı reddetti. Parça özgün sözleriyle 1960 yılında bağımsız Candid etiketiyle çıkan "Charles Mingus Presents Charles Mingus" plağında yer alabildi.

Birinci Büyük Orkestralar dönemi düşüşe geçerken Harlem'de Bebop ateşi tutuşmaya başlıyordu. Bu küçük topluluklar, özellikle Dizzy Gillespie önderliğindeki virtüozlar, "Bloomdido" ya da "Groovin' High" gibi karmaşık blues'ları çalarken pek barış ve ırkçılık konularını düşünmüyorlardı. Ancak bazı bebop müzisyenleri, Cab Calloway ya da sonraki yıllarında Louis Armstrong'un yaptığı gibi beyaz dinleyici kitlesinin beklentisine yanıt veren "eğlendirici" olmaya karşı çıkıp, yeni bir müzisyen kimliğine öncülük ediyordu. Müzikleri, siyah bağımsızlığı ve onuru üzerine kuruluydu genellikle. Charlie "Bird" Parker, "Now's The Time"ı, sosyal değişim zamanının geldiğini vurgulamak için yazmıştı. Dizzy Gillespie, **Charlie Parker**, Miles Davis, **Dexter Gordon** Avrupa'da baştacı edilirken kendi ülkelerinde çaldıkları jazz kulüplerine arka kapıdan girebiliyorlardı. Çünkü ön kapı beyazlar içindi. Hemen Bebop'ın ardından gelen Hard Bop, aynı ritmik ve armonik anlayışı küçük değişikliklerle korurken "siyah" duyguya daha çok yoğunluk kazandırdı. **Art Blakey**, Horace Silver, **Bobby Timmons** ya da **Lee Morgan**, çalışmalarıyla siyah topluma seslendiler. Buna karşılık, Soğuk Savaş döneminde McCarthy yönetimi sırasında jazz müzisyenleri, sol eylemcilerle aralarına mesafe koymak zorunda kaldılar. 1950'lerin başıydı, bu kısa pasifizm, 1950'lerin sonunda Siyah Politik Aktivizmi ön plana çıkardı. Zamana karşı durmak olanaksızdı. "New Thing" denen "Avante-Garde Jazz", tüm kuralları yıkıyordu. **Cecil Taylor** ve Ornette Coleman'ın önderliğinde gelişen Free Jazz, özellikle 1960 başlarında disonant yapısı ve gergin serbest tartımlarıyla Vietnam Savaşı'na artistik bir karşı duruştu. Bu dönemde **Archie Shepp**'in albümlerinde jazz ve politikanın ayrılmaz bir bütün olduğu gözlemlenir. Shepp 1966 yılındaki bir söyleşisinde jazz için, "savaş karşıtıdır" der. Aynı şekilde **Albert Ayler**...

Albert Ayler

John Coltrane'e gelince; Afrika köklerine sıkı sıkıya bağlıydı. Martin Luther King'in başlattığı Siyah Vatandaşlık Hakları kampanyasına müziğiyle destek verdi. 1963 yılında Ku Klu Klux Klan'ın Birmingham'da ateşe verdiği kilisede yanarak ölen dört siyah kız çocuğu anısına "Alabama"yı besteledi ve "Live at Birdland" albümünde yer aldı. Coltrane yalnızca tenor tekniğindeki yenilikçi yanıyla değil, bu yanıyla da bir kahraman haline geldi. Siyah ya da günümüzdeki tanımıyla Afro-Amerikalı müzisyenlerin çoğu, NAACP (National Association For The Advancement of Colored People) bünyesinde siyah haklarını desteklediler. En azından yazdıkları parçalarla...

İşte en tipik örnekleri:
1) Black and Blue /Fats Waller-Louis Armstrong
2) Strange Fruit / Billie Holiday
3) Freedom Now Suite/ Max Roach
4) Freedom Suite/ Sonny Rollins
5) Attica Blues/ Archie Shepp
6) Nonviolent Integration /Duke Ellington
7) Black, Brown and Beige/Duke Eliington
8) Deeds not Wrods/Max Roach
9) Volunteered Slavery/ Rahsaan Roland Kirk
10) Manteca /Dizzy Gillespie (Girişteki "I'll never go back to Georgia" şarkısı)
11) Mandela "Bring him to back home"/ Hugh Masekela
12) Liberation Dance: "When Tarzan met the African Freedom Fighter"/ Abdullah Ibrahim

Dexter Gordon

13) Mississipi Godham- Why "The King of Love is Dead"-Sunday in Savannah /Nina Simone
14) Music for Peace /Mary Lou Williams

Bu ve bunun gibi kayıtları piyasaya sürmek için plak şirketleri gerekiyordu. Başta Nesuhi ve Ahmet Ertegün'ün sahibi olduğu Atlantic ve Blue Note olmak üzere bazı önemli şirketler, stüdyolarını politik görüşlü Afro-Amerikalı müzisyenlere açtılar. 1970 başlarında piyanist Gene Russell, Oakland'da, geleneksel jazz'a alternatif olarak politik çizgisi belli Funk- Jazz, Free ve Soul Jazz kayıtlarını desteklemek amacıyla **Black Jazz Records**'ı kurdu. O denli ilgi gördü - Bilboard dergisine göre, piyanist ve orgcu Doug Cam'in plakları Dave Brubeck ve Soul jazz piyanisti olması karşılık Ramsey Lewis'in albümlerinden daha çok sattı. Şirket Russell'ın 1974 yılında yaşamını yitirmesiyle kapandı. Black Jazz Records'ın misyonunu, Funk ve Soul müziği alanında Tamla Motown sürdürdü.

Irkçılık, ayrımcılık ve savaş karşıtı beyaz jazz müzisyenleri de söz konusu ve bu konu burada bitmiyor. Derine indikçe jazz sanatının yalnızca kulüplerde dinlerken huşu içinde başımızı sallayarak tempo tuttuğumuz bir doğaçlama fırtınası olmadığı, bizlere yıllar içinde ulaşıncaya kadar ne bedeller ödediği gerçeğini keşfediyoruz. Aslında jazz'a meraklı olanlar, az çok bazı gerçekleri, sanatçıların yaşam öykülerinden bilirler. Madalyonun diğer yüzü daha acımasız. III. Reich ve Stalin dönemlerinde jazz müzisyenleriyle orkestraları nelerle karşılaştı? AACM, M-BASE oluşumları, beyaz müzisyenlere tepki mi? Gelecek sayıda devam edeceğim.

Sağlıkla kalın...

Yararlanılan kaynaklar: Politics And Jazz: Gilad Atzmon, Jazz And Radical Politics: Columbia University, Abstracts: Boston University.

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Paris

En Taze Parisli jazz haberleri...

Don Menza

Henri Texier (b)

Geçtiğimiz Ocak ayı sonlarında Sunset jazz kulübünde piyanist **Jean Kapsa** solo olarak çaldı. Jean Kapsa 1985 doğumlu. 2002 yılında Valence şehrinin Jazz Action okulunda jazz'a yönelik çalışmalarına başlıyor. 2005 yılında ise Didier Lockwood'un müzik okuluna devam ediyor. İlk olarak Trio Sphere le (basta Antoine Reininger ve davulda Maxime Fleau), Antoine Herve'nin başkanlığındaki Jazz d'ile de France ödülünü kazanıyor. Daha sonra Maxime ve Damien Fleau kardeşler, Jean Kapsa ve Oliver Degabrielle Festen ile bir araya gelip 2009 yılında Golden Jazz, 2010 yılında ise Martial Solal'ın başkanlığındaki Jazz Trophy ödüllerini alıyorlar. Bunlara, Roma'da Europeans Jazz Contest ödülünü de ekliyoruz.

Gruplarla 7 albüm çalışması var Jean Kapsa'nın. Bir albüm de solo olanını kapsıyor. 100 gün boyunca birer dakikayı geçmeyen minyatür emprovize parçaları kendi web sayfasında toplayarak daha sonra "Improvisations" adı altında bir albüm yapıyor. İlk kez dinlediğim Kapsa, ilk sette 5 kompozisyonunu yorumladı. Got No Where to Go, Infro, Clouded Mind isimlerini hatırlayabildiğim parçalar...

İkinci sette ise tamamen emprovizasyona yer verdi. Müzikal açıdan kısa kısa mutlulukların nasıl yaşanabileceğini, ama dinleyicilerde sağlam izler bıraktığını da gözledik. Sona doğru mistik durumlar da olmadı değil. Takip edilmesi gereken bir piyanist Jean Kapsa.

Dinlediğim ikinci konser, zevkle dinlediğim Belçikalı gitarist **Philip Catherine** ve Martin Wind'ın New Folks isimli albümün çıkışı ile ilgiliydi.

Martin Wind ise Lalo Schifrin, Mont Alexander, Pat Metheny, John Scofield gibi müzisyenlerle çalmış bir kontrabascı. 71 yaşındaki Philip Catherine, hala susamışcasına swing'e verdiği önemi, melodik kompozisyonları ve standartlarla dinletti. New Folks güzel bir albüm.

Henri Texier, François Carreloup (bariton), oğlu Sebastien Texier (saksofon, klarinette), Louis Moutin (davul) üçlüsüne katılmasıyla "Hope" dörtlüsü ortaya çıktı. Texier'nin Fransa'da önemli bir yeri var. Geçmişi son derece zengin bir müzisyen. Jazz macerasına atılan gençleri eğiterek, onların yaratıcılıklarına yön vermesi ve çaldığı bütün gruplarda adeta bir katalizör olması nedeniyle de ayrıcalığı olan bir bascı. Çok uzun yıllardır tanıdığım ve müziğini takip ettiğim Texier'yi bu kez daha farklı buldum Sunset Jazz Kulübünde. Önceleri bazı çılgınlıklarını! bildiğim için hazırlıklı gittim ve çok anlaşılır bir gece geçirdim. Denir ki eğer Fransa'da jazz'ı bir orman olarak görürsek, Texier çınar ağaçlarından biridir.

Sara Lazarus, uzun yıllardır Paris'te yaşayan Amerikalı bir şarkıcı. Bu kez piyanist Vincent Bourgyx , bascı Gilles Naturel ve davulcu Philippe Saurat eşliğinde her zamanki dikkat ve sevgiyle hazırladığı repertuarını söyledi. Son derece içten ve duygu yüklü bir şarkıcı Sara. Onu dinlerken mutlu olunmaması düşünülemez. Kendisine refakat eden sağlam ritim seksiyonla (son zamanlarda Vincent Bourgyx'te aranılan bir piyanist olmaya başladı) çok zevkli bir konser oldu.

Bir diğer vokalist ise ilk kez dinlediğim vokalist **Veronique Hermann Sambin** grubuydu (piyanoda Fred Nardin, basta Darry Hall, davulda Arnaud Dolmen ve baritonda Xavier Richardeau). Veronique, Guadeloupe adasından. Duc de Lombard Jazz Kulübün'deki konserde jazz'ı ve Karayip müziğini en güzel şekilde birleştirdi. Kendi kompozisyonlarından Roz Jeriko, Mesi, Toutonie'nin yanı sıra creole standartlarından söyledi. Son derece doğal ve sımsıcak bir şarkıcı. Bascı Darryl Hall'un çalarken mutluluktan hep gülümsemesi de görülmeye değerdi.

Louvre Oteli, Defender salonunu jazz'a ayırdı. Gitarist Siegfried Mandace, bascı Jeremie Arrange ve trombocu Jerry Edwards, İsveçli şarkıcı **Ellen Birath**'a eşlik ettiler. God Blaise the Child, A

Tisket A Tasket, La Javanaise, Mambo Italiano gibi daha çok swing-kabare kapsamında bir repertuvar oluşmuştu. Ama son sette Waltz For Debby'nin İsveç versiyonu çok güzel yorumlandı.

Michel Pastre tenor saksofon ustalarından. Caveau de la Huchette Kulübünde piyanoda Philippe Milanta, basta Pierre Maingourd ve davulda François Daudet dörtlüsü olarak çaldılar. Michel Pastre olgunluk devrinde. Robbin'Nest, My Ideal, Topsy parçalarıyla Lester Young dünyasında gezindi. Coleman Hawkins'i de unutmadı. Ayrıca Richard Whiting'in ballad'larından Bean 1943'lerin kaydını anımsattı. Bu enerjiyle olağanüstü bir kuartet dinledik.

Don Menza, neredeyse yarım asırdır, Stan Kenton, Maynard Ferguson, Buddy Rich ve Louis Bellson big band'lerle çalmış bir tenor saksofoncu. Groovin Hard, Time Check gibi standartlardaki akıllarda kalan yorumları var. Big Band dışında kulüp konserleri hele Avrupa'da her zaman rastlanmıyor. Bu kez piyanoda Alain Jean Marie, kontrbasta Michel Rosciglione ve davulda Bernd Reiter ile birlikteydi. Sanıyorum dinlediklerimin içinde en etkili ve nadiren kulüpte çalması nedeniyle de en mucizevi olanıydı. Bilindiği üzere Alain Jean Marie, Amerika'dan gelenlerin aradığı bir piyanist. Don Menza'yı dinlerken, çok hızlı ve güçlü esen bir rüzgar varmış hissine kapıldım.

Bir süre önce tanıttığım Ourq kanalında gezinen **Improviste** Teknesi artık yer değiştirerek Seine nehrine transfer oldu. En sempatik su üstü! jazz kulübü ve programları ile çok sevdiğim bir yer. Patricia Bonner beşlisini dinledim. Vokaliste, piyanoda Pierre Christophe, tenorda Jean Michel Proust, kontrabasta Cedric Caillard davulda ise François Daudet eşlik ediyordu. Patricia çok küçük yaşlarda müziğe başlamış. Bud Powell'in Celia'sını söylediği gün hayatı değişiyor. Günümüze kadar ise bir çok ünlü müzisyen ona eşlik etmiş. Bu kez bir zamanlar yıllarca TSF Jazz radyosunun programını hazırlayan tenor saksofoncu Jean Michel ve diğerleri ve standartların değişik yorumlarıyla, Improviste'in Seine nehrine transferini kutladık. Bu arada davulcu François Daudet'den de söz etmeden geçemeyeceğim. Fransa'nın sayılı davulcularından. Bir gün sabaha karşı kendisine telefon ediliyor. Count Basie orkestrasından olduğunu söyleyen bir müzisyen ona turnelerine katılması için teklifte bulunuyor. François şaka zannedip telefonu kapatıyor. İkinci telefonda ise olay anlaşılıyor. Count Basie orkestrası davulcusu Amerika'ya

Jean Kapsa

ani olarak dönmek zorunda. François üç haftalık bir turneye çıkıyor ve en unutamadığı jazz maceralarından birini belki de en önemlisini yaşıyor.

Spirit Of Life Ensemble Mart ayı sonlarında, perküsyoncu Daoud David Williams'in şefliğinde Sorbonne Üniversitesinde çalacak. Joe Lee Wilson ve Ted Curson için düzenlenen bir anma konseri olacak.

Mavi Banliyöler Jazz Festivali başladı. Oturduğum bölgeye ait kazalarda belediye kültür etkinlikleri kapsamında 73 jazz konseri saydım. Fransa bütününe bakarsak, konserler saymakla bitmez. Rüya mı görüyorum acaba demek geliyor içimden.

Bakalım nasıl bir bahara giriyoruz sevgili okurlar. Her halükarda jazz'ımız eksik olmasın.

İsben Önen
isben.onen@gmail.com

Viyana

Lothringerstrasse 20: Jazz'ın Wiener Konzerthaus Durağı

Senfonik müziğin erkek bestecileri, örneğin Beethoven ya da Chopin en güzel bestelerinin bir bölümünü kimi kez onları himayelerine almış dönemin para sahibi soylularına, ya da onları daha başka türlü himayelerine almış, derinlere demir atmış ve bir bölümü öğrencileri de olmuş kadınlara adamışlardı. Erkek egemen bir dünyanın parçası olan müzik alanındaki kadınlar için ise durum biraz farklıydı. Clara Schumann bestelerini adamak konusunda Beethoven kadar cömert davranamamıştı. Eserlerinin bir bölümü kocası Robert'e, bir bölümü başka hanımlara ve Schumann'ların destekçisi olduğu Brahms'a adanmıştı. Sofia Gubaidulina ise örneğin "Two Paths" adlı eserinin alt başlığını "Dedication to Mary and Martha" olarak belirlemişti. Bu kez adama, kaynağını İncil'de geçen bir öyküden alan ve iki farklı aşkı temsil iki kız kardeşeydi. Gubaidulina'nın yirminci yüz yılın sonunda bir ses evreniyle kurduğu bu metaforu, Carravagio da on altıncı yüz yıl sonunda resmetmişti.

Jazz söz konusu olunca ise eserlerin başlıklarının kendileri birer adama haline gelmişti: Pannonica ve Nica's Dream [jazz baronesi Pannonica Rothschild de Koenigswarter'a daha onlarcası bestelenmişti], Strange Fruit, Song For My Father, Along Came Betty, Naima, Mr. P.C ya da genç yetenek Ambrose Akinmusire'nin son albümünde ateşli silahlarla öldürülen çocuklara adadığı "Rollcall for Those Absent" gibi... Anadolu'da son yirmi beş yılda öldürülmüş altı yüze yakın çocuğa!

Viyana'ya ilk geldiğimiz yıl, bir konsere gitmek için yola koyulduğumuzda, bin dokuz yüz on üç yılından beri aynı noktada duran koca yapıyı yirmi dakika boyunca yağmur altında aramıştık. Bugünlerde yapı, yanındaki kentin en büyük buz pateni alanı ve çevresi ile gündemde. Her şey *Intercontinental Oteli*'nin el değiştirmesi ve yeni sahiplerinin yapıyı yenileme isteğiyle başladı. Daha sonra otel ve *Konzerthaus* arasında kalan buz pateni alanını da satın alan grup böylece bir "kentsel dönüşüm" projesini tetikledi (Bizde son yıllarda olup bitenler ise bu olgunun "müşünöd testnek" şekilde anlaşıldığını gösteriyor!). Aylarca süren tartışmalar, sunulan görüş ve eleştirilerden sonra, pek çok insanın hassasiyet gösterdiği ve kent hafızasında önemli bir yeri olan buz pateni alanını korunması yönünde oldu. Şimdilerde ise kazanan projenin mimarı ve kent yenileme komisyonu yeni bir dalga eleştiriyi göğüslemeye hazırlanıyor: tarihi kent dokusunun hemen sınırda bir alana el sürmek pek de kolay olmuyor, kapital sahiplerinin bitmez tükenmez arzularının budanması ancak duyarlı kentliler, etik nedir bilen ve değerlere sahip çıkan bir erkin ortaklığıyla mümkün olabiliyor.

Yaklaşık bin dokuz yüz kişili büyük salonun renkli bir anı.

Louis Armstrong'un ilk Viyana ziyaretinde büyük sahnede. Billy Kyle(p), Trummy Young(tb), Barett Deems (dr, görünmüyor), Armstrong ve Velma Middleton. (28 Eylül 1955, Konzerthaus arşivi, Schulz)

Lothringerstrasse 20: 1030, Wiener Konzerthaus.

Sene bin sekiz yüz doksan... Viyana kentinde, yirmi yıl önce açılmış olan ve daha çok toplumsal yapının "üst" kesimlerini gözeten (şimdilerde pek çok insanın yılın ilk günü televizyonlardan yayınlanan yeni yıl konseri ile tanıdığı) *Musikverein* yapısının aksine halkın tüm kesimlerinin bir araya gelebileceği bir alan düşüncesi filizlenmeye başlamıştı. Bir açık hava arenası gibi kurgulanan, içinde buz pateni alanı, bisiklet kulübü ve kırk bin kişilik bir arenasıyla "Olympion" adı verilen proje, şimdiki Konzerthaus yapısı ve buz pateni alanının tamamını içine alan bir parsel üzerine, mimar Ludwig Baumann tarafından tasarlamıştı. Toplumların tüm kesimlerini kapsayan diğer bir çoğu gibi rafa kalkan bu proje yerine, dönemin salon yapısı alanında ünlü iki mimarının (Fellner ve Helmer) da katılımıyla günümüzdeki Konzerthaus yapısı ortaya çıkmıştı. İmparator *1. Franz Joseph*'in himayesinde gerçekleşen açılış konserinde, *Beethoven*'in dokuzuncu senfonisi ve *Richard Strauss*'un bu gece için bestelediği "Festliches Praeludium" seslendirilmişti. İki dünya savaşı arasındaki süreci ekonomik sıkıntılarla geçiren bu dönemde kuruluş amacı olan senfonik müziği desteklemenin yanına bu kez genişletilen bir program gelecekti: jazz, popüler müzik, kongreler ve dünya boks şampiyonası...

İkinci dünya savaşı yıllarını tüm sanatsal kaygıların yerini baskı ve yasaklarla tanımlı ırkçı propaganda etkinlikleri doldurmuştu. Savaş sonrasında ise kurum ülkenin yıpranan müzik yaşantısının onarılması için önemli bir dayanak noktası olmuştu. Yeni bin yılın hemen başında büyük bir onarımdan geçen Konzerthaus, kent yaşantısı için bir vazgeçilmez... Hiçbir masraf ve emekten kaçınılmayan kurumun arşivinin büyük bölümü uzun bir çalışma sonunda yeniden düzenlenmiş ve sayısallaştırılmıştı. Batı kültürünün zaman zaman oradan buradan yürüterek biriktirdiklerine karşı olsak da (bkz. müzeler dolusu tapınak, rölyef ve mezar), kendi topraklarındakileri biriktirme, bu biriktiriyi bir sistem dahilinde düzene sokma ve erişime açmasında gösterdiği ciddiyet karşısında şapka çıkarmak gerekiyor.

Bin dokuz yüz on üç yılının yirmi Ekim tarihli *Neue Freie Presse* gazetesinin öğleden sonra baskısında yer alan yazı, açılış töreni konuşmalarından salonların detaylarına, şık hanımların elbiselerinden imparatorun mimarlarla olan ayaküstü konuşmasına pek çok detayı konu alıyor. J.K imzalı makalede, Franz Joseph'in konuşmasında iki şeyi ön plana çıkardığı yazılı: yapının Viyana kentine ve "soylu" müziğe koyacağı katkı... Az önce jazz'in Konzerthaus çatısı altında bu "soylu" müzikler arasında kendine biraz da planlanmamış bir şekilde, "zorunluluktan" yer bulduğunu yazmıştım. Aslına bakarsanız, bu yer buluşun aşamaları, biraz da jazz müziğinin kendi içindeki gelişimiyle de benzerlikler gösteriyor: dans eşliği (ya da dans edilebilen), Ragtime, Dixieland, Blues ve müzikal formunda. Konzerthaus program kartlarındaki ilk "jazz" sözcüğü yirmili yılların sonunda görülmüş. Arşivin arama motoruna "jazz" yazınca ilk çıkanlar şunlar oluyor: Aralık 1920 tarihli dans akşamı programında yer alan *W. Hasting*'in "Jakerloo Jazz" ve 23.10.1920 tarihli akşamda *M. Hace* imzalı "Derby-Jazz". Doğrudan konser olarak ise programında "Çeşiti jazz düzenlemeleri"nin olduğu Eylül 1928'deki *Neger-Jazz Sam Woodings*...Otuzlara kadar yine *Jack Hylton* ve *Jazzorchester Charly Chapp* doğrudan "jazz" başlığı altında yer alan konserler. Bu noktada Klaus'a kulak verelim: şimdilerde "der Jazz" olan ve erkekliğe "terfi etmiş!" olan jazz'ın o dönemlerde hala "die" olduğu ve trompet, davul ve saksofon içeren her eserin jazz sayıldığı... *Winter Freitag, Die Presse* gazetesinde (7.12.2001) Konzerthaus'da jazz'ı konu alan bir makale yazmıştı. Yazıda kullandığı bir 1928 yılı konser programındaki: "Dört Güney Amerika Dansı, Bach Koncerto ve ardından sürpriz bir şekilde "pek de diğerlerine uymayan" Saint Louise Blues, The Man I Love ve Hit the Deck müzikalinden Halleluyah", bana sorarsanız bu az önce sözünü ettiğim senfonik müzikten jazz'a yumuşak geçişin, jazz'ın hangi patikalar izleyerek, "sessiz sedasız" kendine yer açtığının elle tutulur belgesi! Bu arada kentin jazz tarihine bir not düşmek gerekirse, yirmili ve otuzlu yıllarda turnedeki müzisyenlerin yolu Viyana'ya düşünce sadece Konzerthaus'da değil, *Weihburgbar, Adebar, Ronacher, Reklame, Parisien, Theater an der Wien, Moulin Rouge, Kursalon* ve *Katakombenklub*'de de sahne alıyordu (Schulz, 2003).

Konzerthaus çatısı altında giderek daha da hızlanarak artacak olan jazz ivmesi ikinci dünya savaşı sonrasında başlamıştı. Dönemin kahramanı *Horst Winter* esir kampından kurtulur kurtulmaz Viyana'ya gelmiş ve *Wiener Tanzorchester*'ya da *Viyana Dans Orkestrası* ile kendini dokuz yüz kırk beş yılının Aralık ayında Konzerthaus sahnesinde bulmuştu. Yine Freitag'in, Winter'in kendi anılarını yayımladığı kitabından alıntıladığı gibi, büyük sahneyi "viski, konyak ve sigara" karşılığı çaldıkları Amerikan ve İngiliz askeri üsleri izlemişti. Freitag yine yazısında, Winter'in o dönemde sadece sahne üstünde değil sahnenin altında da

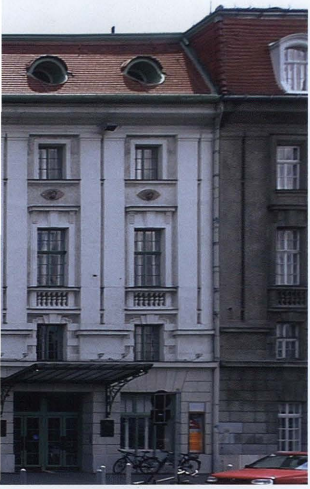

çok etkin olduğunu belirtiyor ve bizi bu kez dönemin bir müzik sevdalısına yönlendiriyor: *Gerhard Mendelsohn*. Mendelsohn ise bizi *Austrophon Plak* şirketine ve şirketin kayıt stüdyosunun bulunduğu Konzerthaus'un bodrum katına...Ellili yıllarda *Austrophon Tonstudio*'da sayısız kayıt yapılmıştı. Yine ellili yıllarda bu kez bir *Fatty George*, Berlin'den kente gelmiş ve Konzerthaus sahnesinde yakaladığı başarının güveniyle uzun yıllar Viyana jazz sahnesinin en kalabalık yeri olacak olan *Fatty's Jazzcasino*'yu açmıştı.(Winter, 2001) Ellili yıllarda jazz müziğinin devlerini Konzerthaus sahnesinde dinlemek mümkün olmuştu. Dokuz yüz elli dört yılında örneğin *Eldridge, Shavers, Carter ve Jo Jones ve Peterson*'lu ilk *Jazz at the Philharmonic* konseri gerçekleşmişti. Yine aynı sene *Johannes Fehring Orkestrası* ve çeşitli solistlerle ufak çaplı bir jazz festivali yapılmıştı. *Hans Koller, Lionel Hampton, Ella Fitzgerald, Louis Armstrong* ve *Stan Kenton* bu yıllarda yapıyı ziyaret edenlerden birkaçıydı. Yine kentin jazz tarihine ilişkin bir dipnot: bu dönemde bir salon daha jazz müziğine kapılarını açmıştı: *Stadthalle*.

Freitag altmışlı yılların ve yapının bu yıllarda oynadığı rolü *Klaus(Schulz)*'un ağzından aktarmış: "Konzerthaus sahnesi bizim kuşağımız için bir üniversite gibiydi." Yılların büyük coşkusunun jazz müziğe (ya da tam tersi) yansımasıyla toz dumanı götürür olmuştu. Yalnız plaklardan dinlenen büyük ustaları canlı dinleme şansı kentin jazz sevdalılarını ateşlemişti. Tabii ki tüm bunların ardında ya sağlam bir kadın ya da bir adam olacaktı: dönemin *Jeunesse Musicale* direktörü *Joachim Lieben*. Yalnız senfonik müzik mi dinleyeceğiz sorusunu takip eden bir *Modern Jazz Quartet* konserinin, ki bana bu alıştırmalı geçiş kuramını destekleyen, içinde "quartet" sözcüğü de geçen, çok akıllıca bir seçimmiş gibi geldi, büyük başarısının ardından açılan jazz yolu, ormanlara, dağlara, tepelere ve geniş düzlüklere çıkacaktı. *Coltrane, Thelonius Monk* ve *Sonny Rollins*'i canlı dinleyenlerin konser çıkışı hemen yanı başlarındaki buz pateni pistinde kaç tur attıkları tam olarak bilinmiyor! Bu yılların konserlerine *Art Blakey and the Jazz Messengers, Jimmy Guiffre* ve *Stan Getz*'i de ekleyebiliriz. Dokuz yüz altmış iki yılının Mart ayında yirmi grubun katılımıyla düzenlenen, ülkedeki ilk amatör festival ile jazz'in Konzerthaus çatısı altındaki yeri daha da sağlamlaştı. Doksanlı yılların sonundan itibaren sezonluk bir jazz abonmanlığı sunulan Konzerthaus'da, bu etkinliklerin yürütücülüğünü *Peter Polansky* yapıyor. Klaus'un beraber gittiğimiz bir konser öncesi tanıştırdığı Peter'e dergimizin bir kopyasını vermiştim. Peter'in peşinde iki hafta koştuktan, posta hariç tüm ulaşma yollarını denedikten ve Konzerthaus çalışanlarının üçte biriyle konuştuktan sonra, artık yazıyı onsuz tamamlayacağım diye söylenirken, teslime iki gün kala bir eposta geldi. Şimdi okuyacağınız tümce ise umutlarımın boşa çıkmış olduğunu anlatmış olacak çünkü zamansızlık Peter'le olan buluşmayı olanaksız kılmıştı. Ancak son bir kez şansımı deneyip hiç değilse onu mutlu ve mutsuz eden iki konser anısının ne olduğunu yazmasını istemiştim. Geç gelen yanıtı aynen iletiyorum: "Olumsuz şeylerden söz etmekten pek hoşlanmadığım gibi şahısları da üzmek istemem. Çok nadiren de olsa, yüksek ücretler ödeyerek davet ettiğimiz tanınmış müzisyenlerden bazıları sadece paralarını almak için geliyorlar ve gönülsüzce müzik yapıyorlar. Böyle bir durum bir de biletlerin tamamen satıldığı bir konserde başınıza geliyorsa, dinleyicilerin coşkuyla alkışladığı bir yanılsamanın sabahında, gazetelerde çıkan çok sert kritikleri okuyorsunuz. Bu beni çok üzüyor ve ekonomik beklentinin her geçen gün daha da arttığı müzik dünyasında, bir sonraki konser için büyük bir baskı oluşturuyor. Öte yandan *Jim Hall Trio* ve *Motus String Ensemble, WDR Bigband* ve *Mark Feldman* ya da *Billy Childs Jazz Chamber Ensemble, Gansch&Roses* gibi her anlamda tatmin edici konserler tabi ki tarifsiz bir mutluluk veriyor. En son olarak geçen haftalardaki *Joshua Redman Quartet* ve *Viyana Oda Orkestrası* konseri, yirminci yüzyılın bu sanat formunun müzikal ve entelektüel düzeyinin ne derece yüksek olabileceğinin de kanıtıydı benim için".

İki milyonun biraz altında insanın yaşadığı kentte, kurumun dört salonunda yaklaşık üç bin üç yüz kişi aynı anda *Schubert, Diane Reeves, Boulez* ve *Charles Lloyd* dinleyebiliyor! İstersek durumu (bizim açımızdan) biraz daha dramatik hale getirebiliriz. Konzerthaus'dan birkaç yüz metre uzaktaki *Musikverein*'ı da bu hesaplamaya dahil edersek, bir kilometrekarelik bir alanda aynı anda yaklaşık altı bin üç yüz (rakamla 6300) Viyana'lı öyle büyük bir ses dünyasına dalıyor ki, evlerine başka insanlar olarak dönüyorlar. En azından o şekilde dönmeleri bekleniyor ve dünyayı daha da iyi bir yer haline getirebilecek olmalarının umudun sorumluluğu omuzlarına yükleniyor.

Son olarak bir bilgiyle bitireyim: yolunuz buralara düşerse: 2014-15 sezonun abonmanlığında *Avishai Cohen, John Hollenbeck Large Ensemble, Joshua Redman Quartet, Wolfgang Muthspiel, Kenny Baron / Dave Holland* ikilisi ve *Wayne Shorter Quartet* yer alıyor. *The Art of Song* paketinde *Gregory Porter, Patti Austin, Estrella Morente ve Cristina Branco&Camane* var. *Ayrıca DeJohnette, Lovano, Spalding* ve *Genovese*'den oluşan *The Spring Quartet* sahne alacak.

Sadece jazz ya da müzik değil tüm sanatsal ve düşünsel üretimi bozkırlarda kurutulmuş, ayazlarda dondurulmuş bir Ankaralı olarak, tüm bunları yazarken belki benzer bir jazz kurgusunun Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'nın yeni yapısında pek de güzel bir şekilde kurgulanabileceğini düşündüm durdum. Yeni başlangıçlara...

Bahar geldi (mi?)

İntercontinental Otelinden çekilmiş bir fotoğraf: buz pateni alanın ve Konzerthaus.

Orhan Tekelioğlu
orhantekelioglu@gmail.com

Bir jazz kulübünün izinde, İstanbul'da jazz'ın peşinde...

İstanbul'un eğlence tarihi açısından en önemli isimlerden birinin Fikret Adil Akmertan (1901-1973) olduğu kuşku götürmez. Daha çok **Fikret Adil** bilinen yazarın, "**Gardenbar Geceleri**" (ilk basımı 1933, 1990 yılında İletişim Yayınları tarafından tekrar basıldı) isimli hatıra -hikaye karışımı kitabında mütareke yıllarını (1918-1923), yani işgal altındaki İstanbul'u anlatırken şehirde jazz icra edilen mekânlardan da söz eder. Kitabın başlarında, "Cazband İstanbul'a ne vakit geldi?" diye başlayan bölümde sözü edilen mekânlardan biriyle çok daha sonra yayımlanacak olan bir biyografide, biraz da şaşırarak karşılaşırız. 2009 yılında Rus yazar (Vladimir Alexandrov) tarafından yazılan "Siyah Rus" isimle kitapta hayatı anlatılan **Frederic Bruce Thomas**, Fikret Adil'in Gardenbar Geceleri'nde şehrin en önemli eğlence mekânı olan nitelendirilen Maksim'in (gerçek anlamda jazz'ın ilk icra edildiği kulüp de burasıdır) sahibi olarak karşımıza çıkar. Adil, kısaca Tom diye bahsettiği bu siyahî adamın yaptığı bir iyiliği (fakir iki sevgiliyi evlendirmek için o gece gazino müşterilerinden para toplamasını) anlatırken aynı zamanda Tom'un ne denli becerikli bir jazz emprezaryosu olduğunu, İstanbul'da jazz diye bir müzik hakkıyla icra edilebildiyse, bu işin Tom'un Amerika'dan getirdiği müzisyenler sayesinde olduğundan dem vurur. Adil'e göre, tamamıyla siyahî müzisyenlerden oluşan "7 Palm Beach" orkestrası sayesinde İstanbul'daki müzisyenler jazz'in ne olduğunu ve nasıl icra edilmesi gerektiğini öğrenmişlerdir.

Demek ki, jazz'ın İstanbul'a gelmesinde iki önemli tarihî olay önemli rol oynamıştır. Bunlardan ilki, Birinci Dünya Savaşının Osmanlı Devleti'nin aleyhine neticelenmesidir. Savaşı kaybeden ülkenin işgale uğrayan başşehri İstanbul'da böylece hem ciddî bir nüfus artışı hem de değişimi olmaktaydı. Öncelikle, kaybedilen topraklardan Anadoluya doğru kaçan Osmanlı tebaasının ilk durağı çoğunlukla İstanbul'du, ayrıca bunlara ilaveten, şehre farklı devletlerden gelen işgal kuvvetlerinin askerleri de kafileler hâlinde gelmişti. Tam da bu noktada, şehrin kültürel hayatı açısından çok önemli olacak bir başka tarihsel olaydan söz etmemiz gerekiyor. Birinci Dünya savaşının bir başka neticesi olarak Çarlık

Haluk Çobanoğlu

Hasan Kocamaz

Rusya'sının siyasî düzeni de tepetaklak olacaktır. Devrim ülkede iç savaşa yol açmış, Ruslar siyasal tutumlarına göre "kızıllar" (bolşevik) ve "beyazlar" (menşevik) olarak ikiye ayrılmıştır. İşte, İstanbul'un kültürel hayatında önemli izler bırakacak olan "Beyaz Ruslar", İhtilal Rusya'sının kaybedenlerini destekleyen ve bu nedenle dünyanın çeşitli yerlerine savrulan, bu arada İstanbul'a da kaçmak zorunda kalan Ruslardan başkaları değildir. Artık neden, yukarda ismi zikredilen kitapta Tomas'dan bir "Siyah Rus" olarak söz edildiğinden söz edebiliriz. 1872'de Memphis'te doğan ve kölelik kalkmasına rağmen çilesini çekmeye devam eden bir ailenin ferdi olan Frederic Bruce Thomas, ABD'nin güneyinden (kölelik kalksa da kültürünün tüm hışmıyla sürdüğü eyaletler) göç etmeye karar verir ve önce şansını kuzeydeki şehirlerde, daha sonra da Avrupa'da dener. Neticede Rusya'ya kadar gidecek, orada evlenecek ve Amerikan tabiyetinden feragat ederek Fyodor Fyodoroviç Tomas ismini alacak, bir Rus vatandaşı olacaktır. Bu arada, eğlence sektöründe yükselecek, Moskova'da restoran ve kulüpler açacak, "caz kralı" olarak tanınacaktır. 1912'de açtığı, dillere destan kulübün ismi, evet şimdi taşlar yerli yerine oturuyor, "**Maxim**" olacaktır. Özetlersek, menşevikleri destekleyen bu "Siyah Rus" ihtilâl neticesinde İstanbul'a kaçanlardan biridir ve bir süre sonra para kazanmak için eğlence işine girecek, daha sonra "Maksim Gazinosu" olarak ünlenecek mekânı Taksim'de açacaktır.

Tomas için neticesi çok acı olan (1928 yılında İstanbul'da bir hapishanede sonlanan bir hayat) bu hikayeyi burada kesip, 1930'lu yıllarda pek de hayırla anılmayan "caz" ve "cazbant" sözcüğünün çağrıştırdıklarından artık söz edebiliriz. Aslında, "caz" sözcüğünün çağrıştırdığı (en azından Erken Cumhuriyet döneminin kültür eliti için) "imge" ile mütareke dönemi İstanbul'u arasında derin bir alâka vardır. Akla hemen "işgal", sömürgeci devletlerle işbirliği yapanlar, kumar, uyuşturucu ve bunları sarıp sarmalayan bir "eğlence âlemi" gelmektedir. 1930'lı yıllarda yazılan bir çok köşe yazısında, iktidara yakın dergilerde sürekli olarak batı kökenli popüler müzikler ("jazz", batıdan gelen tüm popüler müzikleri kapsayan bir sözcük olarak kullanılmaktadır) ile "sefih" bir hayat birarada kullanılmaktadır. Caz ya da cazband denirken, Osmanlıyı dize getiren batılı sömürgeci güçlerin kültürünü temsil ettiği için, bir nefret olmasa bile, ciddî bir endişe hakimdir bir çok fikir adamının yazısında. Bu tip yorumlarda "caz" ile beraber "kozmopolit", "sefahat", "kokain" gibi bir çok sözcük birarada kullanılır. Örneğin, daha sonra Radyo'nun başına geçecek olan devrin önemli kültür şahsiyetlerinden Ercüment Behzat (Lav), 1934 yılında jazz için şöyle demektedir:

"Anadolu gençliğinde meyhane şarkılarının ve müzik kıymeti sıfırdan aşağı caz havalarının yaptığı tahripkârlık morfinle, kokainden farksızdır. Müzik kültürü bizim gibi zayıf olmayan bazı memleketlerde bile halkın zevkini korumak için cazbandın kapı dışarı edildiğini unutmayalım". Hangi "memleketlerden" söz ediyor? Tabii ki Almanya'dan, yani her türlü "otoriter" yönetme tarzının hükümrân hâle geldiği (Hitler'in 1933'te iktidara geldiğini, Türkiye'de bir çok fikir adamını etkilediğini unutmayalım), marşlı, bandolu, sahnelemeli müziklerin popülizmle "halkçılık" eşleştirildiği bir anlayıştan. "Popüleri", yani "başıbozuk", "amaçsız", kolayca denetelenemeyen müzikleri kültürden yoketmeyi hedefleyen bu anlayış cumhuriyetin ilk yıllarındaki kültür iklimine ne yazık ki damgasını vuracaktır.

Türkiye'de jazz bir müzik türü olarak varolabilmişse, oluşumuna en önemli katkıda bulunan jazz müzisyenlerinin başında, 1928 doğumlu **Hasan Kocamaz** gelir. Sayın Kocamaz ile çok yakınlarda tekrar görüşme imkânı buldum. Sadece çok önemli bir jazz müzisyeni (ağız armonikası ve trompet) değildir Kocamaz, aynı zamanda Türkiye'de "safkan" diye nitelendirebileceğimiz, yani sadece jazz müziği icra edilen ilk jazz kulübü "306"nın (mekân, o günkü numaralandırmayla Bebek Caddesi 306 adresinde bulunduğundan) kurucusu ve sahibidir. Daha önceki konuşmamızda (Haziran 2012) kulübün 1956'da açıldığını söylemişti Kocamaz, bu sefer yıl olarak 1958 dediği için açılış tarihi konusunda kesin olarak konuşamıyorum ama, jazz icra edilen bir mekân olarak faaliyetini bir yıldan biraz daha fazla sürdüğünü (kabaca, 1958-1960 arası) biliyoruz. Hasan Bey'e göre, ilk açıldığında, özellikle Robert College'den gelen öğrenciler sayesinde dinleyici bulma sıkıntısı çekmese de zamanla, o dönemin ulaşım şartları nedeniyle kapanması elzem hâle gelmiş. Kocamaz, bir yıl kadar sonra (1961) bu sefer Beyoğlu'nda bir jazz kulübü açmaya niyetlenmiş fakat ne yazık ki, kısa bir süre sonra Beyoğlu'nda jazz'ın pek bir şansı olmadığını anlamış, mekân da zamanla çok daha farklı müdavimleri olan bir yere dönüşmüş, 1968 yılına kadar açık kalmıştır. Tahmin edebileceğiniz üzere, Kocamaz'ın jazz kulübü tecrübesine dair fikirleri hâlen şu anda bile pek olumlu değil, kendi sözleriyle, jazz'dan anlamayan bir dinleyici kitlesi olduğu sürece bir jazz kulübünün uzun süre hayatta kalmasının imkânsız olduğu düşüncesinde. Yine de, **Nardis**'i bu değerlendirmenin dışında tutuyor ve bir mucize olarak gördüğünü özellikle belirtiyor.

Hasan Bey'le yaptığımız konuşmada asıl ilgimi çeken, başta anlattığım hikaye çerçevesinde düşününce, 1928 yılında doğan ve Cumhuriyetin kuruluş döneminde büyüyen bir gencin jazz ile nasıl tanıştığı, sevebildiği dair bölüm oldu. Değil mi ki, cumhuriyetin kültür elitinin pek de değer vermediği bir müzikten, bugün bile kullanımda olan olumsuz ("jazz yapma!" gibi) kullanımları olan "garb" orijinli bir müzikten (örneğin, "tango" için böyle bir muamele asla söz konusu olmamıştır, aksine hemen yerli versiyonları ortaya çıkmıştır) söz ediyoruz. Örneğin, bu jazz müziğine nasıl erişiliyor, nerelerde dinleniyordu gibi önemli bir soruyla işe başlayabiliriz. Kocamaz, Kadıköylü bir genç olarak Moda'daki, Suadiye'deki plajlarda, arasıra gittikleri Büyükada'daki kulüplerde bu müziğin çalındığından söz ediyor. Hangi yıllar diye sorduğumda, savaş yıllarına (1941-42) işaret ediyor. Peki, kayıtlara kolayca erişim mümkün müydü sorusuna da, Beyoğlu'nda gramofon plağı olarak adedi 2,5 liraya (devrin ölçülerinde hiç de pahalı olmayan) kolayca erişebiliyordu diye cevap veriyor. Devam ediyor, özellikle gayrimüslim olmayan jazz

müzisyenlerinin öbeklendiği bir bölge olduğu için akademik olarak önemli gördüğüm ve "Kadıköy Çevresi" olarak isimlendirebileceğim müzisyenler tekrar gündeme geliyor. Aralarında **Erdem Buri**, Nejat Cendeli, **Cüneyt Sermet**, İlhan Mimaroğlu, **Şadan Çaylı**, Fazıl Abrak gibi Türkiye jazz tarihi açısından tartışılmaz önemde isimlerden söz ediyorum. Bu jazz'cılar çoğunlukla Erdem Buri'nin evinde buluşup jazz dinler ve icra ederken, aynı zamanda Kadıköy Halkevinde halka açık konserler verirdi. "Beyoğlu Çevresi" diye isimlendirebileceğimiz grup ise, daha çok Türkiye'li gayrimüslimler (özellikle Ermeni ve Yahudi kökenli) ve yine dönemin şartlarından dolayı Türkiye'ye kaçan ya da gelen "ecnebi" müzisyenlerden oluşuyordu. Dönemin şartları derken tabii ki yaklaşmakta olan İkinci Dünya Savaşı'nın belirleyici olduğunu söylememe lâzım. Almanya ve Almanların işgalini hisseden bir çok Doğu Avrupa ülkesinden yahudi kökenli (bunlara, diğer anti-nazi siyasal düşünceleri olanları da ekleyebilirsiniz) müzisyen Türkiye'ye gelmiştir. Örneğin, Romanya'dan gelen klasik müzik eğitimli kornetçi **Gido Kornfilt**, hem bir çok öğrenci yetiştirmiş, hem de aranjmanlarıyla tipik bir "cazbant" özelliği taşıyan bir orkestra kurmuştur. Ayrıca, Ankara kökenli cumhuriyet elitleri pek makbul olarak kabul etmese de, İstanbul'da ciddî bir eğlence kültürü her zaman varlığını sürdürmüş ve özellikle dans müziği icra edebilecek yabancı müzisyenler için İstanbul her zaman çekici olmuştur. Bu nedenle, bir çok İtalyan, İspanyol vb. ülke müzisyen ve orkestraları sürekli olarak İstanbul'u ziyaret etmektedir. Bu müzisyenlerden bazıları Türkiye'de çalışmaya, bazen evlenerek, bazen de sözleşmelerle sürekli yaşamaya başlamıştır.

Demokrat Parti iktidarının ilk yıllarında İstanbul'un kozmopolit özelliğini iyice arttırdığı gibi, jazz için yepyeni, çok daha pırıltılı bir dönem de başlar. Jazz ile batı orijinli popüler müziğin aynı türü ifade ettiği, Hollywood müzikallerinin, İstanbul'da şaaşalı bir törenle 1955 yılında açılan Hilton Otel'in, üstelik otelin seçtiği müziğin bizzat jazz olduğu bir dönemdir bu. Hilton'un hemen yakınında bulunan devrin en ünlü gazinosu Taksim Belediye'nin alt katındaki kulüpte **İlham Gencer Orkestrası** sürekli olarak jazz icra ederken, orta salondaki dans orkestrasında swing çalınmakta, orkestra bir çok jazz müzisyeni yer almaktadır. Böylece, NATO üyeliği, müzikal filmlerin bolca bulunduğu Hollywood sineması, gayrimüslim ve şehre yerleşmiş "ecnebi" müzisyenleri, ülkeyi sıkça ziyaret eden yabancı dans orkestralarıyla

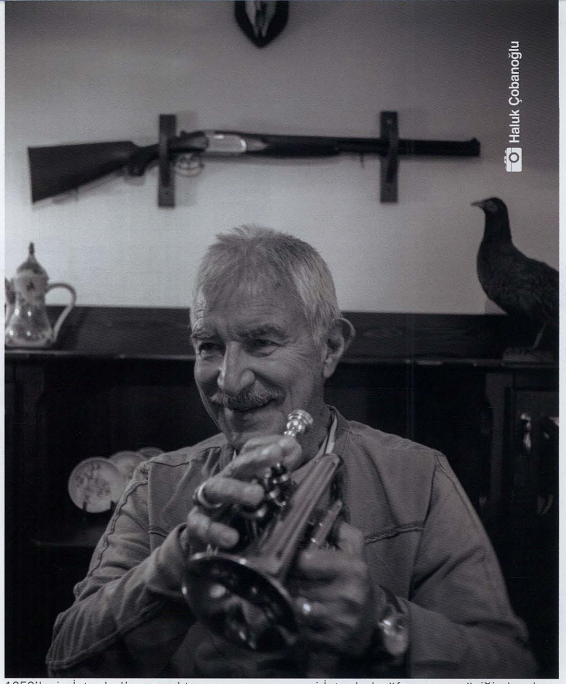

1950'lerin İstanbul'u gerçekten "kozmopolit" bir şehir olmuştur. Ta ki 6-7 Eylül Olaylarına kadar, tabii ki siyasî nedenlerle "tezgahlanan" bu olayların gayrimüslim ve ecnebi müzisyenleri etkilememesi imkânsızdır. Örneğin, hemen tüm jazz'cıların Türkiye'nin en önemli saksofoncularından biri olduğu hususunda hemfikir olduğu **Hırant Lusigyan**'ın Beyoğlu'ndaki işyeri talan edilir. Doğrudan yabancı, Türk olmayan müzisyenleri etkileyen bir gelişim yasal mevzuatta yapılan bir düzenlemeyle olacaktır. Yeni düzenlemeyle üyeleri sadece yabancılardan oluşan orkestraların İstanbul'da sahne alması imkânsız hâle gelir. Bunun pratikteki anlamı, yabancı orkestraların İstanbul'u ziyaret etmesinin önlenmesi, İstanbul'da bulunanlar içinse üyelerine Türk müzisyenleri de mutlaka katması gereğidir. Doğrudan başlarına bir şey gelmese de, oluşan endişe ikliminde bir çok gayrimüslim müzisyen ülkeyi terk etmeye başlar. 1960'ların ortalarından itibaren meydan Türk jazz'cılara kalmış gibi de olsa, jazz da eski kalitesini ne yazık ki yitirmiş olacaktır. Zaten 1960 sonrasından başlayarak önce "Aranjmanları", daha sonra "Anadolu Rock"uyla "Türkçe" icra edilen yeni bir popüler müzik yükselmeye başlayacak, göçle ciddî bir değişime uğramakta olan yeni İstanbul nüfusunun müziği olarak önceleri "alaturka" ve 1970'lerden itibaren "arabesk" müzik kültüründe başa oynamaya başlayacaktır.

Ezcümle, Türkiye popüler kültür tarihi açısından bir çok ilginç dönemeçe işaret eden jazz müziğinin hikayesinde, tabii ki **Hasan Kocamaz**'ın Bebek'te açılan mütevazı jazz kulübü "**306**" önemli dönüşümlerden birine işaret etmektedir. Kendisi, alçakgönüllükle, 306'nın sadece bir iki yıl sürdüğünü söylese de, kulübün ne denli önemli olduğu çalan müzisyenlerinden (devrin hemen her müzisyeni bu kulüpte çalmıştır), yarattığı dinleyici kitlesi ile ortadadır. 306, daha sonraki yıllarda açılacak olan "safkan" jazz kulüplere öncü ve örnek olacaktır. Konuşmanın sonlarında Hasan Bey'e, hem müzisyen, hem de kulüp sahibi olmak nasıl bir şey diye sorduğumda aldığım cevabın da çok önemli olduğu kanısındayım. Kocaman, bu durumu açıklamak için, öncelikle bir müzisyen olduğundan dem vurarak, böyle bir kesişmenin müzisyenliğini "terbiye ettiğini" (kendisi, hoş bir deyim olarak, "tımar etme" fiilini kullandı) açıkça belirtti. Bir müzisyenin böylece hem kendi kapasitesini görebildiğini; hem kendini geliştirebileceği yolları, imkânları anlayabildiğini; hem de varolan müzikal ortamı yakından takip edebileceğini söyledi. Kulüp sahibi bir müzisyenin kendini mükemmel bir şekilde "disipline" edebileceğine dair ipuçlarına ışık tuttu. Sonra, kısa da olsa yeni trompetiyle bir şeyler çaldı, içimizi ışıttı. İyi ki 306'yı açmışsınız Hasan Bey!

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Sessizliği Sedası; Tuğrul Gülenç

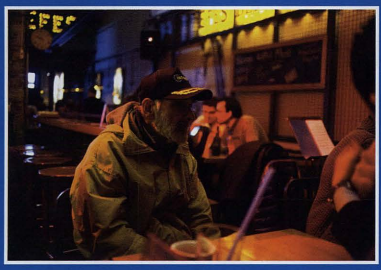

Çok değerli bir müzisyen olduğunu bildiğimiz Tuğrul Gülenç hakkında yazmak ya da röportaj yapmak zor ya da hemen hemen imkansız diyebiliriz rahatlıkla.

Müzik yaşamında bir çok talihsizliklere uğramış, git gide içine kapanmış bir durumda. Belli ki insanlar onu üzmüşler, kırmışlar. Eh dilin kemiği yok derler ya. Müzik alemi herkes tarafından bilinir; bu alemde vefa yoktur. İşte tüm bu nedenle kendini bir çeşit korumaya almış, insan ilişkilerini minimum oranda tutuyor. Zaman zaman konuşuyor, zaman zaman susup ortamdan uzaklaşıyor diye düşünmekteyiz.
Evet; 1952 İzmir doğumlu olan Gülenç, aileden gelen bir yetenek ile başlıyor müziğe. Rahmetli ağabeyi Ercüment Gülenç de (gitar, keman) kuvvetli bir müzisyendi. Üstün bir duyuma sahip olan Tuğrul Gülenç aslen gitarist olmasına rağmen bası da yüksek seviyede çalmaktadır. Hiç duymadığı bir parçayı doğru akorlar ve de doğru line'larla spontan ve tereddütsüz çalabilir, takip edebilir. Sanırım bu özelliklerinden dolayı müzisyenler onu farkederler ve rahmetli Nükhet Ruacan, Neşet Ruacan, Fatih Erkoç, Emin Fındıkoğlu, Cankut Özgül'den oluşan gruba Tuğrul Gülenç'i de (bas) alıp Norveç'e doğru yollara düşerler.
Yıl 1974; fiyordlara kıyısı olan yerlerde, Bergen, Tronndheim gibi şehirlerde jazz kulüplerde çaldık diye kısaca anlatıyor. Zor, zar "Neils Henning Orsted Pedersen" ile çaldıklarını anımsıyor. Bu arada sana bir sürprizimiz var diyerek "Nicos Jaritz Sextet With Karlheinz Miklin Trio" ile çaldıkları (bu albümde Tuğrul Gülenç iki şarkıda gitar çalıyor) "Macumba" albümünü koyuyorum önüne; hiç umursamadan masayı terkediyor. Bir süre sonra biz de peşinden...
Yine büyük zorlukla yaradana sığınarak birkaç kelime daha almaya çalışıyoruz ağzından. 1979 yılında Avusturya'ya geçiyor ve **Graz** konservatuarı (Künstuniversität Graz) jazz gitar bölümüne giriyor ve 1982'de bu okulu bitirdiğini anlatıyor. O günlerde "Thad Jones" ile tanışıyor, ondan fikirler alıyor. Türkiye'ye döndükten sonra İstanbul'da bir süre rahmetli **Metin Çotal Orkestrası** ile çalışıyor, bazı ticari işler de yapıyor ve sonunda tamamiyle İzmir'e geri dönüyor ancak işler hiç de umduğu gibi gitmiyor. O yıllarda bir iki jazz kulubü açılıyor ve çok geçmeden kapanıyor. Gülenç bu kulüplerde doğal olarak çok kısa süreli çalıyor, varyete tabir edilen gece kulüplerinde çalışıyor, bir süre "İzmir Caz Beşlisi" ile birlikte konserler veriyor. Biri solo konser olmak üzere 2004-2005 sezonlarında İzmir Caz Derneği konserleri serisinde **Jazz Five** adlı grupla konserlerde çalıyor.

Yaklaşık 10-12 yıldır Pazartesi geceleri Alsancak'ta bir kulüpte Jazz Five grubu ile birlikte çalmaktadır. Grup; Murat Atalık (g), Tuğrul Gülenç (b), Gürkan Baltacılar (d). Bunca yıldır sadece müzik yapabilmek uğruna bir şey beklemeden uğraşan bu özveriyi bizler takdir ile karşılıyoruz. Özellikle bu oluşumu sağlayan ve sabırla sürdüren Murat Atalık'a İzmirli jazz severler olarak üstün hizmetlerinden dolayı teşekkürü borç biliriz.
İşte Tuğrul Gülenç'in aslında hiç de kısa olmayan öyküsü mecburen birkaç satıra sığdırıldı. Kimbilir onun bu sessiz yaşamında iç dünyası nasıldır, neler düşünür? Bizler bunu ne yazık ki hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Genç müzisyenler, yolunuz İzmir'e düştüğünde Tuğrul Gülenç'i dinlemeden gitmeyiniz. Umarım daha çok uzun yıllar seni dinleriz.
Not: İzmir Caz Beşlisi ile Jazz Five'ın bir alakası yoktur. Bunlar ayrı zamanlarda ayrı topluluklardır.

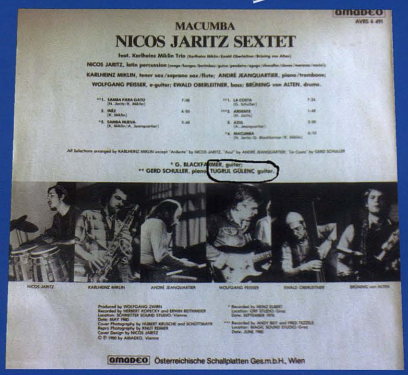

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

NELER OLDU

İlhan Feyman'ı kaybettik

Gün geçmiyor ki usta bir müzisyen aramızdan ayrılmasın. Bu günlerde, böylesine acı haberleri sıklıkla alır olduk ve bu durum bizler için çok üzücü. Nejat Cendeli ve Altan İlter ustaları henüz kaybetmişken 16 Mart tarihinde, Muğla'nın Bodrum İlçesi'nde yaşayan jazz ustası, trompetçi 83 yaşındaki **İlhan Feyman** hayatını kaybetti.

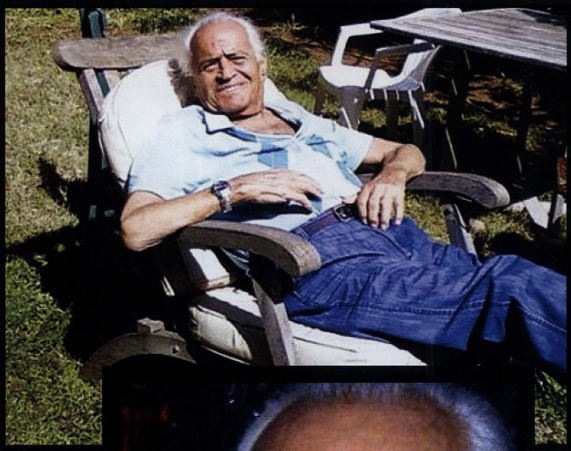

Ankara'da 1930 yılında doğan İlhan Feyman, Bursa Askeri Lisesi'nde okudu. 1953 yılında **Yaşar Güvenir** Orkestrası'na katılan Feyman, 1958 yılında İlhan Feyman ve Arkadaşları Müzik Grubu'nu kurdu. Daha sonra çeşitli mekanlarda müzik yapan Feyman, 1970'li yıllarda Ankara'da kendi adına bir gece kulübü açtı. Bu kulüpte sahne alan sanatçıların müzik dünyasına kazandırılmasına ön ayak oldu. Yaz aylarında Bodrum ve Göltürkbükü'nde sahne aldığı yerlerde jazz standartlarını seslendiren Feyman, jazz alanında yaptığı müzik çalışmaları ve trompet çalmasıyla tanınıyordu.

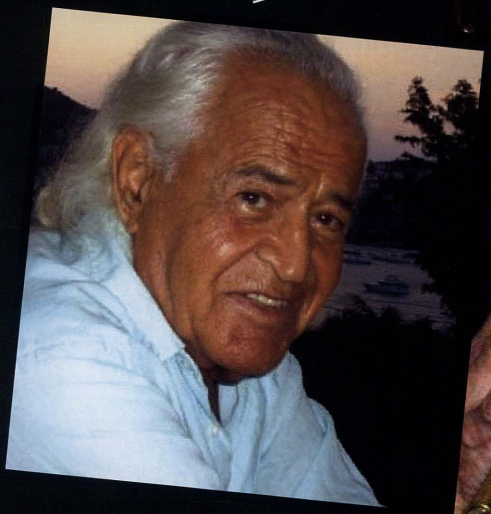

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Sevgi, saygı ve özlemle Ayten Alpman ve Nükhet Ruacan Anısına...

Ayten Alpman anısına 24 Nisan gecesi Nardis'te Bir anma konseri düzenlenecektir.

Jazz tarihindeki kadın müzisyenleri konu aldığım yazı dizimin bu sayısında, 20 Nisan 2012 tarihinde kaybettiğimiz **Ayten Alpman**'ı ve 6 Mayıs 2007 tarihinde kaybettiğimiz **Nükhet Ruacan**'ı anmak üzere, iki değerli *Türk jazz kadını*na yer vermek istedim.

Radyo Cazkolik'te 23 Şubat 2012 ***tarihinde „Müziğin iki kuşağı: Ayten Alpman ve Ayşe Gencer Demirer"*** *ve 18 Ekim 2012 tarihinde* ***„Roksan Selçuk annesi Nükhet Ruacan'ı anlatıyor"*** *radyo programımızdan alıntılardan oluşturduğumuz yazımızı, dilerseniz www.cazkolik.com Radyo – Leyla-Diana Gücük ile „Jazz, Müzik ve Kadın" programlarından da ulaşmanız mümkün.*

Ayten Alpman

10 Ekim 1929 -20 Nisan 2012)
Okul yılları, müziğe olan ilgisi ve İlham Gencer'li bir dönem

Küçükken çok çalışkan bir çocuk değildim. Çok genç yaşlarda bile annemin parfüm şişelerinden mikrofon yapar, şarkı söylemeye uğraşırdım. Leylî mekteplerde okudum ve bugün hala leylî mektep deyince burnum sızlar. İlk olarak Kandilli Kız Lisesi'nde her gece ağlayarak okudum bir sene. Baktılar ki orada çok üzülüyorum, ailem Erenköy Kız Lisesi'ne gene leylî olarak yazdırdı. Orada da çok üzüldüm fakat, şarkı söylememin ilk hazzını da orda tattım. Leylî olmayanlar eve gider ve biz orda leylî kalanlar, (saat 8'de yatardık zaten ama), saat 17:00 den 20:00'ye kadar yemek yedikten sonra bize, çok uzun bir boş zaman kalırdı. Ben gene elime bir şey alıp bütün kız talebeleri toplardım ve şarkı söylerdim onlar da alkışlarlardı. Her günümüz böyle geçerdi. Söylediğim şarkılar da o zamanın popüler şarkıları. Teyp yok, radyo yok elimizde cep telefonu tabii hiç yok. Sinemalar var haftada bir annem sinemaya götürürdü çıktığım vakit. Amerikan filmlerinde duyduğumuz şarkıları yarım yamalak ne kadar aklımızda kaldığı kadariyle, artık onlardı söylediğim şarkılar.
Sonra, ailem baktı ki çok üzülüyorum, leyli mektepte ağlıyorum falan, aldılar bu sefer beni. Her gece evde olmak suretiyle Nişantaşı Kız Lisese'ne verdiler. Orada her gün eve geliyordum zaten evimize de yakındı. Yolda İlham Gencer ile tanıştık. Üç beş kız giderdik, İlham da Şişli Terakki'de okuyordu, onun evi de aynı caddedeydi orada yolda bir arkadaşlık oldu. İşte siz hangi okuldansınız falan. İlham dedi ki „piyano çalıyorum ben, istersen gel" ben de dedim „ben de şarkı söylemeye çalışıyorum" bunun üzerine İlham'ın evine gitmeye başladık. Onun çok şeker bir annesi vardı, Allah rahmet eylesin. Çok modern Almanya'da büyümüş yetişmiş bir hanım. Piyano öğretmeni, ressam, entellektüel ve çok ileri görüşlü bir kadındı. Beni çok sevdi. Her gün gel dedi. İlham'la biz içeride şarkı söylerken o da bize tatlılar kekler yapardı. „Hadi gelin çay saati" diye çağırır ve çaylarımızı içerdik. Her gün bu aşağı yukarı böyle. „Hadi gel şu şarkıyı öğreteyim" derdi İlham.İlk öğrettiği şarkılar da, "You are always in my heart" idi ve Judi Garland'ın söylediği bir kaç şarkı. Sonra, o zamanlarda Bing Grosby vardı. Onun söylediği bir kaç şarkı. Dream diye bir şarkı.

İlham'la onun şarkılarını öğrenirken, o zamanlarda Türkiye'de iki şarkıcı vardı Sevinç Tevs ve Rüçhan Çamay. Sevinç Tevs Ankara Radyosu'nda söylerdi, deli gibi her şeyi bırakıp Sevinç'i dinlemeye otururdum radyonın başına ve çok özenirdim. Bir gün ben de radyoda söyleyeceğim falan diye düşlerdim. Gel zaman git zaman İlham'la çalışırken, İlham geldi bir gün (sene 1949) İstanbul Radyosu açıldı yeni „müjde" dedi. „Radyodan beni istediler, konuştuk her Çarşamba 15 dakika emisyon aldım dedi sen de şarkı söyleyeceksin" dedi. İlham'ın triosunda çalacağız. Biz böylelikle radyoya başladık. Seneler geçti bayağı tanındık. Bütün o zamanlar gazetelerde, mecmualarda (Ses ve Hayat) baş sayfalarda çıkıyorduk. En çok konser verdiğimiz yer de Maden Teknik Fakültesi'ydi. Taksiyle giderdik o zaman araba yok. Taksiyi havaya kaldırılardı ben içindeyken, bu kadar bir meşhur

olduk. Derken bizim arkadaşlığımız aşka dönüştü. İlham ile nişanlandık, yine uzun seneler geçti İlham askere gitti geldi evlendik. İki tane çocuğum oldu. Bir oğlum oldu İlhan Gencer, arkadan bir kızım oldu Ayşe Gencer. Hayatımda şöyle bütün bir göz önüne koyarsam, 'neyi iyi yaptım, neyi kötü yaptım?' Yaptığım en iyi şey, en isabetli şey çocuklarımı doğurmak olmuş. Ayşe hayatımın zirvesinde. Yani herkes evladını sever ama, bana kalırsa ben hayatımda ne koca, ne torun, ne meslek, ne para, hiç bir şey, her şeyin başında Ayşe gelir. Çok mühimdir yani başka türlüdür.
Ayşe Gencer ise bu konuşmada önce ağabeyim gelir dese de, her iki çocuğuna karşı olan düşkünlüğünü hep "ama ben çocuklarına çok düşkün bir anneyim" diyerek tamamlıyor.

Ayşe Gencer'e böyle bir anneye sahip olmanın ne demek olduğunu sorunca...

Tabii sonra çocukluğumda onlar ayrıldılar. Ben 5 yaşındaydım. Daha çok babannemle birlikte olduk. Babaannem de piyano öğretmeni. Daha yeni başlayan küçük çocuklara ders verirdi. Gerçi ağabeyim, ilk önce ilk planda olduğu için, en çok babannem de ağabeyimi çok severdi, derslerden en çok da o faydalandı ve piyanist oldu. Ben arada vakit buldukça piyano çalışmaya başladım. Fakat bu arada annem İsmet Sıral Orkestrası ile İsveç'e gitmişti. Hiç unutmadığım bir olay; bir gün annemi dinlemeye giderken babamla, takside giderken sanıyorum 7-8 yaşındaydım. Annemin bir parçası radyoda çalıyor **'all alone am I'** *ve bu annem değil mi deyip* heyecanlanmıştım.

İlk annemi öyle dinlemiştim. Arabada radyo başında hüngür hüngür ağlamıştım. Çok etkili bir sesi var ve o günden beri (7 yaşımdan) annem, fun'ım ve benim idolüm her şeyim, hayatım, nefesim oldu. Erişilmez bir yorumcu. Tabii ilk zamanlarda annemi taklit ettim ister istemez. Çok benzediği için herkes taklit ediyorsun derdi ama, zamanla herkes kendi sesini buluyor.

ve İsveç yolculuğu

İlham Gencer'den ayrıldığım vakit, çok bunalıma girdim. O aralık İsmet Sıral dedi ki; „İsveç'ten bir teklif geldi muhakkak gidelim Ayten." Ben de tam boşandığım vakitte, dediğim gibi bunalımdayım, çocuklardan ayrılamıyorum. Annem, Allah rahmet eylesin, dedi ki; „kızım beni dinle kalk git, şimdi çocuklarına bir yardımın dokunmaz" İlham da o zaman çok genç zengin, gece kulübü var, Çatı. Çatı müthiş revaçta, (bütün İstanbul orada) „bırak onunla daha rahat yaşar çocuklar, sen kalk git arada gider gelirsin." Benim de beş kuruşum yok. Onu dinledim, kalktık gittik İsveç'e. İsmet Sıral ile ve her 3 ayda bir geldim. Elim oyuncak dolu Ayşe ve İlhan diye. Ayşe o sıralarda 5-6 yaşlarında. Üç sene kaldım ama, o üç sene bana zehir oldu çocuklar bakımından. Ağlamadığım bir tek geceyi hatırlamıyorum. Çok da mesut günlerim geçti. Ama hasretten dolayı...
Şimdi bakıyorum da şaşıyorum nasıl dayanmışım diye. Demek ki o günkü şartlar gereği bir cesaret gitmişim ama, büyük de fırsatlar geçti elime ama hiç bir şey beni memnun etmedi.

İsveç'e sık sık Amerikalı meşhur gruplar gelirdi

Ben Yeşilköy'lüyüm. O zamanlar Yeşilköy Rumlarla doluydu ve onların dinlediği müzik hakimdi. Köyde yaz akşamları camlar açık avaz avaz Rum şarkıları, Fransız ballad'ları çalardı. Ben alaturka müziği geç yaşlarda 14-15 yaşlarında duydum ilk defa. Onun için hep sinemadan oradan buradan plaklardan Ella Fitzgerald ve Sinatra hayranı olarak büyüdüm o yaşlarda. Sonra seneler sonra, o aşık olduğum sanatçıları İsveç'te tanıma fırsatım oldu. Mesela Sinatra'yı sadece sahnede dinledim, Ella Fitzgerald ile arkadaş olmadım ama bir ahbaplığımız oldu. Alış verişe çıktık. Ben ne aldığımı hatırlamıyorum ama, o bir sürü bir şeyler aldı. Onu tanıdığım butiklere götürdüm. Giyecek bir şeyler aldı. Cafede oturduk kahveler içtik pastalar yedik. Kalbimin çarpıntısından ne konuştuğumu bile bilmiyorum. O kadar heyecanlanmıştım. Sonra aynı gece konserine gittik. Orada Taksim meydanı gibi büyük meydanlar vardı, herkes ayakta 15,000 kişi. İsveçli'ler jazz'a çok meraklı bir millet. 7 yaşında çocuk 80 yaşında ihtiyar jazz bilir, dinlerler. İşte Sinatra'yı, Duke Ellington'ı ne bileyim o bütün dünya çapındaki piyanistleri, orkestraları oradan dinledim.

Türkiye'ye dönüş ve Türkçe sözlü müziğin patlayışı

İsveç'te üç sene müddetle hep jazz söyledik ve orkestra ile de epeyce başarılı olduk. Dört ses söylerdik çok muhteşem olurdu. Çok büyük fırsatlar geçti elime. Quincy Jones yalvardı gel Amerika'ya plak yapalım diye. Fakat benim aklım fikrim üç ayda bir İstanbul'a gidip çocukları görmekte. Tabii bu üç sene içerisinde korkunç bir jazz repertuarım oldu. Dedim ki İstanbul'a gidince kıyamet kopacak. Çünkü ben İstanbul'dan ayrılırken hala İngilizce jazz söyleniyordu. Yeni şarkıcılar çıkmıştı; Tülay German gibi Ayferi gibi. İstanbul'a geldim şarkı söyleyecek yer bulamadım. Jazz söylenecek yer yok neden? dedim. Gel götürelim seni dediler. Hiç unutmam Çayhane diye bir yer vardı Osmanbey'de. İsmet Sıral ile gitmiştik, Tülay German çıktı sahneye. Çok sevindim. Tülay, "Misty" söyleyen, İngilizce şarkılar söyleyen bir kadın. Bir baktım "Burçak Tarlası" diye bir şey söylüyor. Ne diyor bu dedim. Dediler bak öğren, şimdi böyle oldu Türkiye'de herkes bir Türkçe şarkı söylüyor.

Çok senemi aldı, üç seneden fazla diyebilirim, çünkü Türkçe söyleyememe o zamanlarda... Bana göre müziğe yakışmayan bir lisandı Almanca gibi. Mesela Fransızca çok yakışır bir şarkıya da Almanca mahfeder şarkıyı. Lisan olarak Türkçe'de yakışmıyordu bence. Türkçe bir parça verdiklerinde ben yakıştıramıyordum, dilim dönmüyordu (- ki en iyi Türkçeyi yorumlayan da kendisidir- diyor Ayşe Gencer).

Çok zorlandım, Fecri Ebcioğlu geldi o aralık ve „inat etme Türkçe şöyle" dedi ve ‚Sensiz Olamam' isimli parçayı bana yaptı. Odeon'da söyledim. Şarkı fena değildi, tuttu. Ondan sonra da öbürleri takip etti.

Ayten Alpman'dan Türk jazz tarihine kısa bir bakış

Biz Sevinç Tevs ile çok iyi arkadaştık. Rüçhan Çamay çok iyi arkadaşımdı, Ayferi vardı. Sevim ve Sevinç Tevs iki kardeştiler ve Ella'nın parçalarını söylerlerdi radyoda. Sevinç eğer bugün yaşasaydı dünya çapında bir şarkıcı olmuştu. İlk emprovize Sevinç Tevs yapmıştı. Sevinç'i çok örnek alırdım kendime. Hakiki bir jazz şarkıcısıydı. O devirde çok iyi müzisyenler vardı ve jazz hayli yayılmıştı. Mesela Şerif Yüzbaşıoğlu vardı büyük piyanistti o. Bana Memleketim'i çalan. İlham Gencer zirvedeydi, çıldırılardı İlham diye. Çok iyi jazz piyanistiydi. Tuna Ötenel, Erol

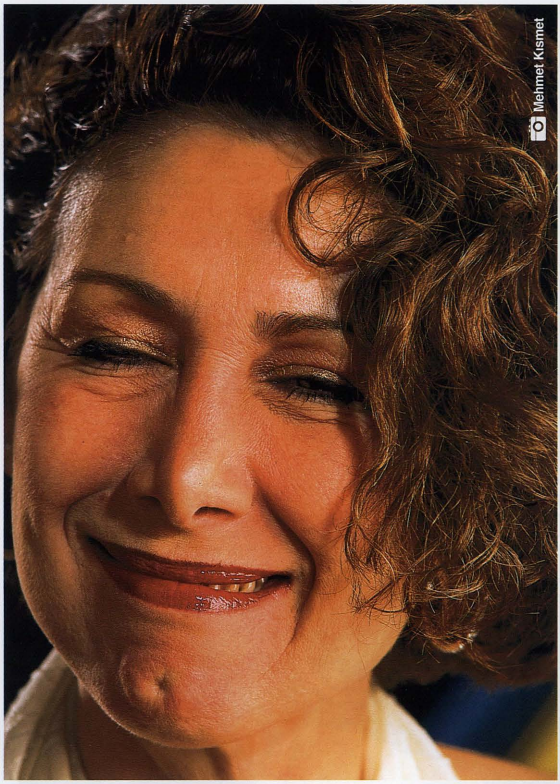

Pekcan, Selçuk Sun, Nejat Cendeli. Nejat Cendeli mesela 7 yaşımdan beri arkadaşım, Yeşilköy'de büyüdük çok can ciğer arkadaşım. Çok güzel bir dönemdi. Yaptığımız plaklar da güzeldi. Bir jazz kulübünde dedim ki, benim bildiğim yabancı jazz parçaları 300 tane ama Türkçe bildiğim 6 tane. Hepsi güldü niye bu kadar az diye? Hem Türkçe parçaları geç söylemeye başladım hem de çok seçiciyim. Bir Türkçe parça için koca bir ekip çalışıyordu. "Memleketim", "Ben Böyleyim" biz bir ekiptik. Mesela aranjör söz yazarı Fikret Şenes, hayatımda Fikret Şenes kadar güzel söz yazan biri daha olamaz. Bir daha gelmez zaten. Yok onun kadar iyi yazan.

Bir anı...

Ayşe hep şarkı söylerken geri planda durur. Halit Kıvanç Ankara'da program yaparken bizi çağırdı Ayşe ile birlikte. „Bir Parça Umut"u söyleyeceğiz. Sahne o kadar karanlık ki burnumuzun ucunu göremiyoruz. Başladık şarkıya bir kapıdan Ayşe bir kapıdan ben ama, devamlı Ayşe'yi sahneye itiyorum spotun altına gelsin diye. İki dakika geliyor gene kaçıyor. İnsanlar gelmiş kıyamet gibi izdiham. Biz sahnede itiş kakış çıkmaya çalışan iki kız... Var böyle komik ve güzel anılar.

Günümüzdeki jazz müziğinin durumu

Valla uzun zamanlar takip ettim dergilerde televizyonlarda falan, fakat son zamanlarda, son bir kaç yıldır (benim LP lerim var İsveç'ten getirdiğim) onları dinliyorum. Popta çok kötü örnekler dinliyoruz ve ümidimi kesmişken beni bir geceye götürmek istediler. Ella gecesi diye bir gece yapılacakmış. Çok nadirdir, gece çıkmıyorum normalde. Ama orada o kadar güzel sesler dinledim ki, jazz parçaları söyleyen. Elif Çağlar Muslu, Meltem Ege, Sibel Köse, Evrim Özşuca. Yani o kadar iyi şarkıcılar dinledim ki baya ümitlendim doğrusu. İlgi çok fazla ve ben bunu yeni yeni farketmeye başladım. Jazz müziği namına çok sevindirici, çünkü pop gittikçe kötüleşiyor.

Nükhet Ruacan

(14 Aralık 1951 – 6 Mayıs 2007)

1951 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Tatbiki Güzel Sanatlar Akademisi Grafik Bölümü öğrencisi olana dek hep müziğin içinde oldu. Akademiyi üçüncü sınıfta terk ederek, şarkıcılık mesleğini tercih etti. Profesyonel şarkıcılık hayatı, Emin Fındıkoğlu grubuyla İsviçre'nin Bern kentinde başladı. Daha sonra Tommy Dadd grubuyla üç yıl kadar sürecek olan, özellikle Norveç'in çeşitli kentlerini kapsayan bir orkestracılık serüvenine başladı. Avrupa yıllarından sonra, yurda dönerek 1978 yılında, **"Ruacan"** albümünü çıkardı. Hemen ardından ABD'nin New York kentine giderek, eğitimini tamamladı. Burada bir yandan şarkıcılık yaparken çok iyi hocalarla ses eğitimi ve repertuar çalışmaları yaptı. Bu dönem içinde, ünlü hocası Louis Pacorardo'dan hiç ayrılmadı. 1980'li yıllarda yurda tekrar döndükten sonra ülkenin en çok aranan jazz vokalistlerinden birisi oldu. Türkiye'nin en önemli müzisyenleriyle aynı sahneyi paylaştı, yurt içi ve yurt dışında sayısız festival ve konserlere katıldı.

Radyo ve televizyon icraatları büyük çoğunlukla TRT produksiyonlarında oldu. Elimizde bulunan TRT'nin arşiv serisi 108 albümü ise, onun TRT İstanbul Radyosu ve İstanbul Televizyonu kayıtlarından derlenmiştir. TRT İstanbul Hafif Müzik Orkestrası dışında uzun süreli çalıştığı sanatçılar; Fatih Erkoç, Emin Fındıkoğlu, Neşet Ruacan, Nilüfer Verdi, Cankut Özgül, Nezih Yeşilnil, Süheyl Denizci, Selçuk Sun, Metin Çotal, Selim Selçuk, Tuna Ötenel sayılabilir. En çok etkilendiği sanatçılar ise, Areta Franklin, Sarah Voughan, Shirley Horn, Frank Sinatra, Barbara Straisand ve Nina Simone'dur. Ayrıca Miles Davis, John Coltrane ve Keith Jarrett gibi müzisyenlerin yakın takipçisi olmuş ama gençlik yıllarındaki The Beatles müziği etkisini de hiç unutmamıştır.
Kaynak: TRT Arşiv Serisi 108 – Nükhet Ruacan – TRT İstanbul Hafif Batı Müzik ve Caz Orkestrası Yıldızları.

Nükhet Ruacan'ı kızı Roksan Selçuk'tan tanıyalım. Güler yüzlü güzel kadın!

Çok güzel bir insan. Onunla büyümek büyük bir lütuf. İyi ki annemmiş gurur duydum her zaman onunla.
Ama küçükken, bir alış veriş merkezine gittiğimizde annem şarkı söylüyor olurdu ve ben de utanırdım, çocukluk halim ve ergen olmamdan kaynaklıydı tabii. Yani şöyleydi, "Hay Allah annem kıyafet denerken herkes bize bakıyor sanırım ..." halbuki baksalar ne olur bakmasalar ne olur!

Müzisyen kimliği ve ev hali

Müzisyen kimliğinin yanında hem anne, hem arkadaş olurdu. Biz iki ev şeklinde yaşıyorduk. Ya bir şeyler yer içer, ya dinler izlerdi. Bir odaya kapanıp sıkı

çalışmak gibi değil de, hayatın içindeydi hep. Mesela sesi kısıldığında, "Allahım ne zaman sesim geri gelecek" diye yorganın altında söylenirdi. Ev kadını kısmında da yemekler yapardı, ama en güzel yemekleri anneannem yapardı. Annem onun yemek yapma kısmındaki yağını çok koyma gibi minik şeyleri kontrol ederdi.
Çok yakın arkadaşları bir araya gelip gırgır şamata yapar, eğlenirlerdi. O döneme bakarsanız en yakını ağabeyi Neşet Ruacan ve eşi piyanist Nilüfer Verdi'ydi yani hem akraba ve arkadaştılar. Tatbiki'den Ragıp vardı. Longplay'den Aret Sevan, kızkardeşi Silva. Müzisyenler olarak da hepsi görüşüp sürekli çalarlardı.

Pozitif bir insandı ve "Umut" hep vardı

Çok pozitifti o kadar ki uç bir yerdeydi. Umudunu hiç bir zaman yitirmedi. Çok umudunu yitirebileceği zamanlarda bile umudunu yitirmedi. Her zaman "tamam şimdi buna kenetleniyoruz, şimdi bunu yapıyoruz, neyse onu halledeceğiz" derdi. Bizi çok motive ederdi. Hastalığı döneminde bile beni en çok toparlayan kişi o olmuştur. O konuda hepimizden daha iyiydi.
Roksan'a annesindeki en çok sevdiği şeyin ne olduğunu sorduğumuzda; *"her zaman içinde bir çocuk saflığı oldu ve hatta öyle saf ki, ona zarar getirebilecek kadar saf. Hep hayatı öyle yaşadı. Umarım bana da geçmiştir."*

Eğitmen kişiliği ve Türk jazz'ına katkıları üzerine

15 yıla aşkın bir zaman eğitmenlik hayatı oldu. Severek yaptı hep, öncesinde biraz korkarak ama sonrasında hayatının bir parçası haline gelmişti. Öğretmenliğe Bilgi Üniversitesi'nde dayım (Neşet Ruacan) sayesinde başladı. Aydın Esen, Can Kozlu ile birlikte çalışıyorlardı. Vokal öğretmeni olarak annem ve Randy Esen vardı. Başlarda "ben nasıl öğretmenlik yapacağım" derdi ama dayımın başarılı ısrarı ile başladı. Başladıktan sonra da o kadar alıştı ki bırakamadı ve çok başarılı oldu. Zaten o kadar severek yapmasından sebeple, çok da başarılı güzel öğrenciler yetiştirdi. Onlarla da aile gibiydi. Hepsi kardeşim gibi oldu. Ferhat Öz, Sema Özcan, Özge Pınar Mükükçü ve daha bir çokları.

Bize jazz'ı sevdiren isimlerden birisidir

O dönemde jazz daha popüler durumdaydı. Düşünebiliyor musunuz o dönemde anneme hapishaneden hayran mektupları gelirdi. Bugün böyle bir şey olur muydu bilemiyorum. jazz ne ki diye sorarlar önce.

Anılardan müziğe başlayışı

Tatbiki'de Grafik bölümünde okuyor. Fakat bir yandan evde de sürekli dayımdan da etkilendiği için, hep bir müzik ve müzisyenlik var içinde. Arkadaşlarına balkondan dayımın gitarlarını göstermeler, evde sürekli Ella'nın scatleri dönüyor, emekli albay dedem noluyor bu gürültü ne diyerek radyoları kapatıyor, annem yeniden açıyor. Salonda gizli gizli çalışıyor ve en sonunda Tatbiki'yi bırakıyor. Bir yandan da inanılmaz güzel şeyler çiziyor. Ama içindeki müzik tutkusu engellenemiyor. Dayımla birlikte alıyorlar gidiyorlar başlarını Emin Fındıkoğlu ile orkestralar kuruyorlar. Annem zaten daha şarkı söylemeyi bilmiyor. Onlarla beraber çalarken yurt dışına gittiği sürelerde orada öğreniyor. Bir sürü badireler. Onları da orada olanlara sormak lazım.

En çok etkilendiğim parçası
My Foolish Heart

İlk defa annemi annem olarak dinlemediğim bir şarkısı. Bende her zaman garip bir şey olmuştur. O sahneye çıkarken, ama düşmesin, aman bir şey söylemesin aman pot kırmasın, alnımız akıyla çıkıp eve gidelim şeklindeydim. Ama ilk defa Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde dayımla birlikte verdikleri bir konserde gerçekten ne oluyor diye dinledim ve hiç annem gibi değildi sahnede, çok etkilenmiştim.

Nükhet Ruacan'ı çok genç yaşta kaybettik. Bugün yaşıyor olsaydı jazz müziğine katkısı ne olurdu?

Benim en azından jazz vokalistleri açısından gözlemlediğim kadarıyla, bazı yanlış anlaşılan ve onların kafalarına yanlış yerleşen şeyler var. Yanlış anlaşılan şey şu; vokalistliğin hafife alınması. Enstrüman çalmak ile vokali başka bir şeymiş gibi algılıyorlar. Gitar, piyano ya da herhangi bir enstrümanı çalanların müziği öğrenmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Vokallerin tamamen taklitle belli bir şarkıcının stilini dinleyip onun gibi söylemekle sınırlı bir şey gibi algılanıyor. Bu hiç öyle bir şey değil. Doğru yolu gösterecek insanlar gerekiyor onlara. Çok öğrenilmesi gereken şey var ve bunlar hiç de yetenekle alakası olan şeyler değil. Keşke biraz daha açık vizyonlu insanlarla çalışsalar, daha çok şeyler yapmaları gerektiğin kabullenseler. Çünkü iki günde çok çabuk şekilde *ben oldum* diyenler oluyor. Bunu da daha sonra gerçek müzisyenlerden yedikleri darbelerle öyle olmadığını anlıyorlar. Annem bu konuda bir yol gösterici olabilirdi. Gençlerin doğru ve düzgün örnek alabilecekleri büyüklerinin olması gerekiyor. Sahnedeki duruş davranış, bilgisinden faydalanacağı müzisyenler olmalı ki, bu kadar başı boşluk serbestliğe gidiyor.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Ronald Shannon Jackson

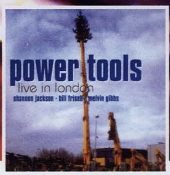

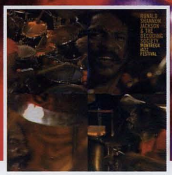

1950'lierde jazz davulcusu denince akla takım elbise giyen, soğukkanlı, iskambil kağıdı dağıtır gibi çaba harcamadan baget vurarak swing yaratan bir insan imajı gelirdi. Tam aksine, rock davulcusu dendiğinde ise gürültülü, abartılı kimi zaman dramatik ve kıyafetleri ter içinde kalmış bir insan akla gelirdi. Bu kuralı değiştiren jazz davulcusu ise, 19 Ekim 2013 tarihinde 73 yaşında yaşama veda eden Ronald Shannon Jackson olmuştur. 1960 sonrası fusion arayışlarında Jackson, free-jazz, world music ve rock türlerini harmanlayan "punk jazz veya "no wave" denilen akımın kurucularından biri olmuştur. Arka plandaki eşlikçi olmak yerini bizzat esen fırtınanın kendisi olmayı yeğlemiştir.

Jackson'un bu gürültülü ama samimi tarzı o dönemin Charles Mingus, Ornette Coleman, Albert Ayler, Betty Carter, Cecil Talor ve McCoy Tyner gibi jazz devlerinin ilgilerini cezbetmişti. 1979 yılından itibaren, Decoding Society başta olmak üzere çığır açan topluluklar kurmuş, Peter Brötzmann ve Albert Mangelsdorf gibi Avrupa'nın radikal müzisyenleri ile çalışmıştı. Benzer çalışmaları, John Zorn ve Bill Frisell gibi kategorize edilemeyen Amerikalı müzisyenler ile de yapmıştı.

Ronald Shannon Jackson, 12 Ocak 1940 tarihinde Texas eyaletinin Fort Worth şehrinde dünyaya geldi. Annesi kilise orgcusu, babası ise şehrin tek zenci plakçısıydı. Davul çalmayı küçük yaşlarda öğrendi. Okuldaki sınıf arkadaşı saksofoncu Dewey Redman idi. Daha okulu bitirmeden Texas'in en önemli saksofoncularından James Clay ile birlikte çalışmaya başladı.

Jackson 1966 yılında, üniversitede okumak üzere New York'a geldi. Orada, Charles Mingus, Betty Carter ve Jackie McLean ile çalışmaya başladı. Zamanın çoğunu ise her dönem avant garde kalacak olan saksofoncu Albert Ayler ile harcamaya başladı ve ünlü Slug's Saloon albümünde yer aldı.

Uyuşturucu sorunu yüzünden 1970 ile 1975 yılları arasında müzik yapamayan Jackson daha sonra sağlığına tekrar kavuştu, Budizm'i keşfetti ve Ornette Coleman'ın Prime Time topluluğuna girdi. Burada, Ornette'in davulcu oğlu Denardo ile adeta tandem yaptı. Coleman, melodi, armoni ve ritm unsurlarında serbestlik ve doğaçlama içeren "harmolodics" diye bir tarz yaratmıştı. Bu tarz Jackson'u da oldukça etkiledi. Önce *harmolodik* gitarist James Blood Ulmer ile çalıştı ardından kendi topluluğu Decoding Society'yi kurdu. Decoding Society, yüksek volümünün yanı sıra Jackson'un blues, bebop, rock ve funk hassasiyeti ve çok ritmliliğiyle dikkat çekti. Jackson toplulukta davulun yanı sıra flüt ve Alman *schalmei* borazanı da çaldı.

1982 yılında verdiği bir röportajda Decoding Society için "Afrika melodileri bariz. Funk cümleleri bariz. Doğu müziklerinden esinlendiğimiz bariz. Bulgar ritmleri de bariz. Ben bunların hepsini duyabiliyorum" demişti. Grup elemanlarından kemancı Billy Bang, saksofoncu Charles Brackeen ve guitarist Vernon Reid zaten kendi solo çalışmalarında tarzlarını ortaya koymuş müzisyenlerdi, dolayısıyla grupta baskın bir müzisyen yoktu.

Jackson, Alman free jazz'ının marka ismi Peter Brötzmann, gitarist Sonny Sharrock ve prodüktör/başçı Bill Laswell'in topluluklarında çaldı. 1987 yılında gitarist Bill Frisell ve basgitarist Melvin Gibbs ile Power Tools adlı fusion triosunu kurdu. Decoding Society ise saksofoncu James Carter'in da yer aldığı "What Spirits Say" gibi başarılı albümlerle yoluna devam etti.

Sol kolundaki bir sinir zedelenmesinden dolayı 2000 ile 2005 yılları arasında müziğe yine ara vermek zorunda kaldı. Daha sonra trompetçi Wadada Leo Smith ve piyanist Vijay Iyer'in Golden Quartet topluluğuyla müziğe geri döndü. Decoding Society olarak son konserini de Temmuz 2012 tarihinde verdi.

Ronald Shannon Jackson, aktif bir eğitimci ve serbest düşünceyi destekleyen bir müzisyen olarak rock'un ham heyecanını, jazz'ın ifade özgürlüğünü ve dünyadaki geleneksel müziklerin yerel renklerini, çalıştığı her toplulukta başarılı bir şekilde birleştirerek melodi, armoni ve ritmin müzikte eşit derecede önem taşıdıklarını ortaya koymaya çalıştı.

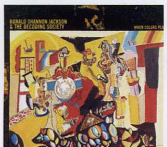

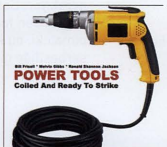

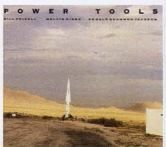

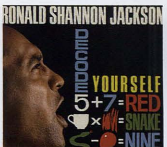

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Roy Campbell Jr.

Duygu dolu hard-bop trompet tarzını avant-garde jazz'a başarılı bir şekilde taşıyan Roy Campbell Jr., 9 Ocak 2014 tarihinde 61 yaşında yaşama veda etti.

Campbell, 1960'ların free jazz stilini, saksofoncu Albert Ayler, piyanist Cecil Taylor ve idolü olan trompetçi Don Cherry'nin izlerinden giderek günümüze taşımayı ve hırçın tınıları yaratıcılığı ile birleştirmeyi başarmıştır. Sürekli davet edildiği ve avant-garde jazz'ın buluşma noktası kabul edilen New York'taki Vision Festival'inde son konser albümü "Akhenaten Suite"i kaydetmiştir. Bir besteci ve topluluk lideri olarak güçlü ritmler ve folklorik dokuları tercih etmiştir. Piyano, bas, davul ve trompetten oluşan Tazz ve basta Wiliiam Parker ve değişik davulculardan oluşan Pyramid Trio bunun tipik örnekleridir. Pyramid Trio ile 2001'de yayınladığı "Ethnic Stew and Brew" onun en beğenilen albümlerinden biri olarak kabul edilir.

Roy Sinclair Campbell Jr., 29 Eylül 1952 yılında Los Angeles'te dünyaya geldi, New York'ta büyüdü. Wall Street'te iletişim uzmanı olarak çalışan babası aynı zamanda trompet çalmaktaydı. Campbell önce piyano ardından flüt ve keman çalmasını öğrendi. Lisenin son sınıfında trompete odaklandı. Jazzmobile kurumu sayesinde Lee Morgan, Kenny Dorham ve Howard McGhee gibi trompetçilerden eğitim alma imkanı elde etti. Manhattan Community College'de trompet eğitimi dışında, geçtiğimiz sene 93 yaşında kaybettiğimiz saksofoncu Yusef Lateef'ten teori ve bestecilik dersleri aldı.

Campbell, 20 yaşındayken ilk topluluğu Spectrum'u kurdu. Daha sonra New York'un loft-jazz sahnesinin ünlü topluluklarından Ensemble Muntu'da çaldı. İlk albümü olan "New Kingdom", 1992 yılında yayınlandı. Albümün açılış parçası "I Remember Lee", Lee Morgan'a bağlılığını gösterdiği bir bestesiydi. Bir sonraki albümünde yer alan "Booker's Lament" ile de aynı şekilde trompetçi Booker Little'a saygısını ifade etti.

Roy Campbell Jr, genç trompetçilere her zaman cesaret vermiş ve Dave Douglas ile, stil açısından geniş bir perspektifi olan FONT (Festival of New Trumpet Music) festivalini kurmuştur.

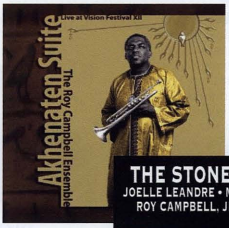

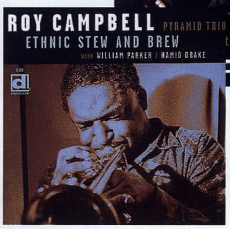

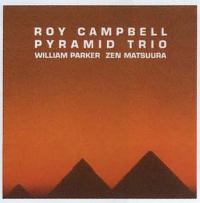

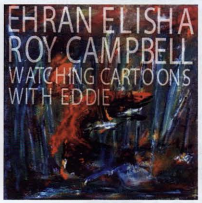

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Paco de Lucía

25 Şubat 2014 tarihinde, bir kalp krizi sonucu 66 yaşında aramızdan ayrılan gitarist Paco de Lucía'nin şöhreti ve etki alanı İspanyol flamenco dünyasının çok ötesindeydi. Carlos Saura'nın 1983 filmi Carmen'de Paco de Lucía'nın gitarından çıkan ilk sesler Laura del Sol'un filmdeki ilk görüntüleri kadar etkileyicidir. Georges Bizet'nin operasına sadık kalan De Lucía, bestecinin İspanyol melodilerini Kuzey Afrika'daki kökleriyle buluşturmayı başarmış, filmin gişe başarısına da önemli bir katkı yapmıştır.

De Lucía ufkunu 1960'lı yılların sonunda genç karizmatik şarkıcı Camarón de la Isla ile işbirliği yaparak genişletti. Birlikte yaptıkları albümler Yeni Flamenko'nun bir nevi habercileriydi.

De Lucía'nın 1972 yılında Camarón de la Isla ile birlikte kaydettiği Entre Dos Aguas (İki Su Arasında) İspanya genelinde büyük beğeni topladı. 70'li yılların sonlarında De Lucía, tanınmış jazz gitaristleri John McLaughlin ve Larry Coryell ile Guitar Trio adıyla bir akustik zirve yaptığında flamenko dünyası bir şaşkınlık daha yaşadı. Al Di Meola ile 1977 yılında Elegant Gypsy albümünü yayınladı. Di Meola, Guitar Trio'ya Coryell'in yerine ilerki yıllarda katıldı.

Geleneksel dinleyici kitlesinin dışına, kendi otantik ama bir o kadar da yenilikçi Flamenko tınısı ile ulaşan De Lucía kısa sürede tüm dünyada yeni hayranlar kazandı.

1980'lerden sonra De Lucía kendi topluluğuna flamenko için pek alışılmadık çalgılar eklemeye başladı. Peru kökenli kutu benzeri perküsyon *cajon*, ayrıca saksofon, flüt, kromatik armonika ve perdesiz basgitar bu çalgılardan bazılarıdır. Bunları, gitar, vokal ve *palmas* (alkış) gibi geleneksel tınıların yanında ekonomik olarak kullandı.

Bunun sonucunda, literatüre yeni girmekte olan "world music" stiline doğaçlama örnekleri sunmuş oldu. Ayrıca, her zaman topluluğunda bir dansçı yer aldı. Sonuçta geleneksel bir müzik türünü, özünden taviz vermeden fırından yeni çıkmış bir ekmek tazeliğinde dinleyenlerine sunmuş oldu.

Francisco Sánchez Gomez, 21 Aralık 1947'de, Cebelitarık körfezindeki Cádiz bölgesinin Algeciras şehrinde dünyaya geldi. Bir çocuk yetenek olarak, gitarist babası tarafından günde 10-12 saat flamenko gitar çalıştırıldı. Oniki yaşında profesyonel oldu ve sahne adını, Francisco'nun kısaltması Paco ile Portekizli annesine atfen De Lucia soyadını benimseyerek oluşturdu.

Ondört yaşında, dansçı José Greco'nun topluluğuna katılarak dünya turnesine çıktı. Amerika'dayken, iç savaş sırasında İspanya'yı terk eden ünlü flamenco ustası Sabicas ile tanıştı. Sabicas ona başkalarını taklit etmemeyi ve kendi stilini bulmasını tavsiye etti. Gene de ilerki yıllarda De Lucia'yı flamenkonun sınırlarını aşmakla da eleştirmekten geri kalmadı.

Doğaçlama kökenli olmasına ragmen, Joaquin Rodrigo'nun Aranjuez konçertosunu orchestra eşliğinde birebir notaya sadık kalarak mükemmel bir şekilde yorumlamıştır.

Paco de Lucia 2004 ve 2012 yıllarında Latin Grammy ödüllerine layık görüldü.

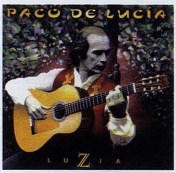

www.extreme-audio.com

Pro-Ject yeni Elemental serisi pikapları hem uygun fiyatı hem de performansı ile harika!

Sektörde bulunan ucuz plastik pikapların karşısına yüksek kalitesi ve uygun fiyatı ile bir alternatif koymaya karar veren Pro-Ject, yeni Elemental serisi ile en iyi performansı en uygun fiyata sunuyor!

Ortofon iğnesi, kolay kullanımı, plak kaydı için USB çıkışlı analog/dijital çeviricisi, ister bilgisayar ister Hi-Fi sisteme bağlanabilme özelliği, motor vibrasyonuna istenmeyen gürültülere mahal vermeyen sağlam gövdesi ile analog keyfine başlamak isteyen müzikseverler için üretildi!

Wadia 321'e aşık olacaksınız

Günümüz teknolojisini bir adım önde takip eden ve çağdaşlarına liderlik yapan Wadia, yeni cihazı Wadia 321 ile dijital dünyadaki bayrak yarışında yine en önde yer alıyor.

Gösterişli endüstriyel tasarımı ile göze çarpan Wadia 321'in iki adet optik, iki adet koaksiyel ve bir adet USB dijital girişi bulunuyor. Odyofillerin beklentilerini optimum seviyede karşılayan Wadia 321, kaynaklardan ulaşan müziği 192kHz/24 bit çözünürlükle en hassas şekilde yapılandırıyor. Wadia 321; camdan üretilmiş üst paneli, alüminyum dökümden oluşan gövdesi, fiber optik ışık difüzör panelli şasesiyle estetik güzelliğini ön plana çıkarırken; kullanım kolaylığı ve ses kalitesi ile 2014 yılında odyofillerin en çok tercih edeceği cihazların başında yer alıyor.

Meridian Director ile yeni bir nefes

İngiltere'de diğer tüm Meridian ürünleri ile aynı standartta üretilen, herhangi bir dijital kaynaktan alınabilecek en iyi sesi vermesi üzerine tasarlanan, yüksek kalitede bir dijital analog dönüştürücü olan Meridian Director; hi-fi sistemlerinizde dinlediginiz dijital müziklere yeni bir nefes getirecek.

Dijital çıkışa sahip ağ oynatıcılar ve müzik server'lar için, ideal bir eklenti olacak şekilde biçimlendirilen Director; ses ürünleri ve sistemlerine en yüksek performansı yaşatacak şekilde tasarlandı. Teknolojisinde ise, ödüllü Reference 800 serisinin bileşenlerinden faydalanıldı.

Tamamıyla metal, eliptik bir kasaya sahip olan Director, bir Meridian ürünü olduğunu hemen belli ediyor; herhangi bir hi-fi sisteme kendine ait ses kontrolü ve kurulumunundaki uygunluğu ile kolayca bağlanabiliyor.

Mümkün olan en düşük distorsiyon ve modülasyon gürültüsü ile en yüksek kalitede sesi dönüştüren cihaz, her Meridian gibi el yapımı bir işçilikle üretiliyor.

Meridian Upsampling ve Meridian Çözünürlük Geliştirme Teknolojileri'ne sahip olan cihaz, 24-bit/192kHz örnekleme hızına sahip... Tescilli "Apodising" filtrelemesi ile çok daha saf bir ses sunan Director, aynı zamanda da özellikle erken dönem dijital kayıtların bazı kayıt hatalarını temizleyebiliyor. Standart 16-24 bit, 44.1/48kHz örnekleme hızındaki sinyalleri otomatik olarak 24- bit 88.2/96kHz'e dönüştürüyor. 44.1 kHz ve 48 kHz dahil olmak üzere hassas referans osilatorleri ile örnekleme hızlarını ayırıp, oluşabilecek jitteri minimize ediyor.

İnanılmaz düşüklükteki modülasyon gürültüsü ve distorsiyonu, odyofil seviyesindeki kapasitörleri, altın kaplama phono soketleri ile en kaliteli bileşenlerden oluşan cihaz; Macintosh bilgisayarlarla doğrudan tak-çalıştır biçiminde iletişime geçiyor.

Meridian'ın yenilikçi mühendisliğiyle son teknolojiyi kullanarak ürettiği Director, müzik aşkınızdan keyif almanız için tasarlandı!

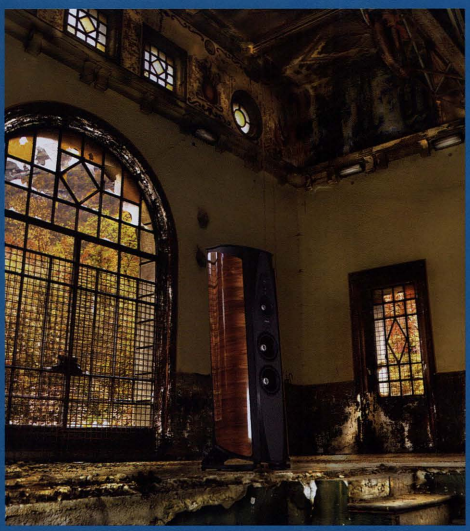

Nefesleri kesen Sonus Faber Aida!

Sonus Faber'in yeni hoparlörü, Giuseppe Verdi'nin görkemli operası 'Aida' gibi bir etkiye sahip, hoparlör geleneğinde adeta yeni bir dönüm noktasına işaret ediyor.

Firmanın 3.5 yollu kule tipi hoparlörü lir şeklindeki tasarımı ile dikkat çekiyor. Sonus Faber Aida, çok katmanlı tasarım ve yeni nesil malzemelerle muhteşem bir hoparlör yaratmış. Yepyeni bir tiz sürücüyü ilk kez Aida üzerinde deneyen Sonus Faber, yeni hoparlörü ile yine çok konuşulacağa benziyor. Hoparlörün iç duvarları ve dış kanatlarında uygulanan üstün yalıtım sistemi ile olası rezonans izleri tamamen ortadan kaldırılıyor.

320mm'lik yeni bas sürücü komposizt malzemelerden üretilmiş. Hoparlörün frekans yanıtı 20Hz – 35kHz, hassasiyeti 92dB, empedansı 4-ohm, tavsiye edilen amplifikasyon gücü 100 – 1000W, ölçüleri 1725 x 482 x 780mm, her bir hoparlörün ağırlığı ise 330kg.

Ozan Turan
ozan.turan@audioavm.com

İğneler

Miyajima Labs

Phasemation

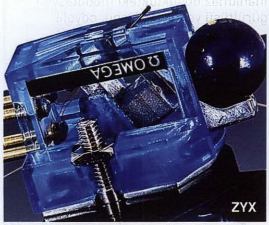

ZYX

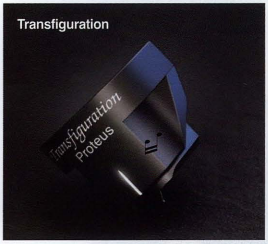

Transfiguration

Ikeda Sound Labs

Ikeda Sound Labs

Bu efsanevi iğne ve kollar İkeda Sound Labs'den Isamu Ikeda tarafından elle yapılmıştır. Ikeda Japonya'da 50 yılı aşkın tecrübesiyle meşhur bir ses ustasıdır. Kurduğu şirket Fidelity Research (FR), MC iğnesi FR-1 ve kol FR-24 1967'de ilk piyasaya sürdüğünde LP ve SP dinleyicileri tarafından büyük beğeni kazanmış; hatta Japon kraliyet ailesi tarafından da beğenilerek kullanılmıştır. MC iğnesi FR-7 ve kolu FR-74 ilk kez 1978'de piyasaya sürüldüğünde ise FR Japon borsasına kote büyük bir şirket olmuş ve FR-7'de kullanılan "Air-Core Quadrupole Structure" için Japonya ve Amerika'da patent almıştı. FR'nin 1980'lerde kapanmasından sonra yeni MC iğneler ve kollar Ikeda Sound Labs tarafından odyofiller ve ses severlerin beğenisine daha da hassas bir şekilde tasarlanmış ve geliştirilmiş haliyle sunulmaktadır.

Miyajima Labs

Noriyuki Miyajima tarafından kurulan Miyajima Laboratory kendisini bir laboratuvar olarak nitelendiriyor – gerçekten de 6 kisinin çalıştığı ufak bir atölye burası. Firmanın en üst iğnesi Kansui – bu kelimenin Japonca anlamı "hedefe ulaştı". Sonuçlara bakılacak olursa herhalde Miyajima'nın buradaki hedefi sadece bir önceki iğne Shilabe'nin mükemmel ses kalitesinin de üzerinde bir performans elde etmek değil aynı zamanda kullanmakta olduğu "Cross Ring" teknolojisini de yeni bir seviyeye taşımaktı. Müzikten keyif alan herkesin dinlemesi gereken ve fiyatı ne olursa olsun herhangi yeni bir iğne almadan önce denenmesi gereken "hedefe ulaşmış" ve son derece kendisine özgü bir iğne.

ZYX

Ufak ama vinil yüzeyin altındaki gizemleri çözmekte çok önemli bir araç olan iğneleri Japonya'da sanki mücevhermiş gibi işleyen birkaç ünlü firma vardır. ZYX de bunlardan biridir. Şirketin başkanı Hisayoshi Nakatsuka 1970'lerde Ortofon firmasının baş tasarımcısıydı ve bobin tasarımı ile iğnenin mekanik hareketli kısımları konusunda uzmanlaşmıştır. Ortofon'un Japonya ayağı zaman içerisinde kapanınca Namiki Precision firması ile yine ilginç iğne tasarımlarına imza atmaya devam etmiştir. 1980 ve 90'lı yıllarda farklı markaların iğnelerini tasarlayan Nakatsuka, sonunda ZYX'i kurmuştur. Hisayoshi Nakatsuka'nın analog ve dijital reproduksiyon için özgün kişisel görüşleri vardır: onun için analog dünyası, bilgi ve odyo reprodüksyon anlayışıyla müziğin basit bir şekilde doğru yolda ilerlediği bir yerdir.

Phasemation

Phasemation markası Japon Phase Tech firması bünyesinde bulunan ve sadece pikap iğneleri konusuna odaklanmış bir firmadır. Phase Tech firmasının 2000'lerin başlarında ürettiği P-1 MC iğnesi çok başarılı olmuştur. Bu iğnenin üretiminin üzerinden 10 yıl geçtikten sonra Japon tasarımcılar iğne üzerinde çalışmalar yapmış ve 10. yıl dönümü ürünü olarak PP-300 piyasaya sürülmüştür.

Transfiguration

Seiji Yoshioka tarafından kurulan Transfiguration firması plak iğneleri konusuna odaklanmış bir firma. Transfiguration Axia firmanın çok beğenilen Aria iğnesinin yerine geçen, serinin yeni giriş ürünüdür. Optimal ayarı ile uzun seneler hizmet verecek, detaylı çalan, ancak bu detayı verirken plak çaldığını unutturmayacak bir iğnedir.

CD VİTRİNİ

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**t**a	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompozitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Önder Focan Group feat. Meltem Ege
Live at Ankara Jazz Festival 2013
FocanJazz DVD001 (2014)

Müzisyenler
Meltem Ege (vo)
Şenova Ülker (tp)
Bulut Gülen (tb)
Önder Focan (g)
Ozan Musluoğlu (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

Gitarist Önder Focan ve grubunun 2013 Ankara Caz Festivali'nde canlı olarak kaydettikleri DVD piyasaya çıktı. Jazz müziği spontan yapısı ve enerjisi ile canlı performans olarak daha etkileyici ve heyecan verici olmaktadır. Bu anlamda canlı kayıt DVD'ler jazz'in heyecanı ve enerjisini dinleyiciye daha iyi iletebilmektedir. 16. Ankara Jazz Festivali kapsamında 9 Şubat 2013 Cumartesi ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi Büyük Salon'da verilen konserden canlı olarak kaydedilen DVD'de Önder Focan'ın jazz standartları düzenlemeleri, enstrümantal ve sözlü bestelerinden oluşan repertuar üçlü, dörtlü, beşli ve altılı grup formatında çalınmıştır. Mastering ve miksajı Genco Arı, canlı kaydı ise Ali Focan'ın yaptığı çalışmada 10 parça yer alıyor, toplam süre ise 82.23 dakika. Albüm Önder Focan'ın ilk DVD kaydı olma özelliğini taşımaktadır.

A Capella Boğaziçi
Eurasian Tales
Equinox EMCD 0023 (2013)

Müzisyenler
Seren Akyoldaş (soprano)
Ezgi Arslan (alto)
Kaan Bayır (tenor)
Recep Gül (bariton)
Ali Göktürk (bas)

2002 yılında Boğaziçi Üniversitesi Müzik Kulübü üyeleri tarafından Boğaziçi Singers A Capella Quintet ismiyle kurulan grup 2004 yılında A Capella Boğaziçi ismini almıştır. 2005 yılında ilk albümünü Kerem Görsev prodüktörlüğünde çıkaran grubun kayıtları Uluslararası İstanbul Festivali CD'sinde ve DMC Jazz Label karma albümünde de yer almayı başarmıştır. Pek çok festivallerde sahne almış olan A Capella Boğaziçi'nin yeni CD'si, Fazıl Say bestelerinden oluşan playlistiyle raflarda yerini buldu.

Güç Başar Gülle
Bensiz
MMA Rec. 413013 (2013)

Müzisyenler
Güç Başar Gülle (g)
Volkan Hürsever (b)

İlk albüm çalışması "İlk Renk" ile Osmanlı-Türk müziği dünyasında yakaladığı renkleri kendine has bir üslupla sergileyen Güç Başar Gülle, "BenSiz" adlı ikinci albüm çalışmasıyla Gitar müziği dünyasını Volkan Hürsever (kontrabas) ile birlikte dinleyiciye sunuyor. Klasik, Jazz, Latin ve Flamenko etkilerinin hissedildiği albüm, Güç Başar Gülle'nin eserlerinden oluşmakta. Bu çalışmayı yapıtlarına imza koymayan ortaçağ sanatçılarına ithaf edip, günümüz "Ben" kavramına farklı bir soru ile yaklaşıyor ve "Ben"in "Siz"den o kadar da uzak olmadığına inanıyor.

Kudsi Erguner
Çınaraltı
Equinox EMCD 0013 (2013)
Müzisyenler
Kudsi Erguner (ney)
Derya Türkan (kemençe)
Hakan Güngör (kanun)
Alper Uzkur (tanbur)
Pierre Rigopoulos (perc)
Renaud Garcia-Fons (b)

Geleneksel mevlevi sufi müziğinin ustası ve ney enstrümanının önde gelen isimlerinden Kudsi Erguner yeni albümü "Çınaraltı"yı dedesi Neyzen Süleyman Erguner anısına tasarladı. Equinox Music etiketiyle Ocak ayında raflarda yerini alan albümde, Süleyman Erguner bestelerinin yanısıra Kudsi Erguner'in ilahi, semai ve doğaçlama eserleri yer alıyor. "Çınaraltı"nın tamamı Kudsi Erguner'in 27 Kasım 2007 tarihinde Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda vermiş olduğu konserin canlı kaydı. Erguner'e bu konserde kemençede Derya Türkan, kanunda Hakan Güngör, tanburda Alper Uzkur, ritmde Pierre Rigopoulos, ve kontrabasta Renaud Garcia-Fons eşlik ediyor.

Luis Ernesto Gomez & Gülseren Gomez
La Des Carga - Çilli Bom
SesProd 381244 (2013)

Müzisyenler
Luis Ernesto Gomez (vo, tumba)
Gülseren Gomez (vo, perc)
Deniz Biber (vo)
Kerem Kırca (timbal)
Riccardo Marenghi (bongo)
Alper Kılıç (b)
Samad Kamalı (p)
Semih Sural (tp)
Sinan Keskin (as)
Barış Aslan (tp)

La Descarga'nın kurucuları; Kolombiyalı orkestra şefi, ünlü tumbacı, Luis Ernesto Gomez ve uluslararası vokalisti Gülseren Yıldırım Gomez. Son dönem müzik dünyasına ses getiren neşesiyle bilinen piyanisti Samad Kamalı, sağlam tekniğiyle bascı Alper Kılıç, timbalci ve cajon ustası Kerem Kırca, brass section'da saksofoncu Sinan Keskin, trompetçi Semih Sural ve Akdeniz ruhunu katan bongo-campanaci İtalyan Riccardo Marenghi, geri vokalde sesle bütünleşen Deniz Biber ve Can Magreavila ve grubun enerjisini konserlerinde görsele çeviren elemanı Ayşegül Erman'dan oluşuyor. "Çilli Bom"

adlı (toplamda 11. inci) yeni albümleri ile sahne showlarında, dünya müziğinin ve jazz'in referansları olan Dizzy Gillespie, Tito Puente, Chano Pozo, Jacques Brel, Elis Regina, Michael Jackson ve James Brown gibi isimlerin müziklerini ve kendi bestelerini, kendilerine has yorumlarla çalıyor ve sizleri latin dünyasının en bilinen ritimleri salsa, cumbia, merengue'den, oriental ve flamenco'ya, soul, funk ve disko ile dolu doyumsuz anları garanti ediyorlar.

Luisa Sobral
There's A Flower in my Bedroom
Universal 545469 (2013)

Müzisyenler
Luisa Sobral (vo)
Jamie Cullum (p)
Mário Laginha (p)
Gileno Santana (tp)

Portekiz'in genç şarkı yazarı ve yetenekli jazz şarkıcısı Luisa Sobral, henüz 2011 yılında ilk albümü The Cherry On My Cake ile platin plak satışlarını geride bırakırken, yakaladığı büyük başarıyı yepyeni albümü There's a Flower in my Bedroom ile sürdürüyor. Eleştirmenlerin Portekiz'in Billie Holiday'i diyerek övdüğü 26 yaşındaki genç şarkıcı Luisa Sobral, 2009 yılında mezun olduğu Berklee Müzik Koleji yıllarından beri şarkılar yazıyor ve özellikle sahnede yarattığı romantik ve otantik tarzıyla büyük ilgi görüyor. Müziklerinde jazz, soul ve pop tarzlarını buluşturan Luisa Sobral'ın, 17 yepyeni şarkısının tamamına imzasını attığı son albümünde ayrıca İngilizlerin genç Sinatra'sı olarak anılan Jamie Cullum da eşlik ediyor. BBC'de ünlü Jools Holland'ın programında canlı yayın konuğu olan ilk Portekizli sanatçı olan Luisa Sobral, dünyaca ünlü İspanyol yıldız Alejandro Sanz'ın albümü "La Musica no se Toca" için kaydettiği şarkıyla da yıldızını parlatırken, son albümüne sadece Jamie Cullum değil ayrıca fadonun önemli seslerinden Antonio Zambujo ve uluslararası piyano yıldızı Mario Laginha da konuk oluyor.

Helen Sung
Anthem for a New Day
Concord 34496 (2014)

Müzisyenler
Helen Sung (p)
Seamus Blake (ts, ss)
Ingrid Jensen (tp)
Reuben Rogers (b)
Obed Calvaire (d)

Sung'in tamamen klasik dünyadan kopmamış olduğu Duke Ellington'in "It Don't Mean a Thing (If It Ain't Got That Swing,)" parçasından, yek swing ettiği söylenemese de, klasik piyano tekniğini nasıl jazz ile birleştirdiğini gözler önüne serer. Albümün açılış parçası plan "Brother Thelonious", ayrı isimde olan bir Belçika birası için yazılmış olan tema müziği, Sung'in net piyano soloları hızlı "piano banging" tekniğinde ne kadar ileriye gittiğini gösterir. Bu daha çok bir altılı olarak ortaya çıkan ve Sung'in olağanüstü Ingrid Jensen'i albümünde ilk defa bir trompetçi olarak yanına aldığı bir albümdür. Jensen'in saksofoncu Seamus Blake ile açtığı "Brother Thelonious" daha sonra Jensen'in yükseleni trompet soloları Blake'in yakıcı esintileriyle Sung'in hayran kitlesine hitap etmektedir. Ayrıca Sung'in konukları; Klarnetçi Paquito D'Rivera, piyaniste Chick Corea'nın "Armundo's Rhumba," bestesinde coşkun bir düetle katılır ve viyolonist Regina Carter piyanistin kendi bestesi olan düşünceli "Hidden" ve özel olarak düzenlenmiş olan bir "Great American Songbook" parçası olan "Never Let Me Go" ile katılır. Yine bir Sung bestesi olan "Chaos Theory" işleri daha özgür bir alana taşımakla beraber piyanoda hızlı, ateşli bir üslup ile karşımıza çıkar. John Ellis bas klarnette "Anthem for a New Day" parçasında Sung'in konuğu olurken, piyanist paletine yeni renkler eklemeyi başarır. Karanlık bir şiir gibi başlayan, özgürce uçan/neo-funk "Here I Am!" parçasında, Sung Fender Rhodes'ta ışıldar, Jensen ve Blake'in katılımlarıyla kareografize edimiş, jazz tarzında bir kavgaya dönüşür. Peki ya Helen Sung'in bir Thelonious Monk bestesi olan "Epistrophy"ye kattıkları? Burada altılı büyük bir orkestra gibi hareket ederek parçayı bir marşa dönüştürmüş. Keyifle dinleyebileceğiniz bir çalışma. Albümde yer alan konuklar ise; Samuel Torres (perc), John Ellis (bclt), Regina Carter (vi), Paquito D'Rivera (clt).

Alfredo Rodríguez
The Invasion Parade
Mack Avenue MAC1079 (2014)

Müzisyenler
Alfredo Rodriguez (p)
Billy Carrion (bs)
Henry Cole (d, perc)
Roman Filiu (as, ss)
Pedrito Martinez (vo, perc)
Javier Porta (flt
Peter Slavov (b)
Esperanza Spalding (vo, b)

Küba doğumlu Alfredo Rodrguez gerçek anlamda müziğini doğduğu topraklarla taşımış. Birleşmiş Devletler'e gelmek Rodriguez'e sanatsal olarak verilmiş ikinci bir şanstan ibarettir. The Invasion Parade, Küba müziğinin Birleşmiş Devletler'de kaydedilen farklı tarzlarını içinde barındırmakla beraber, harikulade müzisyenlerin sıralandığı ve Esperanza Spalding'in de dahil olduğu bir albüm.Alfredo zengin ve derin bir harmonik bir yaklaşımla, değişen nüansları bir cerrah ustalığıyla işlemiş ama aynı zamanda canlı ve ruhani bir ruh halini korumaya devam etmiş. Amerikalı, Porto Riko'lu, Bulgar gibi tam bir kültürel kollektiften oluşan takım arkadaşlarıyla amacına ulaşan Rodriguez, tüm müzisyenlerin kendilerine has yeteneklerini masaya koymalarına olanak tanımakla beraber bu zengin kültürel mirasın insanlar üzerinde ışıldamasını hedeflemiş. Invasion Parade ile sanatçı, jazz ve dans arasındaki bağlantıyı öne çıkarmayı hedeflediğini belirtiyor. Albümdeki diğer konuk müzisyenler; Alex Hargreaves (vi), Sachi Pattitucci (cello), Roman Diaz (perc), Regureio Boccato (perc).

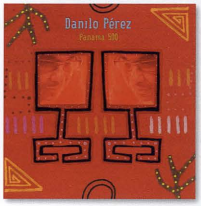

Danilo Perez
Panama 500
Mack Avenue MAC 1075 (2014)

Müzisyenler
Danilo Perez (p)
John Pattituci (b)
Brian Blade (d)
Ben Street (b)
Adam Cruz (d)

47 yaşında Bostonlu jazz piyanisti, besteci ve eğitimci (Berklee) olan Danilo Pérez, yıllardır Panama müziğini farklı düzenlemelerle albümler kaydediyor, konserler çalıyor. "Panama 500" şimdiye kadar yaptığı en başarılı iş sayılabilir. İspanyol kaşif Balboa'nın Pasifik Okyanusunda bulunan Panama'nın batı kıyısını 'keşfinin' 500'üncü yılı ve aynı zamanda Panama Kanalı'nın 100'üncü yıldönümünü anma amacıyla, Danilo Pérez doğduğu toprakların tarihini müzik vasıtasıyla, özellikle de yerel Guna halkının folklorik dans ritimlerini modern jazz'a uyarlayarak anlatmış.

Regina Carter
Southern Comfort
Sony 00505 (2014)

Müzisyenler
Regina Carter (vi)
Gillian Friedman (perc)
Adam Rogers (g)
Marvin Sewell (g)
Chris Lightcap (b)
Jesse Murphy (b)
Will Holshouser (acc)
Alvester Garnett (d)
Chris Hinderaker (perc)
Luca Madrazo (vo, perc)
Myles Weinstein (perc)

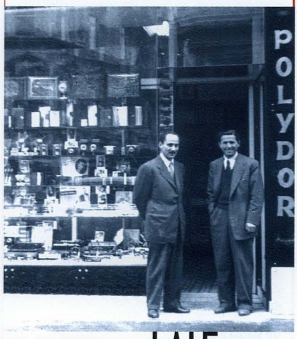

LALE PLAK
Tünel Galipdede Caddesi No: 1
Beyoğlu 34430 İstanbul, Turkey
T: +90 212 293 77 39
info@laleplak.com

Kemancı Carter kendisini bu çalışmada tarihin içine bırakmış. Carter kendini belirli bir üslup ile sınırlandırmamakla beraber tarz olarak kapsamlı bir müzikolog haline gelmiş, nerdeyse kemanıyla evlenmiş ve ailesine farklı şeklilleri ve kökenleri katmış. Kemanın karanlık efendisine atfettiği *Paganini: After A Dream* (Verve, 2003), annesinin sevdiği müzikleri deneyimlediği: *I'll Be Seeing You: A Sentimental Journey* (Verve, 2006), ve Afrika müziğiyle kend sanatsal eğilimleri arasında köprü kurduğu: *Reverse Thread* (E1 Entertainment, 2010) albümlerinden sonra; şimdi *Southern Comfort ile,* Carter büyükbabasının yaşadığı dönemi keşfe çıkar. Bir kömür madencisi olan, Alabamalı büyük babasını zamanında alışık olduğu müzikleri ziyaret eden Carter, bir kaç geleneksel şarkı ile –tam yeri ve zamanı tutmasa da– Gram Parson'ın "Hickory Wind"i nazikçe çalar. İrlanda kökenli ("Shoo-Rye"), ve cajun esintili ("Blues De Basile"), ve sundurma üzerinde geçen Amerikan temalı "I'm Going Home" inanılmaz çalınmış. Davulcu Alvester Garnett "Trampin" ve "Honky Tonkin" parçalarında ortamı ısıtırken, akordeoncu Will Holshouser ferah bir ruh hali katmış.

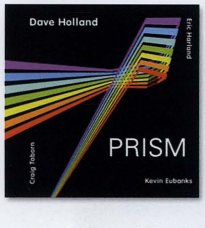

Dave Holland
Prism
Dare2 Rec. 21802 (2013)

Müzisyenler
Kevin Eubanks (g)
Craig Taborn (p, Fender Rhodes)
Dave Holland (b)
Eric Harland (d)

Başcı Dave Holland, kayıtlara, klasikleşmiş ve alışılmışın dışında bir quartet olarak kabul editen, *Conference Of The Birds* (ECM, 1973) ile lider olarak çalmıştı. Holland bu çalışmada kalıbına sığmayan bir araştırmacı gibi grip dinamiklerin iç yapısını anlamaya çalışan ve alışılmışın dışına çıkmaya özen gösteren bir sanatçı kimliğine bürünmüş ve bu kimliği yıllarca korumayı başarmıştır. Dünya görüşünü her zaman geliştirmeyi becermiş ve bunu işine yansıtabilmeyi başarmıştır. Şimdilerde, kırk yıldır sürdürmeye devam ettiği başarılarını başka bir dörtlüyle göz önüne sermiş. Bu albümde Holland, geçmişinden üç dinamoyu yeniden bir araya getiriyor: gitarda Kevin Eubanks, daha önce *Extensions* (ECM, 1989) albümünde yer almış, davulda Eric Harland, daha önce Holland ile The Monterey Quartet'te sonra da *Pass It On* (Dare2 Records, 2008) da yer almış ve Holland ile bir çok kez sahneyi paylaşmış piyanist Craig Taborn yer alıyorlar. Eleştirmenlerden ve hayranlarından tam not almayı başarmış bu sanatçılar bu yılın en öne çıkan ve en ilgi çeken produksyonunda karşımıza çıkıyorlar. Bu topluluğun ortaya çıkardığı müzik girdabı herşeyi için çekerken, birbirine geçen biçimler, birbirine geçen çizgiler, nefes kesici ritimler ve keskin sololar ile ilgiyi her an canlı tutabilmeyi başarıyor. "The True Meaning Of Determination" tam anlamıyla 'hepimiz birimiz, birimiz hepimiz' felsefesini dışa vurmaktadır. Holland bas girişiyle dikkati çekerken, Eubanks'ın gitar soloları herşeyi göz önüne sererken, Taborn sahne ışığını arkasına alarak Harland ile mükemmel bir uyum içerisinde. Bu dokuz dakikayı geçen mutuluk dolu parça diğerlerinin önüne geçmez, aksine tüm performans ilgiyi sıcak tutuyor. Prism, sadece başarılı bir grubun güzel bir albümü değil aynı zamanda son zamanların en iyi jazz albümlerinden biri olmaya aday.

Jeff Ballard Trio
Time's Tales
Sony 41072 (2013)

Müzisyenler
Miguel Zenon (as)
Lionel Louke (g, vo)

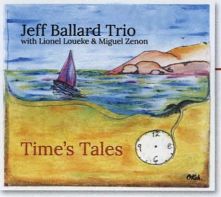

Jeff Ballard (d, perc)

Yeni yıla başlamanın daha iyi bir yolu olamazdı – 2013 jazz sezonu Jeff Ballard'dan başka kimse tarafından açılamazdı. Olağanüstü gitarcı Lionel Loueke ve saksofonda Miguel Zenon ile kayıt ettikleri ilk işbirliği olan bu albüm çeşitli repertuarlardan parçalara ev sahipliği yapıyor, Thelonious Monk'tan İran folk melodilerine kadar; Bartók, Duke Ellington, George Gershwin, Stevie Wonder gibi isimlerden esinlenen bu albüm müzisyenlerin farklı özgeçmişlerine (Birleşik Devletler, Benin ve Porto Riko) ayna tutuyor.

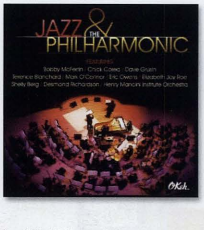

Jazz & The Philharmonic
Sony 3338 (2014)

Müzisyenler
Bobby McFerrin
Chick Corea
Dave Grusin
Terence Blanchard
Mark O'Connor
Eric Owens
Elizabeth Joy Roe
Shelly Berg
Desmond Richardson
Hanny Mancini Institute Orchestra

Dave Grusin ve şu anda Henry Mancini Enstitü Orkestrasında sanat direktörlüğü yapan trompetçi Terence Blanchard, ayrıca kariyeri sıkça klasik müzik ve Amerikan folk müziğiyle yolları kesişen viyolonist Mark O'Connor, Met Operası yıldızı ve YoungArts mezunu Eric Owens, bir klasik piyanist olan ve Young Arts mezunu Elizabeth Joy Roe, koreograf, dançı ve Young Arts mezunu Desmond Richardson, uzman Young Arts öğretmeni Shelly Berg, ve Scott Flaivin tarafından yönetilen Frost School of Music'in muhteşem Henry Mancini Orkestrası bu yapımda karşımıza çıkıyor. Bu tarihi organizasyonun yaşama geçmesindeki en önemli isimler; National YoungArts Foundation, the Frost School of Music, the Adrienne Arsht Center for the Performing Arts, ve JAZZ ROOTS: A Larry Rosen Jazz Series. Bu yıldızlarla bezeli konser 2000 kişilik John S. and James L. Knight Concert Hall at the Adrienne Arsht Center'da 11 Ocak 2013 tarihinde gerçekleşmiş. Bu konseptin işleyişe geçmesi iki yılı aşkın bir süre almış, asıl plan yetmiş yıl önce yapımcı ve menajer Norman Granz'in jazz dinleyicisini klasik konser salonlarında, özellikle de Los Angeles'taki Philharmonic Auditorium'da ağırlama fikrinden yola çıkmıştır. 1994 yılının Temmuz ayında gerçekleşen gösteri ilk Filarmonik konser salonunda gerçekleşen jazz konseri olarak adlandırılabilir. Bu konser serisi Norman Granz'in son kırk yıl içerisinde gerçekleştirdiği uluslararası turnelere çıkan birlikteliğinin bir örneği olmakla beraber, Şubat 2014 itibariyle konsept uluslararası sanatçıları, bestecileri, aranjörleri ve tam ölçekli bir filarmoni orkestrasının biraraya getirilmesi sonucu dünya çapında dinleyicilerle buluşmasını sağlamıştır.

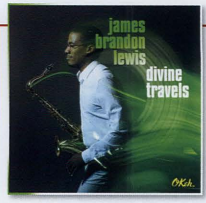

James Brandon Lewis
Divine Travels
Sony 76664 (2014)

Müzisyenler
James Brandon Lewis (ts)
William Parker (b)
Gerald Cleaver (d)

Genç bir saksofoncu için ilk albümü büyük bir plak şirketi altında çıkarabilmek büyük bir şanstır. *Divine Travels* ihtişamı saygıya tercih eden, olabilecek en mütevazi olabilecek bluesy bir özgür jazz albümü. Lewis, otuz yaşlarında, efsaneyi bir tenor saksofoncu olarak kendini bir trio çalışmasının içine atmış, ancak bir trion'un ona vereceği rahatlıktan faydalanmaya gerek duymamış. Akılcı seçimler yapan sanatçı, Başçı William Parker, davulcu Gerald Cleaver ile çalışmış. Avant-garde jazz'in babası olarak adlandılan Parker, Matthew Shipp, David S. Ware, ve Cecil Taylor'in kariyerlerinde önemli bir rolü olmakla beraber Cleaver'in da çalışmaları Ivo Perelman, Craig Taborn, ve Joe Morris ile kesişmiş. Albüm, meditatif "Divine" ile başlar, burada saksofoncu biraz John Coltrane ruhaniliğiyle, Sonny Rollins yaratıcılığını birleştirir. Albümün genelinde kendinden emin bir sakinlik ve ruhanilik içeren bir müzikaliteye sahip. Her parça kendi içinde telaşsızca olgunlaşmış. Lewis adeta "Wade In The Water" ve "Sometimes I Feel Like A Motherless" parçalarını birleştirerek "Wading Child in The Motherless Water" altında bir ayine dönüştürüyor.

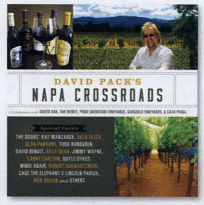

David Pack's
Napa Crossroads
Concord Rec. 33974 (2013)

David Peck'in kariyeri daha çok Ambrosia grubunun solisti olarak öne çıksa da, müzik kariyeri daha çok bir yapımcı ve yazar olarak devam etmiştir, oldukça da başarılı olan Peck, Selena, Wynonna Judd, Aretha Franklin, ve Kenny Loggins ile çalışmış; müzik direktörü olarak ise Amerikan Başkanı Bill Clinton'ın her iki açılış töreninde yer almış, ayrıca Barbra Streisand, Elton John, ve Leonard Bernstein ile de çalışma fırsatını yakalamıştır. Çalışmalarına 1985 yılında Ambrosia'dan ayrıldıktan sonra bir solo, daha sonra da trio albümlerinde devam etmiş, ancak bu çalışmalar 2004 ile 2007 yılları arasına sınırlı kalmış, en son Ray Manzarek, Béla Fleck, Alan Parsons, Todd Rundgren, Larry Carlton, Rick Braun ile Napa Valley için bir çalışma yapmıştır. Bu çalışma Napa Valley için albüm niteliğinde bir reklamdan ibarettir. Bu çalışmanın asıl can alıcı noktası ise tüm bestelerin Napa Valley bağlarında çalışanlar tarafından yazılmış olmasıdır. Peck'in yardımlarıyla bu besteler oldukça melodikleşmiş ve güneşli Kaliforniya ruhunun temsilcileri haline gelmişlerdir. Bazı parçalar şarap temalarıyla bezenmiş, örneğin Béla Fleck'in banjosuyla renklendirilmiş "O' Blessed Vine", Ray Manzarek'in kendine özgün piyano stilini ortaya çıkardığı (ölümünden önce çıkan son parçalardan biri olan) 'Doors' öğeleri taşıyan "Silverado Free" ve geleneksel country tınıları taşıyan Jimmy Wayne'i vokalde misafir eden "Wine Country Cowboy" bu albümde yerini almış.

Pat Martino'nun "Just Friends" Solosu

Cem Tuncer - www.cemtuncer.com
cemtuncer@gmail.com

Bu sayıda büyük jazz gitarcısı Pat Martino'nun El Hombre albümünden Just Friends için çaldığı solonun transkripsiyonu var.

Herkese iyi çalmalar.

Just Friends

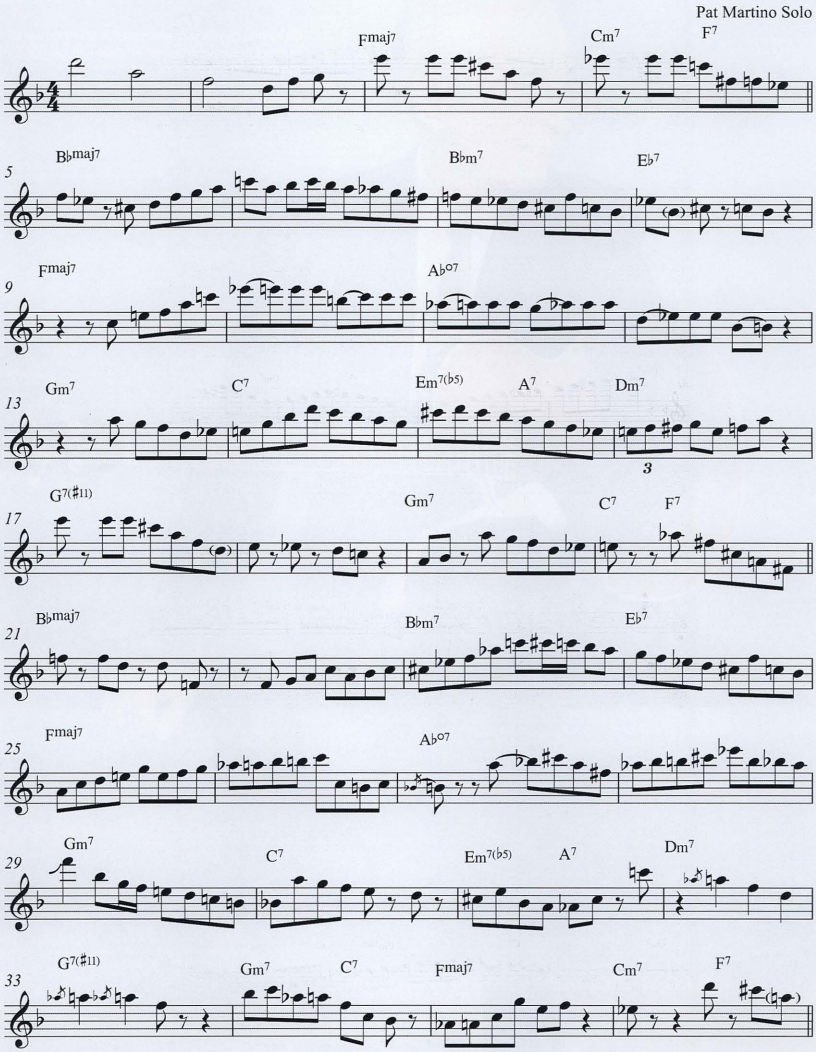

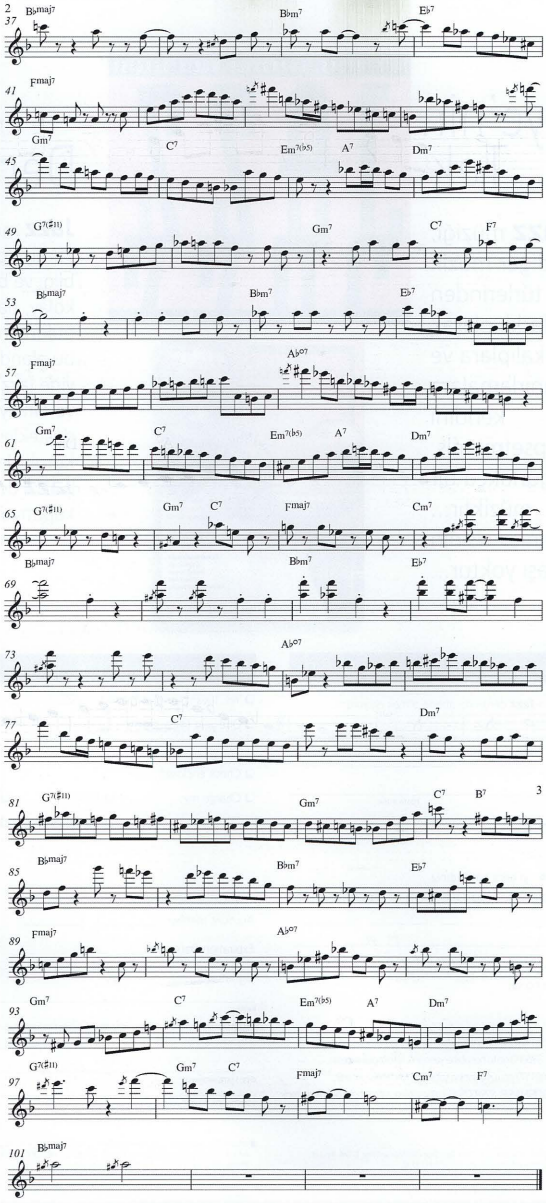
2
37
B♭maj7
B♭m7
E♭7
41
Fmaj7
Gm7
C7
Em7(♭5)
A7
Dm7
45
49
G7(♯11)
Gm7
C7
F7
53
B♭maj7
B♭m7
E♭7
57
Fmaj7
A♭o7
61
Gm7
C7
Em7(♭5)
A7
Dm7
65
G7(♯11)
Gm7
C7
Fmaj7
Cm7
69
B♭maj7
B♭m7
E♭7
73
A♭o7
77
C7
Dm7
81
G7(♯11)
Gm7
C7
B7
3
85
B♭maj7
B♭m7
E♭7
89
Fmaj7
A♭o7
93
Gm7
C7
Em7(♭5)
A7
Dm7
97
G7(♯11)
Gm7
C7
Fmaj7
Cm7
F7
101
B♭maj7

Türkiye'nin Tek

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

Dergisi

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

A B O N E F O R M U

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 40 ₺ 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: _____

Adı Soyadı: _____

Geçerlilik Tarihi: ____ ____ IMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su: .....

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 40 ₺ 'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

S U B S C R I B E T O J A Z Z

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 40.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: _____

Expiration Date: ____ ____

Signature: .....

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

PLEASE PRINT

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

Kağan Yıldız

Nisan ayı Körleme'mizde klasik müzik kökenli kontrabasçı Kağan Yıldız yer alıyor. Özellikle Kerem Görsev'in konser ve albümlerinden tanıdığımız Kağan Yıldız, ülkemizdeki önemli jazz sanatçılarının yanısıra seçkin müzisyenler ile yurtdışında çalıyor, festivallere katılıyor. Yıldız'a kontrabasçılardan oluşan bir seçki sunduk.

Ron Carter

It's the Time
EMI -2007

Ron Carter – kontrabas
Mulgrew Miller – piyano
Russel Malone – gitar

Ron Carter olabilir mi bu? *Golden Striker Trio* bu sanırım. *Mulgrew Miller* piyano, *Russell Malone* gitar çalıyor.

Ron Carter, It's the Time albümü.
Ron Carter, Russell Mallone ve Donald Vega ile olan takım, 8-9 Mayıs'ta Nardis'te iki gece üst üste konser verecekler. Heyecanla bekliyorum.

Renaud Garcia-Fons Trio

Arcoluz
Enja Matthias Winckelmann - 2006
Anda Loco – R.G.-Fons
Kiko Ruiz – gitar
Negrito Trasante – perküsyon, davul
Renaud Garcia Fons – kontrabas

İspanyol tarzı bir müzik... *Brian Bromberg* geliyor aklıma. Gerçi böyle bir albümünü hiç duymadım. Bu tarzda bir teknik ile çalan *Paco de Lucia*'nın basçısı vardı. Tonu ve ajilitesi bana *Brian Bromberg*'ü çağrıştırdı, solo albümlerini çok takip etmiyorum onun. İspanyol bir basçının albümü olarak gördüm ben bu müziği.

Renaud Garcia-Fons.
Evet *Renaud Garcia*'yı biliyorum ama fazla dinlediğim birisi değil. Çok fazla etnik tarzda şeyler dinlemiyorum. Çok iyi bir kontrabasçı olduğu kesin tabii. İspanyol tarzı birşey çalmasalardı belki bilebilirdim o olduğunu... Türkiye'de oldukça tanınan bir müzisyen.

Charlie Haden

Silence
Soul Note – 1987
Round Midnight – T. Monk

Steve Grossman (ts)
Takehiro Honda (p)
Hideo Kawahara (b)
Masahiro Yoshida (d)

Parça *Round Midnight*. Eski bir kayıda benziyor. Trompet *Chet Baker* olabilir. *Clifford Brown*'a da benzettim biraz. Ballad'larda kontrabası çıkarmak biraz zor. Piyanist *Kenny Barron* olabilir mi? 80'ler sonu veya 90'ların kayıtları gibi tınlıyor. Piyanist, arada *Sibel Köse*'nin de söylediği tanıdık bir standart melodisini çaldı, Charlie Haden bu.

Evet, Charlie Haden'ın Silence albümü. Chet Baker bu albümü yaptıktan 6 ay sonra hayatını kaybetmiş.

Evet, Chet Baker tabii bebop'u biraz daha beyaz tonu ile çalar, oradan anlaşılıyordu. Beyaz bir trompetçi geldi aklıma geldi hemen. Charlie Haden doğrudan belliydi. Piyanisti biliyorum, Haden'ın eski albümlerinde de çalıyor sanırım.

Dick Hyman – Niels Henning Oersted Pedersen

Elegies, Mostly
Gemini – 1996

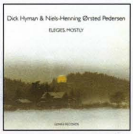

You Must Believe in Spring - Alan Bergman / Marilyn Bergman / Jacques Demy /Michel Legrand

Dick Hyman – piyano
Niels Henning Oersted Pedersen – kontrabas

Parça'nın adı *You Must Believe In Spring*. Çok sevdiğim bir parça... Ama piyanist *Bill Evans* değil, o böyle çalmaz. Bu piyanisti pek sevmedim. Çok klasik müzik gibi çalmış. Sol elde hep sekizlik çalıyor. Çok pedal kullanıyor. Baba jazz'cılardan olup bu parçayı böyle çalmış da olabilir tabii. Bu albüm bende olsaydı bir süre dinleyip kapatırdım hemen. Böyle klasik müzik ve jazz denemeleri hoşuma gitmiyor. Klasik müzik kökenden geldiğim için jazz'da bu gibi işleri pek sevemiyorum. Burada bir klasik eser çalınıyor da kontrbas da ona eşlik ediyormuş gibi bir durum var. Transkript çalıyor gibi... Yine *Brian Bromberg*'e benzettim basçıyı. Tonu biraz perdesiz bas çalar gibi. Bu teknik ile çalabilen *Eddie Gomez* var. *Harvie S*'e de benzettim biraz tonunu. *Marc Johnson* olabilir mi?

Niels Pedersen. Kuzeye yönelseydin sanki doğru isim gelecekti!

Evet, doğru ya! Onun da tonu böyledir.

Körleme'ye katıldığın için çok teşekkürler.

Ben de teşekkür ederim.

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

Soldan Sağa:

3. İnternette popüler caz sitelerinden biri.-----Jazz
5. Fa Majör'ün "paralel" minörü.--minör.
8. Armonide " Eksilmiş ". İngilizcesi.
9. "Third Stream" akımının fikir babası Amerikalı besteci.------Schuller
10. 1920'lerde kambur fizikli Big Band davulcusu.

Yukarıdan Aşağıya:

1. Caz piyanoda "Block Chords" tekniğini geliştiren besteci/piyanist.George-----
2. 1994 tarihli bir Tuna Ötenel albümü.
4. Bir Thelonious Monk bestesi.
6. Bu müzisyenin "Golden Striker" isimli bir triosu vardır.
7. Bir Gershwin operası. ----and Bess

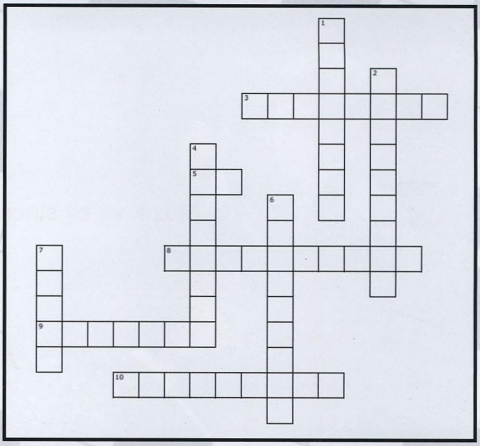

Bu sayıdaki bulmacayı doğru yanıtlayanlar CD kazanıyor!
İsim, adres ve telefon numaralarınızı e-mail'lerinizi unutmayın!
(focan@nardisjazz.com)
Nardis Jazz Club,
Galata Kulesi Sokak,
No. 8 Beyoğlu/İstanbul

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Cihan Çolak Muratpaşa / ANTALYA
Beran Paçacı Eyüp / İSTANBUL

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVAPLARI

Özgen Özman
ozgenozman@yahoo.com

ÇAZGIR

extremeaudio®

"Müzik ve ev sinema sistemleri"

Film keyfi!

marantz
AV8801

Sonus faber
Olympica

www.extreme-audio.com

444 3 760

YENİ

Bose®
QuietComfort® 20
Acoustic Noise Cancelling® kulaklıklar

Dış dünyayı geride, kendinizi ise müziğinize bırakın — ya da devrim niteliğinde teknolojiler sayesinde müziğinizi dinlerken etrafınızı da dinlemeye devam edin. Bose'un ilk kulak-içi gürültü giderici kulaklıkları ile seçim sizin. Her an, her yerde daha iyi sesin keyfini çıkarın.

Kulak-içi.
Gürültü azaltma.
Daha iyi ses.

ModernElektronik
Nispetiye Mah. Aydın Sok. No:10 1. Levent İSTANBUL
T (0212) 385 47 47 www.modern.com.tr

BOSE®